CARAGH M. O'BRIEN

Maestrul mângâierilor

ALCRIS

Prolog

Când Therese Caroll intră în încăpere, A.K. Lewison se ridică de la birou și se îndreptă spre ea cu brațele deschise. Ochelarii lui cu lentile groase îi măreau ochii și-i făcea restul feței să pară foarte mică.

O întâmpină cu bucurie și căldură.

– Îmi pare bine că te văd, spuse el. Aceia sunt cercei sau momeli pentru pește?

Therese râse clătinând din cap, iar lumina se reflecta în cerceii de argint ce se asortau cu desenul de pe jacheta ei albastră de mătase.

– Mătușa mea mi i-a trimis din Sao Paulo, răspunse ea. Vrei să ți-i împrumut când te duci la pescuit?

A.K. râse amuzat.

– Aș arăta caraghios.

– Numai dacă-l vei purta, spuse Therese veselă.

De câte ori îl vedea pe vechiul prieten al tatălui ei, bucuria îi era umbrită de o oarecare tristețe. În acele momente, i se părea că tatăl său ar fi trebuit să fie alături de ei.

Deși cei doi prieteni, foști colegi de facultate, locuiseră la mare distanță unul de celălalt, păstraseră întotdeauna legături strânse, făcuseră schimb de păreri, își povestiseră diverse aventuri.

Therese îi zâmbi lui A.K., ghicind că și acesta îi simțea lipsa tatălui ei.

– Ei bine, mai ești curioasă? întrebă A.K. Te-ai gândit vreodată că vei primi un astfel de fax?

Therese primise un fax foarte succint care, în propoziții foarte scurte, aproape cifrate, spunea următoarele: „M. Dansforth, parizian, om de afaceri în domeniul artei, fost prieten al lui Harry Caroll. Pe 13 februarie, la prânz, la Lewison."

Fusese intrigată și oarecum amuzată de acest fax care semăna mai degrabă cu o telegramă.

– Chiar l-a cunoscut pe tatăl meu? întrebă ea.

– Se pare că da. Are un proiect de restaurare pentru tine. După câte am înțeles, este vorba de un proiect destul de interesant.

Therese începuse colaborarea la renovarea muzeului de artă Bay State cu cinci ani în urmă, la scurt timp după moartea tatălui ei. Curând după aceea, fusese cotată drept una dintre cele mai talentate restauratoare de artă pe care le avusese vreodată muzeul.

În timp ce majoritatea colegilor săi treceau de la un serviciu la altul, ea fusese angajată permanent și realiza cât de mult îi surâsese norocul. Îndemnată de răbdare și devotată restaurării vechilor picturi, Therese lucra deseori ore întregi, și chiar la sfârșit de săptămână. Altfel, nu prea îi rămânea mult timp liber pentru plimbări și distracții. Nici nu-și amintea de când nu mai privise stelele sau de când nu se relaxase citind o carte bună.

– Ei bine, dar el unde este? întrebă ea, netezindu-și cu palma părul negru.

A.K. deschise brațele într-un gest neajutorat.

– Nu știu. Poate caută un loc de parcare.

– Înseamnă că va dura o eternitate, spuse Therese strâmbându-se.

– De fapt, a durat o jumătate de oră, spuse un bărbat care tocmai intra pe ușă.

Auzind vocea rezonantă, Therese se întoarse, ridicând bărbia într-un gest inconștient de iritare.

Milo Dansforth închise ușa și, din trei pași mari, ajunse lângă ea, întinzându-i mâna. Ea i-o întinse la rândul ei, simțind apoi o strângere caldă și puternică. În sinea ei, rămase surprinsă. Crezuse că Milo era mai bătrân, cam de vârsta lui A.K., dar el părea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani.

El îi eliberă mâna și se îndreptă spre cuierul de lemn să-și scoată haina. Therese folosi această ocazie pentru a-l studia puțin.

Avea un profil obișnuit, cu nasul puțin neregulat, și era destul de înalt. În timp ce-și scotea haina, ea observă umerii largi, puternici și mișcările aproape grațioase. Părul castaniu era pieptănat într-o parte, iar câteva șuvițe subțiri îi cădeau pe frunte. Purta o pereche de pantaloni călcați impecabil și un sacou de lână. Nu avea o înfățișare conservatoare, dar totuși clasică. Privindu-l, Therese simți o atracție neașteptată față de el. Se aștepta ca el să se întoarcă și să zâmbească.

Milo nu zâmbi însă. O studia atât de intens încât putea părea aproape nepoliticos. Therese gândi că era probabil surprins de culoarea pielii ei, ce reflecta originea pe jumătate braziliană. Tatăl ei provenea din Minnesota, dar Therese prefera rudele din partea mamei, din Brazilia. Dacă Milo căuta vreo asemănare cu tatăl ei, cu siguranță că era dezamăgit.

Therese adoptă o ținută mândră, provocându-l parcă să recunoască feminitatea înfățișării ei. Observă că privirea lui devine mai intensă, iar ochii îi fixau pe ai ei. Brusc, simți cum un fior îi străbate întreg trupul. Pentru o clipă, i se păru că-l cunoștea, dar apoi decise că acest lucru nu era posibil.

– Îmi face plăcere să te cunosc în sfârșit, spuse el.

– Mai ales după ce ai petrecut o jumătate de oră căutând un contoar liber, răspunse ea zâmbind.

Milo părea surprins.

– Până la urmă am găsit un loc de parcare fără contoar, explică el.

Ea râse.

– Norocul tău. Contoarul meu o cam ia razna. Este blestemat să expire, indiferent despre ce este vorba.

A.K. chicoti din colțul celălalt al biroului, dar Milo îi aruncă Theresei o privire nedumerită, dovedindu-i acesteia că nu avea simțul umorului.

Chiar în acel moment, după ce ciocăni scurt la ușă, secretara lui A.K. intră și i se adresă acestuia:

– Iertați-mă că vă întrerup. Aveți o clipă liberă? Persoana cu care trebuia să vă întâlniți la ora unu a sosit deja.

A.K. rămase o clipă surprins, apoi bombăni, adresându-se Theresei și lui Milo:

– Vă rog să mă scuzați. Nu voi lipsi mult.

Spunând acestea, își așeză mai bine ochelarii și părăsi în grabă biroul.

O dată cu plecarea lui, Therese simți că tensiunea crescuse în încăpere. Îl urmări pe Milo care se apropia de fereastră.

– Din moment ce contoarul tău funcționează continuu, iar timpul poate expira dintr-o clipă în alta, dă-mi voie să-ți explic câteva lucruri și apoi să trecem la subiect, începu el. L-am cunoscut pe tatăl tău acum cincisprezece ani, când scotea pe ascuns din țară obiecte de artă.

Therese ridică din sprâncene. Nu era ceva obișnuit să afle că tatăl ei, respectat cunoscător de artă, fusese timp de doi ani contrabandist. Acesta considerase întotdeauna că operele de artă cele mai importante din Europa se aflau în primejdie. Încă de când Therese era copil, el lucrase din greu să restaureze anumite picturi pentru proprietarii lor. Acest lucru îl știa și, indiferent ce granițe fusese nevoit să treacă, era convinsă că tatăl ei nu făcuse niciodată ceva lipsit de etică.

– Cred că pe atunci, tatăl meu se afla în România cu o bursă de studii, spuse ea.

– Făcea contrabandă cu picturi și avea nevoie de un ghid.

Therese râse.

– Vrei să spui că ai fost ghidul tatălui meu atunci când a scos ilegal picturi din România? Scuză-mă dacă par sceptică. În primul rând, tu ești american, nu-i așa? Pe de altă parte, acum cincisprezece ani nu cred că terminaseși încă liceul.

– Mai exact, aveam șaptesprezece ani, răspunse el. Am locuit în România timp de mai mulți ani. Cunoșteam foarte bine locurile. Tatăl tău a considerat că-l pot ajuta și, într-un fel, chiar am făcut-o.

Therese se întoarse spre el ca să-l poată vedea mai bine.

– Să auzim, spuse ea. Mai ales ce înseamnă „într-un fel".

– Cred că ar fi trebuit să încep cu sfârșitul. Acum cincisprezece ani, am lucrat cu tatăl tău la București. Era în perioada solstițiului de

iarnă și afară era foarte frig. În oraș se oprea deseori curentul electric și mereu se întâmpla să-l întâlnesc pe dânsul pe întuneric. Din acest motiv, cel mai bine îmi amintesc vocea lui.

Milo privi îngândurat plantele de la fereastră. Therese auzea parcă ecoul vocii tatălui ei și simți cum trupul îi este străbătut de fiori.

– Continuă, spuse ea.

– Într-o noapte, mă aflam împreună cu Harry Caroll în subsolul unui depozit părăsit. Ascunsesem acolo vreo zece picturi, gata să fie scoase din țară. Cel puțin două dintre ele sunt acum neprețuite, dar atunci erau total necunoscute, dar incredibil de frumoase. Vocea lui deveni mai blândă. Întoarse fața din nou spre ea, iar Therese simți intensitatea privirii lui. Tatăl tău și-ar fi dat viața pentru acele picturi.

Therese coborî privirea, mișcată de cuvintele lui. Știa că nu exagerase deloc. Pentru anumite picturi care-l impresionau profund, tatăl ei și-ar fi dat într-adevăr viața. Arta era ca un drog pentru el, sau chiar mai mult – un element fără de care nu putea trăi.

Milo Dansforth, acest individ împietrit și fără simțul umorului, cunoscuse și înțelesese pasiunea tatălui ei. Considera acest lucru o contradicție.

– Se pare totuși că n-a murit pentru acele picturi, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

– Autoritățile au înconjurat depozitul. Știam că vor căuta până vor găsi pe cineva, dar nu era nevoie să ne prindă pe amândoi. Cine eram eu? Doar un copil în încurcătură. Harry, însă, avea familie, te avea pe tine.

Therese se simți pierdută. Îi era dor de tatăl ei, iar cuvintele lui Milo redeschideau o rană nevindecată în întregime. Instinctul îi spunea să-și mascheze suferința printr-o glumă.

– Pe atunci eram tare năzdrăvană, spuse ea. Aproape că i-am băgat în mormânt pe bunicii mei.

– Vorbea tot timpul despre tine.

– Orice tată vorbește despre copiii săi.

– Spunea întruna că nu va putea fi prezent la un spectacol în care urma să joci.

Auzind ultimele lui cuvinte, Therese se simți cuprinsă de un fior de gheață. Deși îi promisese că va veni, tatăl ei lipsise de la piesa „Vrăjitorul din Oz", în care ea interpretase rolul Sperietoarei de ciori. Acest lucru îi rămăsese întipărit în memorie și apoi, în scurt timp, dezamăgirea sa se transformase într-o teamă crescândă că nu-l va mai vedea niciodată.

Trecuseră multe săptămâni și chiar luni fără nici o veste de la tatăl său. Îi asaltase pe bunici cu întrebări la care nu puteau răspunde. Apoi, în sfârșit, tatăl ei venise acasă bolnav, dar viu.

Therese se cufundase în amintiri. Totuși, exista o întâmplare pe care nu și-o amintea prea bine. Era legată de un băiat numit Peter sau Pablo. Povestea lui Milo putea oare să fie adevărată?

– Într-adevăr, a lipsit de la spectacol, spuse ea încet. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, în subsol?

Milo se apropie puțin. Chipul îi era luminat de soarele ce pătrundea prin fereastră, iar ochii lui păreau mult mai expresivi.

– I-am spus tatălui tău să se ascundă în pivnița pentru vinuri. A refuzat. Era prins între dorința de a salva tablourile și aceea de a se întoarce acasă, la fiica sa. Auzeam sirenele și vedeam luminile mașinilor de poliție care se îndreptau spre noi. L-am lovit pe Harry în cap și l-am ascuns în pivniță. Chiar înainte de a sosi poliția, am reușit să ascund lângă el și unul dintre tablouri.

Therese clătină din cap, nevenindu-i să creadă o asemenea poveste nebunească. Când se întoarse din România, tatăl său era bolnav și nu prea vorbise despre ce i se întâmplase acolo. Menționase doar că fusese unul dintre marile lui eșecuri. Își amintea că bunicii ei erau foarte îngrijorați pentru că avea mereu coșmaruri. Totuși, nimic din toate astea nu confirma povestea lui Milo.

– Îmi pare rău, spuse ea. A.K. trebuia să-ți spună că sunt foarte ocupată la muzeu. Chiar dacă l-ai cunoscut pe tata, eu nu...

El o întrerupse.

– Am localizat pictura pe care am ascuns-o cu tatăl tău în România.

Therese îl privi surprinsă.

– Unde? Cum?

– N-are importanță. Ceea ce contează este faptul că o am și nimeni n-o va mai lua.

Tonul lui solemn o amuză pe Therese.

– Mulțumesc pentru avertisment. Deci, să înțeleg că dorești s-o restaurez eu?

– Nu „doresc" s-o restaurezi, spuse el calm. „Trebuie."

Ea râse. Probabil că dintre toți bărbații autoritari și lipsiți de simțul umorului, el era cel dintâi.

– „Trebuie", repetă ea. E un cuvânt foarte folosit de tirani. „Trebuie" înseamnă că întotdeauna este pielea cuiva în joc.

El părea că-și stăpânește cu greu iritarea.

– Poți să mă scutești de sarcasm. Am înțeles ideea. Te rog să restaurezi pictura. Este mai bine?

– „Te rog" sună întotdeauna mai frumos, răspunse ea. Fără să vrea, vorbise pe un ton oarecum ispititor.

O clipă, ochii lui străluciră ciudat, apoi se întoarse din nou să privească pe fereastră.

Therese dorea cu orice preț să risipească tensiunea ce plutea între ei. Era sigură că el nu-i povestise totul, dar nu asta o deranja. Milo însuși, cu magnetismul lui irezistibil, era motivul îngrijorării ei. Ar fi dorit să-l tachineze sau chiar îi venea să-l strângă de gât. Ambele impulsuri erau periculos de intense.

Când Milo se întoarse din nou spre ea, ochii îi erau plini de hotărâre.

– Am suficienți bani pentru a face o donație semnificativă muzeului din partea ta, spuse el. Aș putea chiar să plătesc un înlocuitor la muzeu. Îți poți stabili singură salariul. Poate să fie oricât de mare.

Schimbarea lui de tactică o luă total prin surprindere. Îl privea, căutând să descopere pe chipul lui o dovadă că nu vorbea serios. În schimb, ceea ce observă o făcu să înghețe.

– Văd că în sfârșit am trecut la subiect, remarcă ea pe un ton de aparentă indiferență. Pictura se află în Franța?

– Da. Eu locuiesc în Paris, răspunse el. Vreau să vii cu mine acolo.

– Bineînțeles. Și când va începe restaurarea?

Milo părea satisfăcut.

– În această după-amiază sau, cel mai târziu, luni.

Therese se străduia să-și păstreze atitudinea neutră și să continue farsa, dar în sinea ei se simțea dezamăgită și rănită.

Toată atracția pe care o exercitase Milo asupra ei atunci când îi povestise despre tatăl ei dispăruse imediat ce vorbise de bani.

El credea probabil că banii erau singurul lucru care ar putea s-o convingă. Îl privi din nou, căutându-i ochii reci a căror expresie era de nepătruns și apoi, se întoarse în altă parte.

– Îmi pare rău, spuse ea. Este imposibil. Va trebui să cumperi pe altcineva.

Dintr-un singur pas, Milo veni lângă ea și o apucă de braț. Therese simțea atingerea mâinii lui puternice prin bluza subțire de mătase.

– Faci o greșeală, spuse el pe un ton imperios. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie acum!

Therese se simți cuprinsă de un amestec de mândrie și demnitate. Era hotărâtă să nu-i dea satisfacție. Voia să-și elibereze brațul din strânsoarea lui ușoară, dar atingerea lui îi răspândise parcă un val de căldură în întreg trupul.

– Dă-mi drumul, îi ceru ea cu ochii plini de mânie.

După un moment ce i se păruse o eternitate, el o eliberă, punându-și ambele mâini în buzunare.

Therese se retrase câțiva pași. Obrajii îi ardeau de furie. Scutură brațul pe care o atinsese el, încă simțindu-i atingerea. Figura lui Milo rămăsese tot ca o mască de nepătruns.

Chiar atunci, A.K. se întoarse în birou, mormăind o scuză. Therese observă o ușoară expresie de nemulțumire pe chipul lui Milo, dar ea se simțea ușurată de apariția bătrânului.

– Până la urmă vei restaura pictura lui Milo? întrebă A.K. Nu ți se pare ceva fascinant?

– Nu, răspunse ea scurt, luându-și apoi geanta.

A.K. își plimbă nelămurit privirea de la ea la Milo.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Domnul Buldozer are nevoie de câteva lecții pentru a-l iniția în arta convingerii. Asta e tot, răspunse Therese.

– Așteaptă, îi ceru Milo.

Ea se întoarse să-l înfrunte, controlându-și cu greu mânia.

– Nu mai am nimic să-ți spun. Nu meriți să-ți mai acord atenție.

Milo se apropie puțin, lăsând la o parte orice formalism, cu o disperare evidentă în privire. Therese observă expresia de pe chipul lui, dar nu mai avea deloc încredere în el.

– Nu, te rog să te mai gândești, o rugă el. Îmi pare rău. N-am vrut să... Îmi este greu să cred că fiica lui Harry Caroll ar putea refuza să mă ajute. El ar fi murit dacă ar fi fost prins și dus la închisoare!

– Chiar așa? Tatăl meu era un supraviețuitor. Probabil i-ar fi fost mai bine în închisoare dacă nu l-ai fi lovit tu. Asta în cazul în care aș putea crede că l-ai ascuns în pivniță.

– Chiar așa s-a întâmplat! N-ar fi supraviețuit trei ani în închisoarea de acolo.

Ea râse sarcastic.

– Ei nu întemnițează trei ani străinii veniți la studii. Ambasada l-ar fi eliberat.

– Atunci pe mine de ce nu m-au eliberat?

Ea îl privi lung.

– Vrei să spui că ai petrecut trei ani într-o închisoare din România, pentru tatăl meu? Și el nu s-a obosit niciodată să-ți pomenească numele? Asta dovedește că nici măcar nu l-ai cunoscut. N-ar fi fost niciodată atât de nerecunoscător.

Milo se apropie mai mult de ea și părea că ar fi devorat-o din priviri. Therese se retrase cu un pas înapoi.

– Pablo, spuse el. Tatăl tău îmi spunea Pablo.

Auzind acest nume, mintea Theresei se lumină brusc. Își aminti că tatăl ei îi povestise în copilărie despre salvatorul său – Pablo. Amintirile îi reveniră una după alta.

„Mă aflu aici datorită lui Pablo“, îi spusese tatăl ei, chiar în noaptea întoarcerii sale.

Ea adormise în camera ei din casa bunicilor, dar simțise când tatăl ei intrase în încăpere. Acesta se așezase pe marginea patului și o îmbrățișase strâns.

– Nu uita, draga mea, îi spusese el. Datorită lui Pablo m-am întors.

Încet, Therese se îndreptă spre Milo, încercând parcă să-l vadă mai bine, să-și dea seama ce fel de om era cu adevărat. Dacă ar fi putut șterge urmele lăsate de trecerea anilor de pe chipul acestui bărbat, dacă ar fi putut vedea dincolo de aparența lui dură, poate ar fi descoperit băiatul entuziasmat care-i salvase tatăl.

– Pablo, murmură ea pentru sine. Datorită lui Pablo.

Chipul lui se luminase de o nouă speranță în timp ce o urmărea. Îndrăzneala cu care o apucase mai devreme de braț se potrivea cu impetuozitatea băiatului care se sacrificase pentru tatăl ei. Și numele, Pablo, era o dovadă. Toate se potriveau, deci trebuia să-l creadă.

Therese se așeză încet pe un scaun, capitulând în sfârșit.

– Te voi ajuta de dragul tatălui meu.

A.K. se apropie de ea, punându-i mâna pe umăr.

– Mă bucur, spuse el. Știam eu că despre el trebuie să fie vorba. Tatăl tău mi-a vorbit despre el, chiar dacă ție nu ți-a povestit prea multe. De aceea am acceptat să vină aici.

Therese îl privi pe Milo, a cărui figură severă era acum însuflețită. Citi pe chipul lui ușurare și mulțumire. De fapt, gândi ea, în acest moment, Milo părea periculos de uman.

– E minunat, spuse el. Putem pleca la Paris imediat ce ești gata. Am un atelier pregătit pentru tine și un apartament cu femeie de serviciu și bucătar...

– Stai puțin, îl întrerupse Therese. Te voi ajuta, dar n-am spus că voi merge la Paris. Nu-mi pot abandona obligațiile de la muzeu. Adu tabloul aici, la Boston, iar eu mă voi ocupa de el atunci când voi putea. Asta-i tot ce pot promite.

Încurcat, Milo își trecu o mână prin părul castaniu.

– Pictura nu poate fi adusă aici, la muzeu, spuse el.

– De ce? Laboratoarele sunt dotate cu tot ce le trebuie și va fi în deplină siguranță.

– Pentru că este un loc public.

– Da, dar este păzit în permanență. Dacă toate tablourile lui Sargents și Matisse sunt în siguranță în muzeu, înseamnă că și tabloul tău necunoscut din România va fi, de asemenea.

Milo clătină din cap, în semn de refuz.

– Nu, îmi pare rău. Dacă nu vii la Paris, voi închiria un atelier aici, în Boston. Pictura nu poate fi adusă în laboratoarele muzeului unde o poate vedea oricine.

Therese ridică exasperată privirea spre tavan.

– Ar fi trebuit să-mi imaginez că ne vom contrazice în continuare. Nu este suficient că am acceptat să te ajut.

El o urmărea cu o expresie nedumerită.

– N-o să ne contrazicem tot timpul, spuse el.

Aceste cuvinte păreau atât de neașteptate din partea lui încât ea râse încet.

– Mă bucur că gândești astfel. Mai ales că mi se pare îngrozitor să ne contrazicem de la mare distanță.

Milo ezită o clipă și apoi îi explică pe scurt:

– Există și alte persoane interesate de tablou. Ar putea încerca să-l fure. Dacă l-ar vedea expus într-un loc public, ar fi periculos. De aceea, insist asupra păstrării secretului. Voi veni la Boston să supraveghez personal restaurarea lui.

După aceea, Milo îi povesti despre tabloul ce reprezenta un portret de la începutul secolului optsprezece. Era vorba despre o copilă, pe nume Louisa de Plentagon, care pozase îmbrăcată în mireasă, chiar înainte de nunta sa. Se căsătorise la vârsta de treisprezece ani și avusese apoi cincisprezece copii.

– Cine a pictat tabloul? întrebă Therese.

– Un francez, Soupçon, sau poate elvul său, Malgré, răspunse Milo, pronunțând cu ușurință numele. Soupçon era un maestru și majoritatea picturilor lui Malgré i-au fost atribuite lui, chiar dacă n-a făcut decât să execute retușurile finale.

Therese consideră că așa ceva era tipic pentru perioada respectivă.

– Retușurile maestrului, spuse ea absentă. Și de ce este atât de special acest tablou?

Milo aruncă o privire spre fereastră. Părea mult mai destins. Therese observă pe chipul lui un fel de așteptare, de bucurie ce-i transformase figura dură. Părea un copil care primise pe neașteptate un dar frumos. Nu era un zâmbet, dar o intriga teribil pe Therese. Când o privi din nou, el oftă și ridică din umeri.

– Nu știu cum să-l descriu, spuse el. Pictura aceasta are ceva unic în ea. Vei vedea.

– Am înțeles. Tatăl meu avea aceeași pasiune. Era un împătimit al artei.

El n-o contrazise.

– Există multe lucruri mult mai grave de care să fii dependent.

Ea râse.

– Știu. Acum îmi dau seama de ce te-a simpatizat tata.

O umbră trecătoare întunecă chipul lui Milo, dar dispăru înainte ca Therese să-și dea seama ce însemna. El coborî solemn privirea și apoi îi întinse mâna.

Ea i-o întinse pe a ei cu un gest aproape brusc, amintindu-și de ultima lui atingere. El abia dacă-i luă degetele într-ale lui. Therese se ridică instinctiv de pe scaun pentru a fi la același nivel cu el, dar Milo îi duse mâna la buze și o sărută.

Un fior de plăcere străbătu întreg brațul Theresei și simți cum roșește sub intimitatea neașteptată a privirii lui. El îi coborî mâna, fără s-o elibereze, și zâmbi enigmatic.

Therese simți o căldură plăcută invadându-i trupul și cu greu își stăpâni tremurul mâinilor. Ridicând nedumerită din sprâncene, aștepta o explicație din partea lui Milo. Ce însemnase gestul lui curtenitor și privirea aceea intensă? Privindu-l, remarcă faptul că ochii lui erau gri, asemeni cenușii.

– Poate că există o speranță să mă simpatizezi și tu, spuse Milo, eliberându-i în sfârșit degetele.

„O, acum este foarte mieros. Poate chiar prea mieros", își spuse ea. Dacă n-ar fi avut aversiunea față de genul autoritar, acum ar fi fost în mare încurcătură.

Capitolul 1

Într-o dimineață rece de sâmbătă, după două săptămâni de la întâlnirea extraordinară din biroul lui A.K., Therese se pregătea să-l întâlnească din nou pe Milo Dansforth.

În urmă cu două zile, acesta îi lăsase o cheie la muzeu, însoțită de un bilețel în care o anunța că pictura sosise, că închiriase un atelier pe bulevardul Commonwealth, în Brooklin și o ruga să vină acolo sâmbătă.

În timp ce urca treptele spre apartament, Therese se întreba dacă tatăl ei și-ar fi imaginat vreodată că ea îi va face un serviciu lui Pablo. Chipul i se lumină la gândul unui nou proiect interesant care avea, într-un fel, legătură cu tatăl ei. Ar fi dorit să-și amintească mai mult din cele povestite de el, dar nu reușea. Tot ce știa era că Pablo, adică Milo Dansforth, câștigase afecțiunea, respectul și recunoștința tatălui ei.

Therese privi bilețelul. În el nu era menționată nici o oră, dar acum se făcuse zece și i se părea un moment destul de potrivit pentru întâlnirea cu Milo. Dacă i-ar fi lăsat un număr de telefon ar fi sunat, dar pe bilețel nu era scris nici unul. Ajungând sus, observă o ușă masivă din lemn de stejar. Gândi că Milo alesese o clădire drăguță, aparent recent renovată. Scoase cheia și încercă să descuie, fără să-și dea seama că poate ar fi trebuit să bată la

ușă. Ușa se deschise și din interior se auzi un zgomot. Therese rămase nemișcată.

– Este cineva acolo? întrebă ea.

– Therese, tu ești?

După voce, Milo părea somnoros.

– Să vin mai târziu?

– Nu. Așteaptă o clipă. Cât este ceasul?

– Zece, spuse ea, realizând că îl trezise din somn. Mă voi întoarce mai târziu.

– Nu, insistă el, scoțând capul pe ușă.

Cu părul răvășit și cu o figură somnoroasă, Milo nu arăta deloc asemeni bărbatului distant și formal pe care-l cunoscuse Therese în biroul lui A.K. Nu se putea abține să nu-l privească fix. Ei bine, el era într-adevăr incredibil. Mai mult decât atât, era extraordinar. Și stătea atât de aproape de ea. Ochii lui mari și gri, umbriți de gene lungi și negre, erau somnoroși. Ea nu se așteptase să-l vadă într-o asemenea ipostază.

Milo zâmbi ușor, descoperind două șiruri de dinți albi. Impresionată, Therese se strădui cu greu să nu-și piardă echilibrul.

– Pari uluită, spuse el. Probabil că abia te-ai trezit.

– Da, adică nu, murmură ea. Cum Dumnezeu nu observase până acum cât de chipeș era? Ochii lui larg deschiși o urmăreau cu atenție, iar zâmbetul îi dădea un aer vesel, molipsitor.

– Foarte bine, spuse el. Eu abia m-am trezit și mi se pare suficient că unul dintre noi este somnoros. Haide, intră.

Spunând acestea, el deschise larg ușa. Therese intră, trecând pe lângă el. Observă că purta doar o pereche de pantaloni negri, iar pieptul îi era dezgolit. Roșind, ea întoarse privirea în altă parte, dar nu înainte de a-și forma o primă impresie asupra bustului zvelt, musculos și puțin bronzat. Privind în jur, atenția i se îndreptă spre un pat dublu, cu o cuvertură aruncată într-o dezordine provocatoare pe un colț. Patul se afla chiar lângă fereastră și aceasta nici măcar nu avea perdele.

– Îți place? întrebă el.

Se referă la pat? Nu, la bustul său. Ba nu, la cameră.

– Bineînțeles, răspunse ea, aruncând o privire spre partea camerei ce fusese transformată în atelier.

– Te rog să scuzi dezordinea. Am dormit prea mult.

Milo luă un tricou și se îmbrăcă cu el. Astfel, Therese se putea uita la el fără ca privirile să-i fie atrase de pieptul lui. Cu toate acestea, tricoul de bumbac era foarte strâmt și nu reușea să-i ascundă prea bine liniile trupului.

– Vom avea nevoie de niște jaluzele, spuse ea, încercând să improvizeze o conversație. Lumina este minunată, dar pentru tablou nu este bine să fie expus strălucirii soarelui.

– Jaluzele, desigur.

Therese se întreba dacă el se gândise de asemenea la pat și privirea îi era atrasă irezistibil în direcția aceea. Și-l putea imagina cu ușurință dormind adânc în patul acela mare și confortabil. Aruncând o privire scurtă spre Milo, observă că acesta zâmbea din nou și o privea curios.

– Te-ai răzgândit? întrebă el.

– Nu știam că vei locui aici, reuși ea să răspundă.

– Nici nu va fi așa. Voi rămâne aici doar două zile. Am angajat un paznic, dar el poate veni abia luni și...

Milo își trecu mâna prin părul castaniu și des, apoi buzele i se întredeschiseră din nou într-un zâmbet.

– Therese, începu el.

Uimită de tonul lui intim, ea așteptă îngrijorată. El puse mâinile în șolduri și scutură din cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nu mi-am cerut suficiente scuze pentru că te-am apucat de braț în biroul lui A.K. De atunci, m-a frământat acest gând și mi-am promis că prima oară când te voi întâlni, îți voi cere scuze. N-aș vrea să crezi că...

Therese îl întrerupse cu un gest al mâinii.

– Nu este nevoie, spuse ea.

Milo părea că ar fi vrut să mai adauge câteva scuze, dar ea se simțea stânjenită de felul lui de adresare. În ultimele două săptămâni, își amintise de nenumărate ori acel moment. Deși n-o

strânsese cu putere, senzația atingerii lui era încă prezentă. La fel se întâmpla și cu mâna pe care el i-o sărutase. Urmele buzelor lui parcă se întipăriră pe pielea ei pentru totdeauna.

– Nu vreau să crezi că sunt o persoană care se bazează pe forța fizică, spuse el.

Ea îl privi lung, studiindu-i constituția atletică, bărbia mândră, umerii largi și râse.

– Nu ești? Nici un pic?

Obrajii lui nebărbieriți se îmbujorară și Milo respiră adânc.

– Nu, răspunse el. Și acum, ar fi mai bine să fac un duș. Între timp, aruncă o privire prin cameră să vezi dacă am adus tot ce trebuia. Să nu deschizi cutia. Vreau să ți-o arăt chiar eu pe Louisa.

Spunând acestea, Milo dispăru în spatele unei uși. Therese simți că putea respira în voie când auzi zgomotul prozaic al apei curgând.

Așa nu mai mergea, gândi ea. Dacă începea să se lase în voia pasiunii pe care i-o inspira acest bărbat, chiar dacă doar în imaginația ei, era pierdută. Se simțea stânjenită că îl întrebase dacă este o persoană care-și folosește forța fizică pentru a obține ceea ce dorește. Era evident că trupul lui emana virilitate și putere. Milo era o combinație între Peter Weller și James Dean, cu ochi negri, pătrunzători, și cu o senzualitate debordantă.

Therese se dojeni în sinea ei, spunându-și că nu avea nici un rost să se amăgească. Cu toate acestea, nu fusese pregătită să-l vadă în postura aceea care-i trezise simțurile. Oare ce va face în continuare? Cum își va stăpâni fiorul de senzualitate care o străbătea de câte ori îl privea? Putea doar să spere că atunci când va ieși de la duș, Milo i se va părea mai puțin atrăgător.

Începu să se plimbe neliniștită prin cameră, așteptând ca zgomotul apei ce curgea să se oprească.

Jumătate din cameră fusese amenajată ca atelier și se aflau acolo aproape toate instrumentele cu care ea era obișnuită în laboratorul muzeului. Încăperea era foarte luminoasă, spațioasă, și avea podele de culoare deschisă din lemn de stejar. Într-un colț, era așezat un birou cu un computer pe el, iar alături se afla o bucătărie mică, improvizată. În rest, pe lângă patul mare și confortabil, camera era

mobilată simplu, dar viu colorat. Pe jos se afla un covor oriental cu dungi turcoaz și indigo. Nu departe de pat, erau așezate două scaune și o măsuța de lemn. Pe măsuță, un set de șah din lemn, alături de o revistă aranjată cu grijă, dădeau impresia că cineva tocmai jucase o partidă.

Therese își scoase haina și o puse pe spătarul unuia dintre scaune. Își netezi puțin hainele cu mâinile și apoi scuturâ din umeri pentru a alunga tensiunea ce o stăpânea. Își aranjă câteva șuvițe din părul negru, prins cu o agrafă albastră. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri mulați, un pulovăr gri de cașmir și în picioare purta o pereche de cizme albastre. Această combinație de culori i se păruse potrivită, mai ales că îi scotea în evidență albastrul intens al ochilor.

Deși ei i se păruse că trecuse o veșnicie, își dădea seama că dușul lui Milo nu dura chiar atât de mult. Continuă să se plimbe prin cameră, iar la fiecare pas, sunetul cizmelor sale pe podeaua de lemn răsuna ca un ecou. Apoi, se îndreptă spre colțul unde era amenajat atelierul. Aruncă o privire pe etichetele sticluțelor aflate acolo și recunoscu diverse soluții necesare restaurării: etanol, alcool izopropilic și așa mai departe. În spatele lor era o cutie cu bucăți de bumbac pe care ea le folosea la curățatul pensulelor și vopselelor. Toate celelalte materiale și accesorii pe care le solicitase fuseseră aduse acolo. Chiar și o lampă cu ultraviolete. Se vedea că Milo nu precupețise nici un efort și nici o cheltuială.

Pe o masă imensă se afla o cutie de lemn. Cuiele cu care fusese închisă erau desprinse. Therese se aplecă să se uite înăuntru, dar nu reuși să vadă nimic. Cutia avea un miros plăcut de brad. Ea inhală adânc și apoi rămase brusc nemișcată, ascultând.

Apa de la duș se oprise, iar în jur se instalase o liniște plină de anticipare, care i se părea Theresei chiar mai îngrijorătoare. Când ușa de la baie se deschise în sfârșit, ea se temu o clipă că el va apărea îmbrăcat doar într-un prosop. Temerile sale se dovediră nefondate pentru că Milo își făcu apariția complet îmbrăcat, încheindu-și nasturii de la cămașa albă de bumbac. Părul său castaniu și încă ud era pieptănat pe spate.

– Scuză-mă că te-am făcut să aștepți atât, spuse el.

Vești proaste, gândi Therese. Milo era la fel de atrăgător și complet îmbrăcat.

– Nici o problemă, răspunse ea.

Cămașa albă, curată și călcată frumos dovedea că nu se ocupa singur de propria lenjerie, dar blugii păreau foarte purtați și comozi. Când Milo se aplecă să se încalțe, Therese observă că erau chiar cusuți în spate. Nu purta nici un ceas elegant și nici alte accesorii care să trădeze faptul că era un om bogat.

După ce se încălță, el se ridică și se apropie de ea. Un miros de mentă și de curat veni o dată cu el. Ea observă că se bărbierise.

– Când ai sosit de la Paris? întrebă ea.

– Acum două zile, atunci când ți-am lăsat cheia. Intenționam să te sun ca să stabilim ora pentru întâlnirea de astăzi, dar am avut o problemă cu transportul și tabloul a sosit abia aseară târziu.

– Este în regulă.

Therese ar fi dorit să-l întrebe de ce părea atât de diferit și ce-l determinase să se schimbe în ultimele două săptămâni, astfel că acum putea să zâmbească.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Pari mult mai relaxat decât atunci când ne-am întâlnit în biroul lui A.K.

– În schimb, tu pari mult mai stânjenită.

Ea râse.

– M-ai prins.

Milo își mângâie bărbia cu un gest al mâinii, verificând parcă dacă s-a bărbierit corespunzător, în timp ce ochii lui o studiau cu curiozitate.

– Tu râzi de câte ori te simți stânjenită, remarcă el.

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, dar nu reușește întotdeauna.

El oftă, coborându-și privirea. Apoi, îndreptându-se spre cutia de lemn, întrebă:

– Ei bine, vrei s-o vezi?

Ușurată, ea i se alătură. Tabloul, pe care Milo îl personificase, reprezenta un teren neutru care o putea face pe Therese să-și concentreze mintea asupra muncii.

Milo apucă cu grijă capacul cutiei. Therese stătea în partea opusă a mesei și împreună ridicară capacul, de sub care ieși la iveală un ambalaj protector de plastic. Puseră capacul la o parte și ridicară tabloul pentru a-l așeza pe masă. O bucată subțire de hârtie acoperea pictura. Therese așteptă răbdătoare lângă Milo, până ce acesta o îndepărtă cu grijă. În câteva clipe, portretul Louisei de Plentagon se afla în fața lor.

Therese privi cu un ochi critic părțile deteriorate ale picturii. Aceasta era înnegrită, dovedind că fusese afectată de prezența fumului. În colțul din stânga sus, observă că pânza nu fusese bine întinsă, ceea ce însemna că cineva o desfăcuse de pe suportul său original. Pe lângă acestea, mai existau și câteva perforații în pânză, mai ales în zona mâinii drepte a Louisei. Therese decise că o va inspecta mai târziu pentru a-și forma o impresie mai exactă, dar pentru moment era optimistă. Văzuse alte picturi în stare mult mai proastă.

După aceste prime constatări critice, așeză tabloul pe masă și se retrase câțiva pași pentru a privi portretul. Părea că artistul încercase să imortalizeze reflexia fetei în oglinda toaletei în fața căreia stătea aceasta.

Frumoasa copilă era așezată în centrul picturii, cu mâinile îndoite în față. Pielea obrajilor ei era moale și radia de tinerețe, iar buzele i se îngustaseră într-o expresie de acceptare stoică. Părul castaniu-închis era pieptănat într-un coc elegant, încercând parcă fără succes să maturizeze copila căreia i s-ar fi potrivit mai bine două codițe împletite. Ochii ei albaștri erau blânzi, netemători, umbriți de gene lungi și negre. Purta o singură bijuterie în jurul gâtului: un lănțișor cu o perlă imensă. Aceasta era Louisa de Plentagon.

Therese se retrase încă un pas, stând acum umăr lângă umăr cu Milo. Abia acum observă cu adevărat frumusețea picturii și simți că i se taie răsuflarea. De la această distanță, toate amănuntele portre-

tului – trăsăturile Louisei, fundalul, rochia, poziția copilei – se uneau într-o imagine luminoasă a inocenței. Therese își plimba privirea asupra potretului, încă nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Pictura emana puritate și grație. Nici o urmă de naivitate sau ignoranță, doar adevărată inocență. Copila părea neobișnuit de vie, iar Theresa simți nevoia să întindă mâna pentru a se convinge că Louisa nu era reală.

– Și spui că a avut cincisprezece copii? întrebă ea.

– Ți se pare incredibil, nu-i așa?

Therese clătină din cap, captivată încă de expresia dulce a chipului Louisei.

– O poți restaura? întrebă Milo.

Therese se apropie din nou de tablou și toată inocența emanată de acesta dispăru, dezvăluind o mulțime de pete și de defecte. Părea că numai de la o anumită distanță puteai pătrunde ca pe o ușă magică în lumea inocentă a Louisei. Se întoarse să vadă dacă Milo era conștient de acest lucru, dar el privea încă vrăjit portretul. Expresia ochilor lui îi spunea Theresei că Milo tânjea după ceva. Era atât de intensă și de evidentă încât Therese simți o durere bruscă în piept.

Realiză că exista o portiță secretă spre sufletul lui Milo, iar ea o descoperise. O, Milo, gândi ea, simțind strigătul singurătății din el. Oare tânjea după propria sa inocență, sau după a altcuiva?

Când Milo se uită la ea, expresia i se înăspri brusc pentru a ascunde vulnerabilitatea pe care o expusese în mod inconștient.

– Ei bine? Te-am întrebat dacă o poți restaura.

– Doar ți-am spus că pot, chiar înainte de a o vedea, răspunse Therese. Am avut dreptate. Voi avea nevoie de câteva lucruri de la muzeu, iar restul le găsesc aici.

El părea mulțumit.

– În cazul acesta, poți începe chiar acum?

Ea zâmbi.

– Aproape. Privește aici. Îi arătă un semn abia vizibil în partea stângă a pânzei. Înainte de a se apuca de lucru, un artist construiește o ramă de lemn și întinde pânza foarte bine pe ea. Acum, pen-

tru a fixa pânza pe ramă se folosesc instrumente mai moderne, dar înainte se foloseau cuie. Spunând acestea, Therese ridică tabloul cu grijă pentru a-i arăta partea din spate. Odată, pânza a fost desprinsă de pe rama originală. Poate pentru că așa a fost mai ușor de transportat. Din punctul de vedere al picturii, nu este o idee prea bună. În orice caz, mai târziu, cineva a făcut o nouă ramă și a întins din nou pânza. Îi arătă vechile găuri ale cuielor, vizibile pe partea din spate a pânzei, iar apoi poziția noilor cuie.

– Înțeleg, spuse el apropiindu-și capul de al ei pentru a vedea mai bine. Și aceste semne înseamnă că rama n-a avut chiar mărimea potrivită?

Therese îi simțea căldura respirației în dreptul urechii, iar mâna lui trecu la câțiva centimetri de a ei când o întinse să arate semnele rămase de la cuie. Se întrebă ce ar simți dacă mâna lui ar aluneca cu aceeași grijă de-a lungul pielii ei. La gândul acesta, inima începu să-i bată cu putere.

– Sau n-a avut forma potrivită, răspunse ea încet.

El întoarse capul spre ea, dar Therese continuă să privească tabloul.

– Observi că pânza atârnă puțin? Este foarte fragilă. Pentru a o pune cum trebuie, voi scoate cuiele, voi mări puțin rama și apoi voi fixa pânza la loc, bine întinsă.

Milo își plimbă degetele de-a lungul ramei, până ce ajunse foarte aproape de mâna Theresei.

– Acest lucru este greu de făcut?

Ea se întoarse spre el, constatând că îi despărțeau doar câțiva milimetri. Avea impresia că împărtășeau un secret, secretul apropierii lor, al dorinței nerostite de a vedea cât de aproape puteau sta fără să se întâmple nimic între ei. Respiră adânc în așteptare, iar degetele lui abia le atinseră pe ale ei când și le retrase de pe ramă.

În adâncul sufletului, Therese simți aprinzându-se o flacără. Dacă Milo o putea face să se simtă astfel deși abia o atinsese, ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o? Râse încet, îndepărtându-se puțin de el și punând tabloul culcat pe masă.

– Nu este greu. Trebuie doar să ai experiență și să fii atent.

Spunând acestea, se îndreptă spre lampa cu ultraviolete.

– Ai o debara?

El rămase puțin surprins de întrebarea ei.

– Da, dar nu este prea mare.

– Nu trebuie decât să încapă tabloul în ea.

Milo deschise o ușă de lângă baie, unde se afla o debara mică.

– E perfectă, spuse Therese. Restauratorii de artă petrec multă vreme în asemenea cămăruțe. Vrei să mă ajuți?

Împreună cu Milo, ridică tabloul și îl duse în debara, sprijinindu-l pe un scaun. Therese se pregătea să închidă ușa, dar Milo o opri.

– Pot să mă uit și eu? întrebă el.

Inima Theresei tresăltă când auzi rugămintea lui. Privi spațiul strâmt din debara. Abia dacă avea loc o persoană, darmite două.

– Doar o clipă. Te rog, insistă el.

– Bine, consimți Theresa înghesuindu-se într-un colț pentru a-i face loc. Aprinse apoi lampa și se uită spre el.

Milo intră și închise ușa. În acest spațiu restrâns, ea îi putea auzi respirația și se ruga ca el să nu-i audă bătăile accelerate ale inimii. Dacă s-ar fi mișcat puțin, cotul lui s-ar fi atins de brațul ei. Razele luminii ultraviolete se reflectau ciudat pe cămașa lui albă, dându-i parcă o nuanță purpurie. Pictura căpătase o culoare verde fosforescent, dizolvând silueta Louisei.

– De ce se vede totul verde? întrebă Milo.

– Din cauza unei soluții naturale din rășină, răspunse ea. Artistul a adăugat acest strat protector după ce a terminat pictura. Vezi aceste pete? întrebă ea arătând spre câteva suprafețe întunecate. Cineva a pictat peste original și l-a acoperit cu un strat nou. Nu sunt prima care-l restaurează. Probabil că persoana care l-a întins pe noua ramă, l-a și refăcut.

Therese se aplecă mai aproape să vadă pata închisă din dreptul mâinii Louisei. Retușurile erau atât de clasice încât avea impresia că mai văzuse cândva acest tablou. Dintr-o dată, o cuprinse un sentiment ciudat de déjà-vu. Privi din nou pictura, oftând.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Milo.

– Nimic, îl asigură ea.

Suprafața întunecată avea forma unui mic trifoi, aflat chiar pe mâna stângă a Louisei.

Milo se întinse să vadă mai bine și o atinse din greșeală cu cotul pe brat, distrăgându-i atenția. Therese aproape tresări.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ea se îndepărtă puțin de el, constrânsă de spațiul strâmt și întunecat. Milo era atât de aproape de ea încât simțea mirosul cămășii lui curate și căldura emanată de trupul lui. El întoarse capul spre ea și Therese îi observă chipul atrăgător, în care se reflecta lumina verde. Privirea îi zăbovi poate prea mult asupra curbei senzuale a buzelor lui. I se părea atât de ușor să întindă degetele prin întuneric și să-l atingă. Probabil înnebunise, gândi ea.

– Poți să deschizi ușa, te rog? șopti ea.

Într-o clipă, lumina inundă debaraua, aproape orbind-o. Milo se duse în cameră, iar Therese răsuflă ușurată.

„Liniștește-te!“ se avertiză ea, dar nu îndrăznea să se uite la Milo. Îi era teamă că acesta va observa cât de mult o tulburase apropierea lui.

Încercă să-și facă de lucru ducând tabloul afară din debara. Se gândi că era mai bine să termine treaba cu ultravioletele mai târziu, când va fi singură.

– De ce ar acoperi cineva suprafața unei picturi? întrebă Milo.

– Din mai multe motive. Unele persoane doresc să adauge un amănunt sau o îmbunătățire picturii. Există bineînțeles și motive practice. Să presupunem că cineva a scăpat tabloul și l-a deteriorat într-o oarecare măsură. O persoană total lipsită de experiență nu l-ar putea repara, dar un artist, chiar și unul mediocru, poate reface suprafața deteriorată. Astfel, cel puțin defectul nu va mai sări în ochi ca și cum ar fi o pată de vin. Parcă spuneai că tabloul a fost agățat pe peretele unei bucătării, nu-i așa? Asta ar putea fi o altă explicație a petelor de culoare închisă.

Milo o urmărea cu atenție și interes.

– N-am spus că a stat într-o bucătărie.

Pentru o clipă, Therese rămase descumpănită.

– Probabil așa mi-am imaginat eu – deasupra unui șemineu mare de piatră, într-o bucătărie, spuse ea râzând. Știi tu, o bucătărie în care stăteau fermierii și beau rachiu, și cu copii alergând în jurul unei mese mari. Cred că această imagine este inspirată din povestirea ta despre case părăsite și pivnițe de vinuri.

Milo nu părea deloc amuzat de mica ei glumă.

– Chiar a stat într-o bucătărie. Aproape așa cum ai descris-o tu. Acolo a lăsat-o tatăl tău.

Un fior de gheață străbătu întreg trupul Theresei.

– Vrei să spui că tatăl meu mi-a povestit aceste amănunte?

– Nu știu. E posibil. Ți-ar fi putut spune o poveste despre o pictură ca aceasta.

Ea clătină din cap.

– Întotdeauna îmi spunea o mulțime de povești. Pe atunci eram copil. Acum, toate s-au pierdut în negură.

Therese observă ceva ciudat în ochii lui Milo și o oarecare tensiune trădată de linia bărbiei lui.

– De ce este atât de importantă restaurarea în acest moment? întrebă ea. Este evident că până acum a fost neglijată.

Milo se retrase un pas, urmărind-o. Ea se întrebă dacă el răspundea vreodată la o întrebare fără să se gândească prea mult. Ce secret îl îndemna să fie atât de rezervat? Și de ce avea sentimentul că o va minți?

– Există o femeie care trebuie să vadă tabloul și nu mai poate aștepta, spuse el în cele din urmă.

– De ce nu poate aștepta?

– Pentru că e pe cale să orbească.

Therese rămase sincer surprinsă de răspunsul lui.

– De ce nu i-l arăți așa cum este acum? Oare poate cineva să orbească atât de repede?

– Da, se poate, răspunse el și apoi se întoarse să strângă rămășițele cutiei de lemn în care fusese transportat tabloul.

– Cine este această femeie?

– Se numește Beatrice de Blanc. Este o foarte importantă prietenă a mea. De fapt, tabloul îi aparține ei.

– Deci nu este al tău? întrebă Therese extrem de surprinsă. Și ai dreptul să autorizezi restaurarea lui?

Milo o privi direct.

– Da, răspunse el pe un ton rece. Mai ai de pus și alte întrebări impertinente?

De când sosise, Milo i se păruse Theresei foarte schimbat față de prima dată când îl întâlnise. Gesturile și felul său de a vorbi îl făcuseră să pară mai firesc, mai abordabil. Acum însă, își reluase atitudinea formală și serioasă, îndepărtându-se parcă de ea. Therese ar fi dorit să-l vadă din nou pe bărbatul ascuns sub această mască rece. Și pentru că el îi oferise prin întrebarea sa această posibilitate, ea se hotărî să-și încerce norocul.

– De fapt, aș vrea să te mai întreb ceva. Ești căsătorit?

Expresia chipului lui rămase neclintită, de nepătruns.

– Nu. Dar tu?

Ea zâmbi, plesnindu-se ușor cu palmele pe față.

– Arăt eu ca o persoană care ascunde o verighetă?

Privirea lui coborî spre degetele ei, observând că nu purta verighetă.

– Mi se pare greu de crezut că nu ai nici măcar un pretendent, spuse el.

Therese oftă, întorcându-se spre portretul aflat pe masă.

– Am fost logodită. Logodnicul meu a murit. De atunci, nu prea am mai avut tragere de inimă să mă întâlnesc cu alți bărbați.

– Îmi pare rău, spuse încet Milo.

– Nu este nimic. S-a întâmplat acum opt ani. Majoritatea prietenilor mei din Boston nici nu știu despre asta. Dar cu tine ce s-a întâmplat de nu ești căsătorit?

El zâmbi evaziv.

– Presupun că nu sunt genul de bărbat făcut pentru căsnicie. Nici o femeie întreagă la minte nu s-ar apropia de mine.

Acest lucru i se părea Theresei foarte greu de crezut, mai ales dacă se gândea cât de mult o afectase pe ea prezența lui în debara.

– Vrei să spui că femeile care se apropie de tine își pierd mințile? întrebă ea veselă.

Milo râse.

– Chiar vrei să afli?

Therese crezu că era o glumă, dar Milo se apropie din ce în ce mai mult de ea până ce aproape o atinse.

– Therese, n-ar trebui să stăm în debara pentru a vedea ce se întâmplă între noi, murmură el.

Ea își ținea respirația, pregătindu-se să i se împotrivească, dar când se uită la el, observă că privirea lui era caldă și întrebătoare.

Încet, fără să-și ia ochii dintr-ai ei, Milo întinse un deget și o mângâie ușor pe bărbie, sensibilizându-i parcă pielea în urma atingerii lui. Era aceeași mângâiere blândă și căutătoare cu care atinsese portretul Louisei mai devreme. În clipa aceea, Therese își dorise să simtă mâna lui pe propria ei piele, dar acum constata că efectul se dovedea mult mai puternic decât și-l imaginase.

Therese rămase nemișcată, în timp ce un șuvoi de emoții o năpădea. Privirea lui alunecă ușor spre gura ei, iar ea observă buzele lui fremătând. Apoi, cu un efort evident, Milo păru să revină la realitate și se retrase un pas. Ea îi privi chipul și remarcă o ușoară roșeață pe obrajii lui bronzați.

– Trebuie să recunosc faptul că acesta se numără printre puținele experimente eșuate, spuse el pe un ton nepăsător.

„Nu în întregime", gândi ea, luând în considerare ceea ce simțea.

– Trebuie să împrumut câteva lucruri de la muzeu, spuse ea schimbând subiectul.

El bombăni ceva de neînțeles și începu să scotocească printre hârtiile aflate pe birou.

– Foarte bine. Eu trebuie să rămân aici pentru a păzi tabloul, răspunse în cele din urmă.

Se gândise că el se va oferi s-o conducă sau că o va invita să mănânce împreună de prânz.

– Vorbești serios?

El ridică mirat din sprâncene.

– Bineînțeles. Este o pictură foarte importantă. Trebuie protejată tot timpul.

– Nu intenționezi să părăsești apartamentul până luni, când va sosi paznicul? Și cum vei mânca?

– Voi comanda pizza.

– Nu te poți hrăni trei zile numai cu pizza. Dar cafeaua?

El oftă, iar Therese întinse brațele într-un gest de exasperare.

– Când ai mâncat ultima oară?

El îi evită privirea, ridicând din umeri și băgându-și mâinile în buzunarele de la pantaloni. Gestul lui neajutorat trezi în Therese un instinct protector.

– Ieri? insistă ea.

El își trecu o mână prin păr. Arăta ca un școlar prins când făcea o prostie.

– Ieri am dormit.

– N-ai mâncat de două zile? întrebă ea uimită. Și vrei ca eu să lucrez în continuare, în timp ce tu mori de foame? Dintre toți oamenii încăpățânați, obsedați de un lucru, masochiști...

– Ai uitat de „buldozer". Așa mi-ai spus prima oară când ne-am întâlnit în biroul lui A.K.

El rostise ultimele cuvinte pe un ton foarte serios, dar privirea îi era amuzată.

Therese se întinse să-și ia haina, refuzând să se lase ispitită.

– Stai aici și joacă-te de-a paznicul. Eu voi aduce niște provizii.

Capitolul 2

Aflată într-un magazin, Therese tocmai alegea niște mere, gândindu-se în același timp la întâlnirea ei cu Milo.

Dacă nu găsea o modalitate să stabilească niște limite în privința lui, cu siguranță va fi în mare încurcătură. Nu prea avea acum timp de încurcături, mai ales din cauza muncii de la muzeu. Pentru prima dată după multă vreme, își aminti de Josh, logodnicul ei care murise de leucemie. În perioada aceea, Therese era încă la colegiu. Își amintea foarte vag trăsăturile lui, dar reținuse râsul și sărutările lui tinerești. Era și ea foarte tânără. Trăia în alte vremuri și în alt loc decât acum – Saint Paul, Minnesota. Pe atunci, tatăl ei trăia încă, iar în casa bunicilor se simțea în deplină siguranță. Numai boala lui Josh îi umbrise fericirea, aducând tristețe în viața ei. Până în ultima clipă, toți speraseră că va supraviețui.

Therese oftă, punând alte câteva mere în sacoșă. Crezuse atât de mult în puterea dragostei ideale, romantice. Acum îl cunoscuse pe Milo, un bărbat care părea să nu aibă nici o legătură cu romantismul, dar cu toate acestea, îi asaltase simțurile prin simpla lui prezență. Și nici măcar nu o sărutase. Dar trebuia s-o sărute la un moment dat. Trebuia neapărat.

În minte îi reveni imaginea lui Milo cu pieptul gol, cu trupul acoperit doar de pantalonii negri de pijama, cu șuvițele de păr cas-

taniu căzându-i în dezordine pe frunte, cu obrajii bronzați și ochii pătrunzători. Tot ce-i lipsea era zâmbetul. Dacă ar fi zâmbit mai des, ar fi fost... Cum? Perfect?

„Trezește-te la realitate, Therese!“ se dojeni în sinea ei.

Bărbatul acesta avea o mulțime de măști. Își aminti expresia de pe chipul lui când privise tabloul Louisei. I se păruse asemeni unui singuratic trist care tânjea după ceva.

Din nefericire, tocmai acea expresie de singurătate interioară o impresionase chiar mai mult decât înfățișarea lui. Cu toate acestea, Milo avea într-adevăr un corp uimitor.

Therese luă o pungă de cafea și o aruncă mecanic alături de celelalte cumpărături. Indiferent cât de atrăgător i se părea Milo, nu trebuia să se lase purtată de val. Pierduse prea mulți dintre oamenii la care ținuse din motive pe care nu le putuse controla. Totuși, inima ei se afla sub control. Trebuia doar s-o țină sub observație.

*
* *

Când se întoarse la atelier, Milo îi deschise ușa și o ajută cu sacoșele.

– Ai fost plecată ore întregi, remarcă el.

Ea îi aruncă o privire iritată în timp ce-și scotea eșarfa de la gât. După ce înfruntase traficul din Brooklin, după ce așteptase douăzeci de minute să se elibereze un loc de parcare în fața unui magazin, ultimul lucru de care avea nevoie era nerăbdarea lui.

– Câtă recunoștință! Sunt absolut copleșită. Nu trebuia să te deranjezi să-mi iei flori și bomboane de ciocolată, spuse ea ironic.

El o privi înțelegător.

– Scuză-mă. Mulțumesc pentru mâncare. Te numeri printre persoanele pretențioase care preferă trufele, sau te mulțumești și cu bomboanele M&M?

Ea ridică privirea spre el și observă surprinsă că ținea în mână o cutie cu bomboane de ciocolată pe care i-o oferea în întregime. Într-o clipă, toată iritarea îi dispăru.

– Prefer prăjiturile, răspunse ea. Cel mai mult îmi plac plăcintele cu brânză și cu glazură de ciocolată. Aș mânca oricând.

În timp ce așeza cumpărăturile pe o masă, Milo i se păru pentru prima dată într-adevăr înfometat.

– Ai adus și prăjituri din acestea? întrebă el.

Ea răspunse cu regret:

– O, îmi pare rău! Credeam că voiai doar cereale pentru micul dejun și mâncare rece.

El o privi neîncrezător, iar ea zâmbi strengărește.

– Ai luat o grămadă de provizii, nu-i așa? întrebă el.

– Doar câteva.

– Nu sunt de aceeași părere.

Ea râse.

– Mai am și alte cumpărături în mașină, spuse ea ieșind din nou din apartament. Spre surprinderea ei, el o urmă.

– Îndrăznești să părăsești câteva clipe tabloul? întrebă ea când ajunseră deja jos.

– De aici pot supraveghea intrarea în clădire, răspunse el îndreptându-se spre Toyota ei și ridicând capacul portbagajului.

În afară de zarzavaturi, Therese adusese două linguri, o cutie cu vas de ceramică și un filtru de cafea.

– Ai făcut treabă bună.

– De fapt, cred că am fost vrăjită. Niciodată n-am dus măcar o ceașcă cu cafea șefilor mei, iar tu m-ai făcut să cumpăr tot filtrul.

– Hei, n-a fost ideea mea!

Ea râse, apucând două sacoșe.

– Dar nici nu m-ai implorat să nu fac asta. Dacă-mi amintesc bine, ai început să fantazezi atunci când am sugerat să aduc ceva de mâncare.

El luă sacoșele rămase și apoi închise portbagajul.

– Nu prea pare să te preocupe securitatea mașinii tale.

– Așa, ceartă-mă, spuse ea luând-o înainte pe scări. Oricum, bine că măcar sunt supercalificată pentru meseria de cumpărător.

Therese se opri puțin la etajul întâi și se întoarse spre Milo. Acesta tocmai își aranja mai bine sacoșele. O privi cu o expresie ciu-

dată. Lumina soarelui pătrundea pe fereastră chiar în spatele lui și îi scotea în evidență tinerețea, energia și chiar mai mult decât atât. Therese remarcă faptul că Milo părea surprins.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nimic. Doar că uitasem.

– Ce anume?

– Cum este să glumești. La Paris totul... ei bine, măcar... Toți prietenii mei sunt mai în vârstă, mai serioși, mai formali. Viața de societate este altfel acolo.

– Fii atent! Îți pierzi merele din sacoșă, îl avertiză Therese.

Unul dintre mânerele sacoșei alunecase într-o parte și trei mere se rostogoliră pe podea. El se aplecă să le ia, dar celelalte cumpărături din sacoșă începură să se împrăștie și ele. Therese puse sacoșele jos și coborî să-l ajute.

În locul strâmt, ei se străduiau să adune legumele și fructele, aproape lovindu-se unul de celălalt. În sfârșit, Milo apucă din nou sacoșele în mâini, dar Therese îl privi cu scepticism.

– Gata. De data asta le țin bine, spuse el și chiar în acel moment, unul din mere alunecă din nou.

Therese întinse instinctiv mâna și îl prinse. Îl privi apoi zâmbind, conștientă brusc de apropierea lui. Acum părea atât de cald și abordabil, învăluit în mirosul fructelor proaspete și al cafelei din sacoșe. Ochii ei se aflau în dreptul bărbiei lui și Therese observă astfel o mică cicatrice deasupra buzelor lui. Își retrase mâna cu care prinsese mărul, simțind cum privirea lui îi urmărește mișcarea. Apoi, ochii lor se întâlniră din nou. O senzație plăcută o învălui și bănuia că Milo simțea și el energia luminoasă ce se degaja între ei. Curioasă, ea se uită adânc în ochii lui.

El o privea cu intensitate de parcă l-ar fi surprins prin simpla ei existență. Obrajii Theresei se îmbujorară brusc.

– Reușită prindere, murmură el, aparent neafectat de greutatea sacoșelor pe care le ținea în mâini.

Apoi, pe neașteptate, se aplecă spre ea și o sărută ușor. Therese avea impresia că podeaua îi fugise de sub picioare și se străduia cu greu să nu se prăbușească. Deși sărutul fusese foarte blând, abia

dacă-i atinsese buzele, totuși Milo stăruise apoi puțin, privind-o curios în așteptarea reacției ei.

Nu era corect, gândi ea. Cum putea el să se joace astfel când ea își dorea mult mai mult?

Dorința ei ascunsă o șocă și o făcu să roșească. Zâmbetul lui Milo dovedea că el îi înțelesese foarte bine gândurile.

În acel moment, se auzi un zgomot și cineva intră în clădire. Therese se răsuci repede și urcă treptele, apucând sacoșele și încercând să-și liniștească bătăile puternice ale inimii. Oare ce gândea el în acest moment? se întreba. Închise ochii, așteptându-l să urce și să descuie ușa. Când îi deschise, Milo îi ținu ușa, invitând-o politicos să intre.

Therese realiză cu oarecare dezamăgire că el nu va comenta în nici un fel cele întâmplate. Probabil că sărutul acela fusese pentru el ceva atât de obișnuit și lipsit de importanță încât nu merita să vorbească despre el.

„Chiar că am luat-o razna", gândi ea. Traversă apoi atelierul, își scoase haina, lăsându-l intenționat pe Milo să se descurce cu sacoșele.

Într-o clipă, își revenise complet și se felicita în sinea ei că nu făcuse prostia să se arunce în brațele lui când o sărutase. Poate că el dorea o simplă aventură pe perioada în care stătea aici. Poate că asta urmărea în ceea ce o privea. Therese ar fi dorit să știe mai multe despre viața lui intimă și despre legăturile lui anterioare. Cu siguranță până acum avusese relații cu alte femei, chiar dacă spusese că nici o femeie întreagă la minte nu s-ar apropia de el.

– De când locuiești la Paris? întrebă ea.

– De suficient timp pentru a fi răsfățat cu cafea?

– Cât înseamnă asta? Cincisprezece minute?

– Doisprezece ani, răspunse el zâmbind. Fără să mai pun la socoteală perioada petrecută la Cambridge. Tu călătorești mult?

– Tatăl meu obișnuia să călătorească. În fiecare vară mă ducea la Sao Paulo să-mi vizitez rudele din partea mamei mele. În timpul colegiului, am studiat un an la Madrid. Era vorba de anul în care murise Josh, își aminti ea. Simțise atunci nevoia de o schimbare, de

ceva nou care s-o ajute să depășească acel moment dureros. Mai târziu, am stat jumătate de an la Paris pentru un proiect de restaurare. Cu toate acestea, îmi place în Boston. Mai ales primăvara.

– Deci tatăl tău nu te-a dus niciodată în România?

Therese îl urmări cum deschidea o cutie cu supă, încercând să pară cât mai formal. Era sigură însă că el avea impresia că ea știa mai mult despre munca tatălui său în România.

– Îți voi spune dacă-mi voi aminti ceva, spuse ea încet. Nu trebuie să te prefaci interesat doar ca să poți afla mai multe amănunte.

El se întoarse spre ea, iar Therese observă după expresia lui că intuise corect. Începuse să-i poată citi gândurile, dar asta n-o făcea prea fericită. Se întreba cât timp va continua el s-o manipuleze astfel.

– Nu mă prefac interesat, răspunse Milo.

Therese simțea că buzele îi ard sub intensitatea privirii lui. Foarte bine, gândi ea. Deci nu se prefăcea în totalitate. În cazul acesta, ce urmărea?

Zâmbetul reveni pe buzele lui Milo.

– Îți propun ceva. De ce nu-mi pui și tu câteva întrebări? După aceea, vom fi chit.

Ea zâmbi și se îndreptă spre masa unde era așezat portretul Louisei. În fața ei se aflau ferestrele, iar în spate îl auzi pe Milo aprinzând aragazul.

– Cu ce te ocupi de fapt? întrebă ea.

– Sunt un fel de negustor de artă. Colecționez tablouri și apoi le revând. Acum lucrez la un catalog al unor opere de artă private.

– Louisa este menționată în el?

– Bineînțeles.

– Dar proprietara portretului?

Sprâncenele lui Milo se ridicară într-o expresie de mirare, dar continuă să se ocupe de supă.

– Beatrice? Da, este și ea menționată.

Therese luă o lupă și se aplecă asupra tabloului. Deși părea concentrată asupra lui, se gândea la Milo și la tonul lui schimbat atunci

când pomenise de Beatrice. Rostise numele ei de parcă ar fi fost vorba de un mit, de o persoană pe care toți ar fi trebuit s-o cunoască.

Beatrice, gândi ea. O femeie pariziană care deținea portrete rare. Încercă să pronunțe Beatrice cu accent franțuzesc, dar nu reuși să spună decât un fel de „Pay-a-trees".

– O voi cunoaște și eu? întrebă Therese.

– Nu.

Ca și cum ar fi dorit să compenseze tonul tăios cu care rostise ultimul cuvânt, Milo o privi, explicându-i:

– Beatrice este stră-strănepoata Louisei.

– Adevărat? Ce interesant!

Milo zâmbi, aplecându-se să deschidă un dulap. Ea îl urmărea, observând ce bine i se potriveau cămașa de bumbac și pantalonii ce-i scoteau subtil în evidență formele masculine ale trupului.

– Este o poveste lungă, spuse el de parcă ea n-ar fi avut răbdare să-l asculte.

– Avem toată după-amiaza la dispoziție.

– Dorești supă? întrebă el.

– Am mâncat deja.

El o privi o clipă cu un aer impersonal, studiind-o din cap până-n picioare.

– Arăți de parcă ai mai avea nevoie să mănânci ceva, constată el.

– Este un comentariu strict personal? întrebă ea.

Milo amestecă supa și o privi din nou, de data asta zăbovind mai mult asupra formelor ei feminine. Therese roși brusc. Când ochii lui reveniră asupra chipului ei, ea ar fi dorit să moară de rușine pentru că, de data asta, privirea lui nu fusese deloc impersonală. Cu această ocazie, se pare că descoperise o nouă portiță secretă spre sufletul lui.

– Presupun că a fost într-adevăr un comentariu personal, răspunse el. Vrei să-l retrag?

Ea își mușcă buzele, dar apoi izbucni în râs, clătinând din cap.

– Oare de ce am impresia că tu nu retragi nimic?

Zâmbetul lui o făcu să simtă că i se înmoaie genunchii.

– Poate pentru că așa este.

Inima ei bătea cu putere. Întoarse capul spre tablou pentru a nu lăsa să i se vadă tulburarea. În spatele ei, auzi zgomotul ritmic al lingurii ce se lovea de pereții cratiței și apoi sunetul supei turnate în farfurie.

– Dacă-ți povestesc despre Beatrice, vei înceta să stai ca și cum ai vrea s-o snopești în bătaie pe Louisa cu lupa aceea?

– Da, ar fi bine, răspunse ea.

– Bine.

Milo își trase un scaun și se așeză față-n față cu ea.

– Beatricei îi plac lucrurile frumoase, începu el. Își permite să le și cumpere. Tatăl ei i-a lăsat o mică avere, dar ea a făcut câteva investiții inspirate pe vremea când un milion de dolari însemnau ceva.

Foarte bogată, gândi Therese. Și orfană, pe deasupra.

– Un milion de dolari este și acum o sumă importantă pentru mulți oameni, remarcă ea.

Milo o aprobă cu o înclinare a capului.

– Da, dar ea donează o mulțime de bani fără să se gândească. Donațiile ei sunt anonime. E ca un fel de subterfugiu.

– Halal subterfugiu! Pare o persoană demnă de a fi cunoscută.

– Chiar așa este. Când am fost eliberat din închisoare, aveam un singur lucru în favoarea mea, care din fericire conta foarte mult pentru Beatrice – faptul că lucrasem cu tatăl tău.

Surprinsă, Therese ridică privirea de la tablou.

– Vrei să spui că tata a cunoscut-o pe Beatrice?

– Cum să nu. Cred că el cunoștea orice persoană interesată de artă. În perioada petrecută în România, a recuperat peste douăzeci de picturi franțuzești și le-a înapoiat proprietarilor în schimbul unui comision modest. Ai auzit de galeriile Ermitaj din St. Petersburg, nu-i așa?

Ea bombăni aprobator. Care istoric de artă nu auzise? Alături de picturile obișnuite ale colecției, acolo se aflau tablouri care au fost furate de oamenii lui Hitler în timpul războiului – Matisse, Gauguin și o mulțime de tablouri ale unor pictori impresioniști.

– Tatăl meu nu avea nici o legătură cu Ermitajul.

– Bineînțeles că nu, dar în estul Europei există și alte expoziții în care sunt ascunse tablouri ca acelea. Tatăl tău cunoștea câteva din aceste ascunzători. Beatrice a auzit despre tatăl tău. Dorea să recupereze pentru sine un portret de familie, iar el a fost de acord să încerce.

Therese clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Dar asta era ceva aproape imposibil!

Milo zâmbi.

– Dacă există cineva care putea face acest lucru, acela era Harry. Și a încercat într-adevăr să recupereze tabloul. Totuși, după întâmplarea aceea din beciul casei părăsite, s-a răzgândit. Știu că mai târziu, Beatrice a încercat să-l convingă să-i înapoieze tabloul, dar el a refuzat.

Vocea lui Milo coborâse în intensitate, iar Therese observă că se gândea probabil la ceva trist. Se întreba dacă Milo fusese vreodată nevoit s-o refuze pe Beatrice.

El se duse din nou spre micuța bucătărie și puse farfuria în chiuvetă. Apoi, luă detergentul de vase de pe un raft.

Therese respiră adânc și se aplecă asupra portretului.

– Unde erau părinții tăi în perioada aceea? întrebă ea, încercând să acopere cu vocea zgomotul apei care curgea la chiuvetă. N-au încercat să te elibereze atunci când ai fost arestat?

– Poftim?

– Te întrebam despre familia ta, repetă ea.

El închise robinetul.

– Ne-am mutat în România când aveam zece ani. Asemeni tatălui tău, părinții mei obținuseră o bursă la universitate. Mi-i amintesc mereu cum stăteau împreună, mâncau pere și citeau cărți cu glas tare. Erau atât de încântați și bucuroși încât își citeau amândoi în același timp și păreau că pot asculta și citi în același timp. Întotdeauna sfârșeau printr-o îmbrățișare și mă îmbrățișau și pe mine. Uneori îi credeam nebuni. Tot ce-mi doream eu era să chiulesc de la școală și să joc fotbal.

Therese râse amuzată.

– Ce s-a întâmplat? Unde sunt ei acum?

Milo se întinse după un prosop și se șterse pe mâini. Părea adâncit în gânduri.

– Au murit într-un incendiu care a izbucnit în casa unor prieteni. Se duseseră acolo în vizită.

Therese rămase nemișcată, sugrumată de emoție.

– Ce îngrozitor!

Milo respiră adânc privind pe fereastră. Vocea îi era acum mai slabă, aproape lipsită de expresivitate.

– De atunci, viața mea s-a schimbat complet. Nu aveam la cine să mă întorc în Statele Unite și nu aveam nici o rudă în România. Școala m-a primit la internat ca pe un orfan, dar n-am vrut să accept mila nimănui. Am început să chiulesc, să mă întorc doar la cină și ca să am unde dormi. Directorului nu i-a plăcut atitudinea mea. În câteva cuvinte, eram pe cale de a mă autodistruge. Apoi, într-o zi, l-am întâlnit pe tatăl tău în fața unei galerii de artă. El îi cunoscuse pe părinții mei și știa că muriseră. M-a invitat la cină. Mi-a vorbit mult și m-a făcut să-mi vin în fire. Mi-a plătit internatul ca să nu mă mai simt un milog, cu condiția să rămân acolo până la absolvirea școlii. Spunea să nu-mi fac probleme în privința banilor. Puteam să-i dau înapoi altă dată.

Therese nu rămase deloc surprinsă de gestul tatălui său.

– Era ceva obișnuit pentru el.

– Eu aș fi făcut orice pentru Harry, spuse Milo cu un zâmbet pierdut. El nu dorea să-mi pierd timpul pe lângă el. Apoi, am auzit ceva de la unul dintre partenerii mei de fotbal și am considerat că-i pot fi de folos lui Harry. El m-a lăsat să-l ajut puțin la traduceri, hărți, dar nimic periculos.

– Până în noaptea aceea când vă aflați în beci? întrebă Therese.

Milo pusese prosopul la loc și acum se plimba prin cameră. Therese vedea pe chipul lui că nu-l învinovățea pe tatăl ei pentru că fusese arestat. În același timp, îi părea rău pentru el.

– Până în noaptea aceea, confirmă el. M-au prins și m-au arestat. Ei au numit-o „detenție“ și n-a fost chiar atât de rău. Eram străin și minor pe deasupra. Mi-au dat de făcut diverse treburi pentru ei ca

să mă țină ocupat și departe de alte necazuri. M-au învățat să joc șah. Râse, arătând spre masa unde era așezat setul de șah.

– Și tatăl meu? N-a încercat să te scoată din închisoare?

– A făcut tot ce a putut, dar nici dosarul lui nu era tocmai curat. Apoi, s-a întors în Statele Unite.

Therese bănuia că Milo nu-i povestise tot. Încerca să și-l imagineze după trei ani de „detenție", fără studii, fără bani și fără părinți. Cu siguranță nu-i fusese deloc ușor. Probabil că în perioada aceea învățase să fie atât de dur și adunase tristețea pe care o citea acum uneori pe chipul lui. Nu era de mirare că părea atât de stăpân pe el și de intangibil.

– Ce s-a întâmplat cu tine după ce ai fost eliberat?

El se îndreptă spre fereastră, oftând și privind absent afară.

– M-am mutat la Paris și am muncit ca să câștig bani pentru școală. Am candidat pentru o bursă sponsorizată de Beatrice. Imediat ce m-a cunoscut la interviu, ea a devenit ca un înger păzitor pentru mine. Nu-mi venea să cred că eram atât de norocos. Bineînțeles, totul se datora faptului că-l cunoscusem pe Harry. Beatrice și fiica sa mi-au oferit chiar și un loc unde să-mi petrec vacanțele. Când am vrut să înființez prima mea galerie de artă, Beatrice m-a finanțat la început și a trimis toți prietenii săi bogați să viziteze expoziția. M-a salvat de la ani întregi de muncă și efort. Ai auzit de galeriile Alvina?

Therese zâmbi, amintindu-și ceva plăcut.

– Când am fost la Paris, exista o galerie Alvina pe strada du Bac. Obișnuiam să trec zilnic prin fața ei în drum spre casă. Înțelegând brusc la ce se referise el, Therese îl privi cu ochii mari de uimire. Tu ești proprietarul acelei galerii de artă?

El dădu din cap aprobator.

Therese realiză că el vorbise despre mai multe asemenea galerii. „Dumnezeule!" exclamă în sinea ei. Existau o mulțime de galerii Alvina în Europa, cunoscute mai ales prin faptul că majoritatea picturilor expuse aparțineau unor pictori noi și destul de controversați. Oare Milo le deținea pe toate? Probabil că da.

– Sunt impresionată, spuse ea.

– Prima expoziție a avut succes datorită Beatricei. Singurul lucru pe care l-a cerut în schimb a fost să-i recuperez tabloul, același pe care-l ascunsesem cu tatăl tău în pivnița din România. Voiam să fac asta pentru ea. Reprezenta o ultimă provocare. Trebuia doar să aștept un timp, să se mai schimbe atmosfera în România. Acum lucrurile s-au schimbat radical acolo, iar eu am avut noroc acum două luni.

– Probabil că Beatrice s-a bucurat enorm când a aflat că ai recuperat tabloul.

– Într-adevăr. Abia așteaptă să-l vadă.

Therese oftă.

– Parcă spuneai că e pe cale să orbească.

– Așa este. Suferă de glaucom. Își pune zilnic picături în ochi, dar a început tratamentul prea târziu.

– Atunci de ce nu-i duci acum tabloul? întrebă nedumerită Therese. E într-o stare suficient de bună pentru a-l putea vedea.

– Nu, răspunse el ferm. Mai întâi trebuie restaurat. Aici intervii tu.

Therese se ridică de pe scaun și-l privi prin lupă, dorind parcă să-i pătrundă adânc în suflet.

– Deci Beatrice și fiica sa reprezintă o familie pentru tine?

– Nu. O respect enorm pe Beatrice și-i sunt recunoscător. Îi voi rămâne loial indiferent de preț, dar ele nu-mi sunt ca o familie. Este greu de explicat. Oftă, dovedindu-i Theresei că nu era obișnuit să vorbească despre viața sa particulară. Pui întrebări prea personale.

Therese își simți brusc obrajii cuprinși de flăcări, iar privirea i se tulbură. Fusese atât de prinsă de povestirea lui încât uitase că abia îl cunoscuse și că nu avea dreptul să pună atâtea întrebări indiscrete.

– Vrei să-mi retrag întrebarea?

El veni spre ea până ce ajunse foarte aproape. Se întinse și trase puțin de panglica ce-i prindea părul. Uimită, ea privi degetele lui și observă că panglica albastră se desfăcuse. El o legă la loc cu grijă.

– Voiam să fac asta de mai bine de o jumătate de oră, explică el.

Therese rămăsese nemișcată, încleștându-și mâinile pe mânerul

lupei. Un șuvoi de emoție îi străbătea întreg trupul, iar obrajii i se îmbujorară. Îl privi cum își aranja cu mare atenție părul.

– Ești foarte precis, murmură ea.

El netezi cu degetele capătul panglicii.

– De ce te interesează familia mea?

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate. Probabil pentru că unele amănunte m-ar ajuta să cunosc mai bine o persoană.

– Deci îi întrebi pe toți cei pe care-i întâlnești despre familiile lor?

Ea clătină din cap în semn de negație.

– Doar pe mine?

Therese observă că privirea lui coborâse spre buzele ei și brusc, o cuprinse un val de dorință. „Sărută-mă", își spuse în sinea ei, tânjind după atingerea lui.

El se apropie cu ochii adânciți într-ai ei până ce Therese începu să simtă cum căldura respirației lui îi mângâie buzele. Milo trase ușor de panglica ce strângea părul Theresei, iar ea se sprijini de el, ridicând buzele și suspinând ușurată când o sărută în sfârșit.

În timp ce primul sărut fusese scurt, acesta îi îndeplinea dorința ce se trezise în adâncul ființei sale. Buzele lui erau incredibil de senzuale și calde, revendicatoare, dar în același timp atente la răspunsul ei. Therese îl sărută la rândul ei cu pasiune, cedând atracției care o împinsese spre el încă din prima zi când îl cunoscuse. Ridică un braț spre gâtul lui și simți apoi brațele lui puternice încolăcind-o și strângând-o până ce piepturile lor se uniră. Cu vârful limbii, Milo îi mângâia ușor buzele, iar Therese se topi parcă sub atingerea lui. Se înălță puțin pe vârfuri pentru a ajunge mai aproape de el și pentru a spori intimitatea îmbrățișării lor.

Când buzele lor se despărțiră, ochii lui Milo străluceau de pasiune, dorință și în același timp de curiozitate. Această curiozitate spunea multe despre ceea ce gândea el. Pe de o parte, părea surprins de răspunsul ei și de trăirile pe care le trezise în el, dar pe de altă parte părea încântat de senzualitatea Theresei.

Ea zâmbi, simțindu-și buzele foarte ușoare, ca și cum ar fi fost eliberate de o povară.

– Mă bucur că în sfârșit am clarificat această situație, spuse el cu voce caldă.

– Ce situație?

– Cea legată de dorința noastră reciprocă de a ne săruta.

Auzind răspunsul lui, Therese roși.

– O, despre asta era vorba.

– Abia aștept să lucrezi aici în fiecare seară, spuse el. Crezi că din când în când poți face o pauză ca să putem relua ceea ce am început?

Ea se simți brusc foarte nesigură. Nu gândise clar. Urma să fie foarte dificil pentru ea să se concentreze asupra lucrului dacă Milo se va afla în preajmă. Putea să dea greș. Nu era bine să amestece plăcerea cu munca. Condamnase această greșeală la alți colegi de-ai săi de la muzeu și acum era pe care s-o facă ea însăși.

Își prinse la loc panglica în păr, iar el o eliberă imediat, retrăgându-se un pas.

– Ce zici, Therese? întrebă el urmărind-o cu o expresie care-i spori confuzia.

– Poate că n-a fost o idee prea bună.

– Eu consider că era ceva inevitabil.

Ea clătină din cap. Începu să se plimbe de colo-colo pentru a-și ascunde neliniștea, dar fără succes.

– Nu te scuza față de mine, indiferent de ceea ce faci, spuse el.

– Nu asta intenționam.

Milo ridică sceptic din sprâncene.

– Atunci?

– Ascultă, domnule Dansforth, începu ea. În următoarele două luni va trebui să mă concentrez asupra restaurării tabloului, iar tu îmi stai în cale... Se opri, roșind de iritare. Îmi distragi considerabil atenția.

Milo își încrucișă brațele la piept, aparent amuzat.

– Și ce propui în legătură cu această situație?

Therese nu mai fusese niciodată într-o astfel de situație. Și la urma urmei era vorba doar de un sărut! De ce trebuia să continue pe această temă? Totuși, era suficient să-l privească pe Milo ca să-și

dea seama că ceea ce se întâmplase între ei nu se reducea la acel sărut. Privirea lui era pe jumătate ironică, pe jumătate înțelegătoare, dar devastatoare. Milo reprezenta o adevărată amenințare pentru ea.

– Mi-ai explicat că această restaurare este foarte importantă. Foarte bine. Dacă vrei să lucrez cât pot de bine, trebuie să stabilim niște reguli. Îi evită privirea, încercând să-și amintească niște repere pe care și le stabilise la muzeu. În primul rând, nu te aștepta să răspund la telefon sau la ușă atunci când lucrez. De obicei nici nu aud soneria. Nu încerca să mă întrerupi dacă sunt concentrată, pentru că sunt în stare să te strâng de gât. Și, în sfârșit, asigură-te că există în permanență suficientă cafea pe aici.

O licărire amuzată lumină ochii lui Milo.

– Și eu care credeam că filtrul de cafea era pentru mine. Mai ai și alte reguli?

Therese se îndreptă spre fereastră, întorcându-se apoi din nou cu fața spre camera luminoasă. Se uită pe rând la portretul Louisei, la micuța bucătărie și la patul acela ispititor. Respiră apoi adânc.

Acesta urma să fie cel mai dificil proiect la care participase vreodată, mai ales că trebuia să lucreze seara târziu, când era deja obosită. Simțea deja presiunea creată de această situație. Totuși, doar un singur lucru putea sabota cu adevărat munca ei. Milo aștepta un răspuns, iar ea îl privi direct.

– Cred că ar fi mai bine să evităm întrebările prea personale, spuse ea. Și încă ceva. Nu mai răspunde la ușă îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama.

Ochii lui străluciră amuzați, dar Therese nu spera ca el să-i accepte regulile.

– Ultimul lucru pe care-l doresc este să încetinesc restaurarea, spuse el. Vom acorda regulilor tale o perioadă de probă, ținând cont de experiența ta profesională. Totuși, dacă voi considera că nu sunt bune și că trebuie înlocuite cu altele, atunci te avertizez că s-ar putea să răspund la ușă îmbrăcat cum vreau.

Capitolul 3

În următoarele trei săptămâni, Milo o aștepta pe Therese în fiecare seară la muzeu, o conducea la atelier și apoi, mai târziu, când era prea obosită, o ducea acasă. La un moment dat, Therese începuse să se simtă extenuată și tânjea după câteva ore de odihnă, dar nu avea timp. Abia reușea să mănânce, dar să se mai și odihnească. Cu toate acestea, considera că merita efortul. Înregistrase progrese importante în restaurarea portretului Louisei, iar întâlnirile cu Milo deveniseră atât de indispensabile încât nu-și putea imagina o zi fără să-l vadă.

Ținându-se de cuvânt, el nu mai pusese întrebări personale și nici nu încercase s-o mai sărute. Cu toate acestea, o urmărise cu atenție. Uneori, ridicând privirea de la tablou, Therese îl observa stând concentrat în fața calculatorului, răspunzând la mesaje și lucrând la catalogul de artă. El simțea imediat privirea ei, se uita spre ea și-i zâmbea.

– Ești gata pentru o pauză de cafea? o întreba.

Deși atracția Theresei față de el era departe de a se fi risipit, ea încerca s-o ignore. Îi răspundea la întrebare cu un zâmbet, refuzând cafeaua și reluându-și lucrul. Apoi, mai târziu, observa surprinsă că el îi pusese alături o ceașcă cu cafea și câteva bomboane de ciocolată.

Era impresionată de micile lui atenții, dar în același timp devenea din ce în ce mai stânjenită de prezența lui. Milo părea mai liniștit, poate chiar prea liniștit, de parcă îl pusese pe adevăratul Milo într-o stare de așteptare. Therese cunoștea latura pasională ce se ascundea sub această aparență, dar el o controla atât de bine încât îi amintea de un vulcan înainte de erupție. Un vulcan al cărui exterior era acoperit cu tufișuri verzi, cu copaci înfloriți, în timp ce în interiorul său lava fierbea, pregătind o erupție puternică.

La rândul ei, Therese trecea printr-o schimbare interioară pe care n-o putea defini. Își dădea seama de acest lucru după nopțile nedormite și după frânturile de vise ce-i apăreau în zori. Deși în timpul zilei Louisa îi apărea mereu înaintea ochilor, noaptea îi revenea în minte imaginea lui Milo. Deși încercase să ignore acest fapt, nu putea nega că-i lipsea bărbatul plin de pasiune care o sărutase. Nu putea ignora nici dezamăgirea provocată de atitudinea lui neutră față de ea.

„Doar tu ai cerut această atitudine", își reamintea ea. „Tu i-ai cerut să fie bărbatul neutru care nu te va deranja în timpul restaurării. Oare atracția pe care o simt față de el este doar în imaginația mea?"

Într-o seară, când privea pe fereastră, observă imaginea lui Milo reflectată în geam și se uită la el cu atenție. El era concentrat asupra lucrului, cu capul sprijinit în palmă, cu părul castaniu strălucindu-i în lumina lămpii. În reflexia din oglindă, el apărea ca un bărbat puternic și inteligent. Chiar dacă nu o privea, chiar dacă atenția îi era îndreptată spre ecranul calculatorului, Therese simțea față de el aceeași atracție magnetică și, fără să-și dea seama, aproape că se ridică de pe scaun.

El îi auzi mișcarea și se întoarse spre ea, dar Therese coborî privirea înainte ca el să observe că îl privea în geam. Rămase o clipă nemișcată, simțindu-i privirea îndreptată asupra ei, crezând că va spune ceva. El își reluă lucrul fără să scoată nici un cuvânt.

„Această situație nu mai poate continua multă vreme", își spuse ea, încercând să-și liniștească bătăile puternice ale inimii.

*
* *

În seara următoare, în timp ce-l aștepta pe Milo la muzeu, Therese se simți din nou cuprinsă de neliniște. Oare aceste trei săptămâni petrecute lucrând alături de Milo puteau însemna ceva? Oare el folosea o tactică ascunsă pentru a o determina să facă primul pas? Dar, de fapt, ce aștepta de la ea? Dorea același lucru ca și ea?

„Nu, Therese. Oprește-te", se dojeni, dar gândurile păreau să aibă o voință proprie. O dorință aprinsă o cuprinse ca de fiecare dată atunci când știa că-l va vedea curând pe Milo.

În câteva minute, mașina lui se opri în fața muzeului. Therese ieși, ferindu-se de ploaia deasă, și se urcă în mașină. Își șterse râzând picăturile de ploaie ce-i udaseră fruntea. Sunetul ritmic al ploii acompania parcă bucuria ei de a petrece încă o seară împreună cu Milo. Observă însă în semiîntuneric că figura lui părea foarte serioasă și intui că ceva nu era în regulă.

– Unde îți este salutul plin de entuziasm? întrebă ea.

– Ai mâncat de seară? o întrebă el, ignorându-i remarca.

Uimită, Therese reflectă o clipă.

– Nu, răspunse ea în cele din urmă. Am însă la mine două brioșe rămase de dimineață.

– Spune-mi, Therese, începu el pe un ton neașteptat de blând, nu-i așa că în ultimele trei săptămâni n-ai mâncat nimic seara?

Auzind întrebarea lui, pe Therese o cuprinse în același timp o stare de panică, vinovăție și apoi iritare.

– Ți se pare că arăt ca o persoană înfometată?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Cu un gest aproape brutal, ea își puse centura de siguranță.

– Tu ești cel care n-a mâncat timp de două zile când ai venit aici.

– Asta pentru că nu puteam lăsa tabloul nesupravegheat.

– Dar eu la ce crezi că am lucrat?

El oftă și se întoarse spre ea.

– Niciodată n-am crezut că voi spune asta cuiva, dar tu lucrezi chiar mai mult decât mine. Ești extenuată și pe jumătate flămândă. Ai niște cearcăne cât toată fața. Când ai de gând să faci o pauză?

Therese era absolut uimită. O parte din ea considera foarte drăguț din partea lui că-i purta de grijă, dar latura sa independentă era revoltată că îndrăznise s-o critice. În sinea ei, îi acordă zece secunde pentru a se scuza, dar el rămase tăcut, privind-o cu un aer superior.

– Cine ți-a cerut părerea? izbucni ea.

El își încordă mâinile pe volan.

– Nu vrei să-mi răspunzi totuși?

– Dacă te interesează, îmi voi lua liber sâmbătă dimineața. Mai târziu, când ajung acasă, voi mânca o gustare. Ce înseamnă asta, Milo? Credeam că te grăbești cu restaurarea?

– Într-adevăr, dar nu vreau să rezulte vreun cadavru în urma ei.

– Ha! râse ea ironic. Sunt departe de a arăta ca un cadavru!

– Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme?

– O, foarte drăguț. Mulțumesc pentru compliment.

Milo părea exasperat.

– Tu n-ai niciodată grijă de tine?

Therese oftă, privind pe geamul stropit de ploaie. O tăcere tensionată se lăsă între ei, accentuată parcă de zgomotul ploii. Therese simțea mirosul de mentă pe care-l asocia cu Milo. Își strecură mâinile sub genunchi pentru a le opri tremuratul. Refuza să-i dea satisfacția unui răspuns.

– Și în legătură cu regula aceea despre întrebările personale, adăugă el încet. Trebuie să înceteze.

Therese își mușcă alarmată buzele.

– Milo, nu am nevoie de asta acum.

Cuvintele ei pline de hotărâre se contraziceau cu tonul vulnerabil pe care le rostise. Închise ochii, rugându-se ca el să renunțe, deși știa că nu va face acest lucru.

Simți o atingere ușoară pe obraz și se întoarse imediat. El

întinsese mâna spre ea și o apucase ușor de bărbie, forțând-o astfel să-l privească direct. Pielea ei vibră sub degetele lui, aproape arzând-o, dar nu se îndură să-l îndepărteze.

– Poate că tu nu ai nevoie, Therese, dar eu am, spuse el.

Apoi, într-o fracțiune de secundă, buzele lui erau lipite de ale ei într-un sărut dulce. Therese era incapabilă să gândească sau să se opună. Îi răspunse la sărut cu o intensitate care o surprinse chiar și pe ea. Deși încercase să ascundă față de sine faptul că tânjise după atingerea lui, acum totul ieșea la iveală. Întreg trupul îi era cuprins de căldura plăcută a dorinței.

Suspină încet, iar el se retrase puțin, privind-o adânc în ochi.

– Îți vei lua chiar astăzi o seară liberă, spuse el hotărât.

Ea se străduia să-și recapete controlul asupra simțurilor tulburate. Primul gând rațional care-i încolți în minte era că, în seara aceasta, el n-o dorea alături de el în atelier. Un șuvoi neașteptat de tristețe și suferință îi inundă sufletul.

– Este un ordin? întrebă ea.

– Ai accepta un ordin din partea mea?

Ea râse forțat.

– Nu, probabil că nu.

El o privi serios, dar cu căldură.

– Nici dacă te rog frumos?

Dezarmată de ultimele lui cuvinte, Therese simți că inima sa își accelerase din nou ritmul. Ar fi dorit să-i spună să nu se mai preocupe de ea. Dacă o săruta astfel și dacă își făcea griji pentru ea, cu siguranță o punea într-o mare încurcătură.

– Acum putem pleca? întrebă ea.

El își trecu exasperat mâna prin părul castaniu.

– Ești cea mai încăpățânată și mai obsedată persoană pe care am cunoscut-o, spuse el vizibil frustrat.

Therese râse ironic.

– Din partea ta este un adevărat compliment. Doar ți-ai petrecut toată viața de adult încercând să recuperezi un tablou.

– Un tablou la care tu nu vei lucra în seara asta.

– Pentru că tu ai decis că am nevoie de o lecție despre viața

moderată, spuse ea. Și anumite sărutări și întrebări personale nu au nici o legătură cu asta? Este doar un ordin din partea șefului?

– Corect.

În ciuda răspunsului, Therese observase pe chipul lui că sărutările și întrebările personale aveau mare legătură cu grija lui. Nu intenționase nici o clipă să-i dea o lecție.

– Mincinosule, spuse ea încet.

El rămase o clipă nemișcat. Apoi, răsuci cheia în contact cu o mișcare bruscă și porni în trombă în mijlocul traficului.

– Foarte masculin, n-am ce zice, remarcă ea. Totuși, ai grijă să nu murim din cauza ta.

El nu răspunse. Conducea ca un șofer profesionist, sigur pe sine, strecurându-se cu ușurință printre celelalte mașini și lăsându-le în urmă. Luminile de pe stradă, vitrinele magazinelor și copacii de pe marginea șoselei treceau pe lângă ei cu o viteză ametitoare. Therese nu se temea și nu era impresionată. Știa că se putea descurca ea însăși destul de bine în traficul infernal din Boston. Totuși, realiză că prin felul său de a conduce, Milo încerca să-i arate că era furios. Începu să regrete că-l făcuse mincinos. Dorise doar să-i dea de înțeles că nu se lăsa ușor păcălită, dar părea evident că atinsese o coardă sensibilă a sufletului lui.

La un moment dat, Milo opri mașina în fața unui restaurant chinezesc.

– Așteaptă-mă aici, îi spuse el sec.

Trânti apoi ușa în urma lui și dispăru în restaurant. Deși ploua des, Therese observă firma restaurantului, scrisă cu caractere luminoase, și încercă s-o descifreze. Nici nu apucă să citească bine, că Milo deschise ușa, aruncându-i în brațe o sacoșă cu mâncare.

– Cum de ai venit așa repede? Ai furat mâncarea de pe farfuria cuiva, sau i-ai pus bucătarului un pistol la tâmplă?

– Am făcut comanda mai devreme, răspunse el sec. De obicei este mai comod pentru mine.

Therese chicoti încet, prefăcându-se că nu observă privirea lui îndreptată spre ea.

Interiorul mașinii începuse să se umple de mirosul plăcut al mâncării chinezești, iar Therese îl inhală adânc. Cel puțin Milo o va hrăni înainte de a o duce acasă, gândi ea. Astfel, seara nu va mai fi în întregime un fiasco. Căldura emanată de sacoșa pe care o ținea sprijinită de picioare îi dădea o senzație plăcută de relaxare. Milo conducea mai încet acum și mișcarea lină a mașinii producea un efect liniștitor asupra Theresei. Închise ochii și simți că toată tensiunea acumulată în decursul ultimelor săptămâni începea să se risipească. Își sprijini confortabil capul de spătarul scaunului pentru a se relaxa cât mai bine.

Poate că totuși era puțin obosită, gândi ea. Prea obosită ca să se mai contrazică cu Milo. Ce bine ar fi fost dacă ar fi reușit să fie măcar prieteni.

La un moment dat, Milo opri mașina în fața unei case. Cu un efort, Therese deschise ochii. El coborâse deja și tocmai îi deschidea ușa.

– Unde suntem? întrebă ea nedumerită, nerecunoscând strada pe care se aflau.

– Hai, coboară, somnoroaso! o îndemnă el.

Therese nu-și dădea seama dacă el era supărat sau amuzat, dar își desprinse centura de siguranță și coborî ascultătoare.

El închise ușa și apoi se îndreptară împreună spre ușa unei case de cărămidă. Curând, intrară într-un hol, iar ușa se trânti în urma lor.

Milo se întinse să aprindă lumina și într-o clipă, Therese se trezi condusă într-o sufragerie mică, dar frumos mobilată, cu o mulțime de rafturi cu cărți de-o parte și de alta. Se întoarse cu ochii mari de mirare spre Milo.

Acesta tocmai își scotea haina, cu aceleași gesturi pe care le remarcase întâia oară când îl cunoscuse, în biroul lui A.K. De data aceasta însă, umerii săi puternici se aflau ispititor de aproape de ea. Deși Milo era îmbrăcat obișnuit, cu pantaloni negri, cămașă verde de bumbac și cravată neagră, degetele ei tânjeau să-l atingă. Realiză imediat că aceasta era casa lui și că nu se mai afla nimeni acolo.

Milo se întinse să-i ia haina.

– Doar dacă nu cumva intenționezi să pleci, spuse el, observându-i ezitarea.

Therese își scoase grăbită haina.

– Aici locuiești tu? întrebă ea, privind din nou în jur. Pe hol se afla o măsuță pe care zăcea un teanc de scrisori și un bilețel lăsat probabil de îngrijitoare.

– Da, atunci când nu stau la atelier.

O conduse sus, pe scări, și deschise ușa unei încăperi spațioase, cu un miros îmbietor de verdeață proaspătă. Therese se opri în dreptul ușii, așteptând ca el să aprindă lumina.

Încăperea era un fel de seră, cu o mulțime de plante, arbuști micuți și gardenii înflorite. Ploaia cădea ritmic pe tavanul de sticlă și se scurgea încet pe ferestre. Lumina era difuză, răspândindu-se dintre plante. Într-o parte erau aranjate o canapea mică, două scaune și o masă. Podeaua era acoperită de un covor viu colorat în mijlocul căruia fuseseră așezate o pătură roșie și o mulțime de perne. Lângă ele, Therese observă câteva farfurii albastre din porțelan chinezesc, un castron cu felii de pepene, două pahare și o sticlă de vin într-un suport cu gheață. Părea un adevărat picnic.

Milo așeză sacoșa cu mâncare pe masă.

– Tu ai pregătit toate astea? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Cine altcineva? răspunse el așezându-se comod pe pătură și sprijinindu-se pe perne.

Ea îl privi, observând cât de puternic părea, cât de masculin și ispititor arăta îmbrăcat în cămașa sa verde-închis. Înconjurat de verdeața din seră, cu părul castaniu și des, cu ochii pătrunzători, Milo era asemeni unui animal sălbatic.

– Nu intri? întrebă el zâmbindu-i cald.

– De ce nu mi-ai spus că mă inviți la un picnic? Îți era frică să nu te refuz?

– Cam așa ceva. Apoi m-ai făcut mincinos și mi-am dat seama că începutul n-a fost prea promițător.

Ea râse.

– Ce consideri tu un început nu prea promițător?

– Nu știu.

Therese se descălță și se așează pe pătură, cu picioarele sub ea. Luă o pernă și o puse la spate să se sprijine confortabil. Conștientă că el o urmărea cu atenție, își aranjă fusta pentru a fi sigură că nu-i oferea o priveliște nepotrivită.

– Ce-i cu casa asta? întrebă ea. Parcă spuneai că locuiești la Paris.

El desfăcu sticla de vin și turnă în pahare.

– Îmi place să mă simt confortabil și știam că va trebui să rămân o vreme aici. Am închiriat casa, dar mă gândesc s-o cumpăr. Îți place? o întrebă întinzându-i un pahar.

Therese își aminti camerele prin care trecuse. Dacă dormitoarele erau la fel de primitoare, casa era perfectă. Totuși, i se părea mare comparativ cu altele pe care le văzuse.

– Mi se pare că este foarte mult spațiu pentru un bărbat singur, spuse ea.

El o străfulgeră cu privirea, iar ea se simți stânjenită. Se dojenea în sinea ei că nu se gândise la faptul că Milo își putea permite o astfel de casă.

– Scuză-mă. Mă gândeam doar că bărbații pe care i-am cunoscut eu... Se opri brusc, roșind.

– Ce se întâmplă cu bărbații pe care-i cunoști?

Ea clătină din cap.

– Au case mai mici? întrebă el. Ai văzut multe până acum?

Therese fixa cu privirea vinul roșu din pahar. Întrebarea lui o stânjenise și mai mult. I se părea că el nu-și dădea seama că era virgină. Mai devreme nu dorise decât să spună că bărbații pe care-i cunoștea se însuraseră și apoi își cumpăraseră case mai mari. Dar nu putea să-i spună așa ceva lui Milo. Probabil interpretase greșit cuvintele ei. Totuși, îi mărturisise la un moment dat că după moartea lui Josh nu se mai întâlnise cu alți bărbați. Se putea să fi uitat?

Therese ar fi dorit să-i răspundă tachinându-l la rândul ei, dar nu reuși.

– Cred că asta înseamnă într-adevăr un început deloc promițător, spuse ea în sfârșit.

Pentru o clipă, Milo rămase nemișcat. Apoi puse paharul jos, trecându-și mâinile prin păr.

– Îmi pare rău, spuse el repede cu glas coborât. N-am vrut să insinuez că...

Se opri, iar Therese realiză că era cu adevărat tulburat. Milo respiră adânc și continuă:

– Toată ziua nu m-am gândit decât cum să te conving să vii la acest picnic. Până la urmă a trebuit aproape să te răpesc, iar acum te-am făcut nefericită.

Therese simți că inima i se umple de suferință. Se uită la Milo, căutându-i privirea. I se părea atât de apropiat de ea. Problema era că nu-l putea compara pe Milo Dansforth cu ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse. Se obișnuise cu studenți, artiști, prieteni apropiați și fără pretenții, dar el era Milo Dansforth, om de afaceri în domeniul artei, cunoscut în toată lumea. Therese uita mereu acest amănunt poate tocmai pentru că-l simțea atât de apropiat. Cu toate acestea, nu știa prea multe despre el, deși ar fi dorit să afle. Dar oare ce se întâmpla cu ea? Ce însemna tulburarea pe care o simțea de câte ori se afla în preajma lui?

– Nu sunt nefericită, spuse Therese. Sunt doar pregătită să-mi iau revanșa.

El zâmbi, puțin mai relaxat.

– Cred că am aflat deja ce înseamnă pentru tine să-ți iei revanșa. Nimeni nu m-a făcut mincinos, din clasa a treia.

– De ce nu?

El se lovi cu pumnul în piept, prefăcându-se rănit.

– Au!

Ea râse.

– Voiam să știu dacă de atunci ai început să spui adevărul, sau ai bătut pe cineva ca să nu te mai facă mincinos.

– Tu ce crezi?

Privirea ei coborî spre umerii lui și apoi spre trupul puternic, căutând parcă acolo un răspuns.

Milo părea foarte cald, ca și cum ar fi fost străbătut de energie. Degetele Theresei tânjeau să-l atingă, anticipând senzația caldă

produsă de pielea lui. Ar fi dorit să-i atingă umerii, iar apoi să alunece ușor spre gât și chiar mai departe, spre pieptul puternic.

Stăpânită de emoție, Therese nu putea ridica privirea spre ochii lui.

– Cred că ai început să spui adevărul, zise ea cu voce slabă.

Milo rămase tăcut, iar ea îl privi. Sprâncenele îi erau ridicate întrebător, de parcă ar fi așteptat un răspuns.

Probabil credea că ea regreta faptul că-l făcuse mincinos. Poate că avea dreptate.

– Îmi acorzi mai multă încredere decât merit, spuse el în cele din urmă, întinzându-se după sacoșa cu mâncare. Îți este foame?

– Sigur că da.

– Vrei bețișoare sau furculiță?

– Furculiță.

Therese era conștientă de faptul că el schimbase intenționat subiectul.

Milo îi întinse o farfurie cu mâncare chinezească mirosind foarte îmbietor. Nici nu așteptă ca Milo să se servească și începu să mănânce cu poftă. Nu se opri până ce nu termină tot. Aruncă o privire spre farfuria lui Milo și observă că acesta abia se atinsese de ea. Privi apoi spre cutiile de carton, sperând că mai rămăsese ceva în ele, dar acestea erau goale.

Milo chicoti observând-o.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Therese.

– Ia-o pe a mea dacă mai vrei, răspunse el, oferindu-i farfuria.

Era o ofertă foarte tentantă, mai ales că Theresei îi era încă foame.

– Și dacă ai vreo boală? întrebă ea.

– E puțin cam târziu să te gândești la asta, nu ți se pare?

Ea ridică privirea spre el și roși, observând că ochii lui erau ațintiți asupra buzelor ei. Se așeză mai comod pe pernă și se întinse după farfuria lui Milo. Degetele lui o atinseră ușor, trezind în ea o senzație ciudată.

– Mulțumesc, murmură ea.

– Cu plăcere.

Therese observă că îi făcuse într-adevăr plăcere, mai ales că-i

urmărea fiecare mișcare cu mare atenție. Culese din farfurie ultimele boabe de orez, apoi se opri brusc.

– Ești sigur că nu mai vrei?

El chicoti.

– Foarte sigur.

Ea zâmbi satisfăcută.

– Ar trebui să mănânc mai des.

– Vezi că am avut dreptate?

– Avem și prăjituri cu rărvaș?

– Cred că da, răspunse el oferindu-i una.

Therese o rupse în două, scoase micul sul de hârtie și-l mototoli repede. Milo o opri chiar când era gata să-l bage în gură.

– Ce faci?

– Îmi mănânc rărvașul.

– Nu poți face asta.

– De ce?

– Nu vrei să-l citești mai întâi?

– Poartă ghinion.

El râse, amuzat de răspunsul ei.

– Lasă-mă pe mine să-l citesc.

Ea clătină din cap.

– Nu. Dacă-l citești tu, s-ar putea adeveri.

El întinse palma deschisă spre ea.

– Dacă mă iau după superstițiile tale copilărești, ai fi capabilă să-ți mănânci rărvașul fără să afli ce conține. Vei vedea că nu se va adeveri. Dacă citesc fără să-ți spun ce scrie?

– Nu știu, răspunse ea cu îndoială. Întotdeauna îl mănânc. Așa făcea tatăl meu.

– Îți promit că nu spun ce scrie, o rugă el, apropiindu-se.

Therese îi întinse rărvașul, pregătită să se predea.

– Mi-l dai și tu pe al tău?

– Sigur că da.

Milo îi întinse peticul de hârtie, iar ea îl luă fără să-l citească. Apoi, încet, i-l întinse pe al ei. El îl împături repede și-l puse în buzunarul cămășii.

– Nici măcar nu l-ai citit.

– Mai târziu.

Therese nu știa ce să facă. Împături cu grijă răvașul și apoi mâncă prăjitura.

– Pot să te întreb ceva? i se adresă Milo.

– O întrebare personală?

Milo nu răspunse imediat. Turnă vin în paharul ei și apoi îl umplu pe al lui, în timp ce Therese aștepta, urmărindu-l cu atenție. Acum i se părea că-i poate citi mai ușor gândurile. Dacă înainte chipul lui era de nepătruns, acum îi recunoștea stările de spirit după schimbările aproape imperceptibile ale expresiei. Supărarea era exprimată prin încruntarea sprâncenelor, îngrijorarea printr-o privire pierdută și așa mai departe. În acest moment, ezitarea lui intenționată îi dovedea Theresei că Milo își căuta cu grijă cuvintele pentru a-i răspunde.

Când vorbi în sfârșit, vocea lui era caldă și blândă.

– Tatăl tău te-a învățat că răvașele te păcălesc. Demult, m-a învățat și pe mine o mulțime de lucruri, dar nu știu nimic despre ultimii săi ani de viață, despre felul în care a murit. Aș dori să-mi povestești despre el.

Therese privi îngândurată spre fereastră, amintindu-și cu tristețe de tatăl său și simțind golul lăsat în sufletul ei de moartea acestuia.

– Tata și bunicii mei se aflau împreună într-o călătorie atunci când au murit. Pe atunci, eu eram în ultimul an de colegiu. Dar nu înțeleg un lucru, Milo. Credeam că tu și tata erați prieteni.

El zâmbi.

– După ce am plecat din România, l-am sunat. Când a auzit că Beatrice mă luase sub protecția ei, Harry a devenit foarte reținut față de mine. Era încă furios pe ea și considera că fac o mare greșeală. Apoi, am mai vorbit doar de câteva ori, fără să ne spunem prea multe. El nu-și putea ascunde dezaprobarea. Cred că l-am dezamăgit.

Therese păru surprinsă.

– Nu mi-ai mai spus asta până acum.

El zâmbi, ridicând nevinovat din umeri.

– N-am considerat că erau amănunte care te-ar fi putut convinge să efectuezi restaurarea.

Urmărindu-l și observându-i privirea îngrijorată, Therese se simțea trădată, manipulată.

Un glas abia auzit din sufletul ei îi spunea să fie atentă. Deși Milo nu era un mincinos în adevăratul sens al cuvântului, se pricepea foarte bine să omită anumite lucruri.

– Aveai dreptate să gândești astfel, spuse ea.

– Nu fi supărată pe mine, o rugă Milo. Cu siguranță că tatăl tău s-a înșelat în privința Beatricei. Eu nu puteam rămâne loial decât unuia dintre ei și a trebuit s-o aleg pe Beatrice.

Therese oftă, privind în jos. Toată plăcerea provocată de picnic dispăruse acum și se simțea dezamăgită.

– Totuși, spuse ea încet, ai vrea să scoți la iveală orice amintire a mea și s-o folosești împotriva dorințelor exprimate de tatăl meu.

Auzind această acuzație destul de neplăcută, Milo se schimbă la față. Își trecu neliniștit o mână prin păr. Părea că ar fi vrut s-o asigure că se înșelase în privința lui, dar stătea nemișcat și tăcut, parcă știind că nu avea rost să se disculpe.

Therese nu mai avea nevoie de nici o dovadă în legătură cu intențiile lui. Cuprinsă de tristețe, ea spuse:

– Cred că ar fi cazul să plec.

– Nu, Therese. Așteaptă. Milo se aplecă mai aproape de ea. Tatăl tău nu a fost niciodată de acord cu efortul meu de a găsi tabloul Beatricei, dar a respectat dreptul meu de a încerca. M-a avertizat că voi regreta dacă voi duce portretul înapoi Beatricei, dar s-a înșelat. Acesta îi aparține pe bună dreptate și merită să-l aibă.

– Dar tata nu era de aceeași părere. De ce? întrebă Therese.

Privirea lui Milo se tulbură o clipă, dar apoi redeveni sinceră și sigură.

– Nu știu. Asta este problema. Nu mi-a spus niciodată.

În aer plutea o întrebare nerostită. Cunoștea oare Therese secretul tatălui său?

Therese ținea în mână paharul cu vin, plimbându-și degetele pe cristalul fin. Încerca să reziste impulsului de a se ridica și de a pleca.

– Nu are sens, spuse ea.

Mai exista și altceva care i se părea de neînțeles – faptul că voia încă să-l creadă, deși îi dovedise cât de viclean era. Pregătise acest picnic cu scopul de a o seduce și de a afla câteva informații. Gândul acesta îi provoca suferință.

– Nu mă privi astfel, spuse el.

Therese închise o clipă ochii, sperând că nu va mai simți neliniștea și tulburarea ce o stăpânea.

– Ți-am spus deja că nu cunosc secretele tatălui meu.

– Crezi că acesta este motivul pentru care te-am adus aici?

– Nu este așa?

Când îl auzi chicotind, Therese deschise ochii și se simți ușurată observând că Milo zâmbea. Ochii lor se întâlniră, iar el întinse mâna și-i aranjă o șuviță rebelă ce-i căzuse pe obraz.

– Tatăl tău este doar un pretext, spuse el. Voiam să-mi vorbești despre tine și am crezut că amintirea lui te va stimula.

– Dar există o problemă. Tata nu voia să-i înapoieze Beatricei tabloul.

– Într-adevăr, există această problemă. Poate vom reuși s-o rezolvăm împreună.

După ce-i aranjă șuvița de păr, descoperi alta și alta, iar pielea Theresei părea electrizată de atingerea lui. Îi urmărea privirea, așteptând să se uite la ea, dar el era concentrat asupra șuvițelor rebele de păr.

– Poate că totuși îmi vei vorbi despre tine, spuse el. De exemplu, câți ani aveai când ai învățat să-ți prinzi părul?

Therese ridică mirată din sprâncene, cu privirea ațintită asupra degetelor lui ce alunecau încet pe părul ei.

– Aveam unsprezece ani. Dar tu la câți ani ai învățat să-ți legi șireturile?

– Băieții învață mai târziu decât fetele, pentru că sunt mai neîndemânatici, răspunse Milo.

– Hai, spune. Câți ani aveai? Cinci? Șase?

– Șapte. Eram cel mai bun jucător de fotbal din echipă, dar mama trebuia încă să-mi lege șireturile.

– Acum mai joci fotbal?

El o privi direct și zâmbi când realiză că era sinceră.

– Acum pot să-mi leg singur șireturile, dacă asta voiai să insinuezi.

Ea râse, amuzată de răspunsul lui.

Degetele lui Milo, aflate până atunci pe părul ei, alunecară pe brat, mângâind-o încet și parcă precaut, ca și cum ar fi vrut să-i observe reacția.

– E rândul meu, spuse Therese.

Milo ridică privirea, iar ochii lui se aflau acum la același nivel cu ai ei.

– Rândul tău la ce? întrebă el.

Therese simți că obrajii îi sunt cuprinși de o căldură plăcută.

– Să pun o întrebare. Ți-am spus deja că bărbații necăsătoriți pe care-i cunosc eu au apartamente mici. Totuși, de ce tu faci excepție? Întotdeauna ești nevoit să răpești persoanele cu care ai întâlnire?

Milo se ridică puțin de pe pătură, apropiindu-se și mai mult.

– Ultima femeie cu care m-am întâlnit mi-a spus că nu am suflet, zise el micșorând mai mult distanța dintre ei. Cea dinaintea ei mi-a spus că nu am inimă.

– Și cea dinaintea acesteia? Sunt sigură că a existat.

Milo se apropie și mai mult, ajungând la câțiva centimetri de ea.

– Mi-a spus că nu am suficienți bani.

Therese îl privi cu atenție, încercând să-și dea seama dacă vorbea serios sau glumea.

– În cazul acesta, ce au văzut la tine?

Parcă sugerându-i un răspuns, privirea lui se îndreptă spre buzele ei. Therese simți că i se taie respirația, cuprinsă în același timp de teamă și dorință. Se întreba dacă era posibil ca relațiile lui anterioare să se fi bazat doar pe atracție fizică. Nu-i venea să

creadă. Totuși, Milo era cel mai senzual și atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse. Chiar și în acest moment, el răspândea în jur o grație animalică, o sălbăticie ce amenința să-i devoreze inima.

– Probabil că au văzut în mine propria lor reflexie, spuse el privind-o direct. După o vreme, nu le-a mai plăcut însă ce vedeau.

Therese simți că inima începe să-i bată cu putere. Coborî privirea, observând că din cauza emoției mototolise răvașul lui Milo. Dintr-o inspirație de moment, ridică peticul de hârtie, îl puse pe vârful limbii și-l înghiți.

Ochii lui Milo străluciră ciudat în timp ce o urmărea zâmbind.

– În sfârșit, spuse el. Știuse de la început ce va face ea cu răvașul. Ești cea mai ciudată persoană pe care am cunoscut-o.

Milo era atât de aproape încât ea avea impresia că-i poate simți gustul buzelor senzuale. Îl văzu aplecându-se puțin și apoi simți o mângâiere pe braț.

– Iar tu ești înnebunitor de integră, replică el aplecându-se din ce în ce mai mult spre ea, fermecând-o din priviri până ce buzele lor se uniră într-un sărut.

Capitolul 4

Therese închise ochii și lăsă plăcerea provocată de sărutul lui cald s-o învăluie. Cuprinsă de emoție, ea se aplecă înainte, foarte puțin conștientă de faptul că pășea într-o prăpastie, fără scăpare. Deși trupurile lor se atingeau doar la nivelul buzelor, ea era atrasă extrem de puternic spre el. Îi simțea căldura trupului, focul ce se aprinsese în el ca răspuns la propria ei dorință. Uitase că Milo era probabil expert în arta seducției. Uitase că mai devreme ea dorise să plece. Uitase totul și era conștientă doar de fiorul cald ce-i străbătea întregul trup, trezindu-i simțurile așa cum nu i se mai întâmplase niciodată.

Milo își strecură brațul în jurul taliei ei, iar ea se aplecă spre el, lipindu-și trupul de pieptul lui puternic. Cămașa lui de bumbac și bluza ei de mătase se uniseră acum într-o barieră subțire, chinuitoare. El era la fel de cald și puternic precum și-l amintea de la sărutul lor anterior, dar ea simțea acum în plus o tensiune, o așteptare a intimității. El o trase mai aproape, sărutând-o din ce în ce mai înfocat. Therese îi încolăci gâtul cu brațele și apoi, ca și cum ar fi avut o voință proprie, degetele ei îi mângâiară părul castaniu.

În sinea ei nu mai exista nici un fel de reținere. Era conștientă doar de corpul lui Milo, lipit de al ei. Mâinile lui

alunecară ușor pe bluza ei de mătase, iar ea se simți străbătută de un fior plăcut. Când degetele lui descoperiră o cale de a pătrunde sub bluză, Therese fremătă anticipând atingerea lor, iar când ele ajunseră în dreptul sânilor, un șuvoi întreg de senzații se revărsă în trupul ei.

Conștient de răspunsul ei, Milo se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe perne, îndepărtându-se astfel puțin de ea. Therese se lipi din nou de el, strivindu-și sânii de pieptul lui puternic, simțind că nu mai poate rezista acestei plăceri extrem de intense. Cu ochii închiși, ea îi sărută bărbia și apoi buzele îi alunecară pe gât, împlinindu-și astfel o dorință ascunsă. Pielea lui caldă emana un miros profund masculin, incitant și provocator. Therese se întreba ce ar simți dacă și-ar atinge obrajii de pieptul lui gol. Cu degetele tremurânde, ea slăbi nodul cravatei lui și o scoase. Apoi, îi descheie încet primul nasture al cămășii, așteptând o clipă nemișcată să-i vadă reacția. El își îngropă fața în părul ei, iar Therese îndrăzni să-i strecoare degetele sub cămașă, lăsându-le să alunece în voie pe pielea caldă a pieptului. Reținerea i se risipi o dată ce îl auzi gemând surd de plăcere.

Simți mâinile lui strecurându-i-se sub fustă, mângâindu-i picioarele și înaintând încet spre șolduri. Rămase câteva clipe în așteptare, pe jumătate sperând și pe jumătate temându-se că vor ajunge deasupra dresului ei de mătase. Îndoi un picior și palma lui pătrunse sub el, într-o mângâiere înnebunitoare. Într-o clipă, degetele lui ajunseseră deja deasupra ciorapilor, atingându-i pielea dezgolită și zăbovind puțin la câțiva centimetri de zona cea mai intimă.

Milo gemu sălbatic și o trase mai aproape, lipindu-i șoldurile de ale lui astfel încât Therese simți sexul lui tare strivindu-se de abdomenul ei.

Deschise ochii, ridicând cu greu pleoapele, și văzu că el o privea cu o intensitate crescândă, aproape feroce, ca și cum ar fi dorit s-o devoreze. Brusc, o cuprinse un moment de frică. Pieptul lui se ridica și cobora ritmic din cauza respirației accelerate, dovedindu-i Theresei că Milo era la fel de înfierbântat ca și ea.

– Vino cu mine, spuse el.

Auzindu-l, deși întreg trupul îi tânjea de dorință, mâinile i se opriră din mângâiere, una încă încolăcind gâtul lui, iar cealaltă sprijinită pe pieptul lui. El îi apucă degetele, presându-le de piept în dreptul inimii ce bătea cu putere.

– Spune-mi că vei veni cu mine, o rugă el încet.

Ea clătină din cap, privind în altă parte. Obrajii îi ardeau, iar buzele i se păreau grele din cauza sărutărilor.

Tânjea să meargă cu el, să finalizeze acest moment de intimitate, să stingă focul care se aprinse în ea și o mistuia. Totuși, îi era teamă. Întotdeauna crezuse că-și va da seama când va întâlni bărbatul potrivit și că atunci nu va ezita să i se dăruiască în întregime. Niciodată, însă, nu i se întâmplase să se lase condusă de dorințele corpului ei. Acum, acesta o implora parcă să meargă înainte în timp ce mintea ei era nesigură. Nu putea gândi clar, nu putea explica exact ce i se întâmpla, dar simțea că în inima ei exista îndoială. Poate că n-ar fi trebuit să lase lucrurile să meargă atât de departe.

Brațele lui o eliberară din strânsoare, iar degetele se retraseră de pe ale ei. Therese se uită din nou spre el și observă că o urmărea cu atenție. Vedea clar că o dorea încă, dar interpretase corect ezitarea ei. Cu cămașa descheiată, cu părul castaniu răvășit, Milo arăta ca un zeu al virilității și ispitei. Therese era în același timp uimită și înspăimântată de efectul pe care-l produsese asupra lui.

– Din moment ce răspunsul tău este negativ, spuse el pe un ton supărător de rezonabil, poate că nu te deranjează să te dai la o parte de pe mine.

Roșind stânjenită, Therese se retase, încheindu-și bluza.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Ochii lui sclipiră ciudat.

– Niciodată să nu-mi ceri scuze.

– N-aș vrea să crezi că sunt genul de femeie care te provoacă și apoi bate în retragere.

El zâmbi ciudat, dar rămase nemișcat, încă sprijinit cu spatele de perne.

– Ai dori mai degrabă să cred că ai putea continua, deși ai îndoieli? Ai dori să te corup? Mulțumesc, dar nu mă văd în postura bărbatului care derutează o femeie pentru a o seduce. Nici măcar o femeie atât de ispititoare ca tine.

Therese ridică mândră capul, deși în sinea ei o atinsese sarcasmul lui. Nu se simțea inocentă când era în preajma lui Milo, dar nici nu putea pretinde că avea experiență în privința sexului. Pentru că probabil asta dorea el – relaxare prin sex.

– Nu înțeleg, spuse ea în sfârșit. Arătă spre încăperea plină de plante, cu picnicul pregătit și cu atmosfera intimă intenționat creată de Milo.

Milo se ridică.

– Să spunem doar că am sperat. De când ne-am cunoscut, a existat o atracție irezistibilă între noi. Nu încerca să negi acest lucru. M-am gândit că poate dacă vom... Se întrerupse puțin și oftă. Am crezut că dacă vom face dragoste, se va mai risipi puțin tensiunea dintre noi. Totuși, se pare că n-a mers.

Therese nu răspunse. Milo se ridică și întinse o mână spre ea. Therese își puse instinctiv mâna într-a lui, simțindu-i căldura, iar el o ridică. Stăteau din nou unul lângă altul, atât de aproape încât buzele lor se puteau atinge cu ușurință.

– Asta, bineînțeles, dacă nu vrei să te răzgândești, spuse Milo cu o voce periculos de seducătoare. Am fi foarte potriviți unul pentru celălalt, Therese. Nu trebuie decât să-ți lași la o parte reținerile.

În sufletul ei se dădea o luptă între emoții diferite. Chiar și acum, în ciuda faptului că stăteau foarte aproape, tânjea să micșoreze această distanță, să-și lipească trupul de al lui și să facă dragoste împreună. Ar fi fost atât de simplu, dar totuși imposibil.

– Nu cred că ar diminua tensiunea dintre noi, dacă acesta este scopul tău, spuse ea încet.

Observă o ușoară mișcare a buzelor lui și realiză că nu știa dacă s-o sărute sau nu. Se temea că dacă Milo ar fi făcut acest gest, ea n-ar mai fi fost capabilă să-l oprească. Ar fi putut s-o seducă foarte simplu dacă dorea.

Milo puse mâinile pe umerii ei și o întoarse cu spatele la el.

Therese își mușcă buzele, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea și frustrarea. Aproape că îi venea să plângă. Simți respirația lui caldă pe gât și apoi un sărut tandru.

– N-am mai făcut dragoste până acum, spuse ea și-l auzi râzând încet.

– Crezi că nu mi-am dat seama?

Ea zâmbi, bucurându-se de tandrețea din glasul lui.

– Nu vreau să crezi că am ceva împotriva ta, personal.

– O, asta clarifică totul. Inclusiv aerul tensionat dintre noi.

Therese râse, sprijinindu-și capul de umărul lui.

– Mai devreme, speram să putem fi prieteni.

El clătină din cap.

– Îmi pare rău. Este imposibil.

– Știu, murmură ea.

El o încolăci cu brațele, legănând-o încet. Therese simți puterea lui de a-și stăpâni dorința ce se născuse în el. Un nou val de căldură îi străbătu trupul, anunțând-o că dorința ei va lupta împotriva reținerilor, convingând-o că locul său era în brațele lui Milo.

Acest adevăr nerostit plutea între ei în așteptare. Nu se mai punea problema dacă vor face dragoste, ci când.

*
* *

Milo era diferit de toate persoanele pe care Therese le cunoscuse până atunci.

Blând și amuzant atunci când nu se aștepta, inteligent, pasional și atrăgător, alteori. De fapt, era devastator de atrăgător și sexy. Când se gândea la noaptea petrecută în micuța seră, Therese simțea că întreg trupul i se înmoaie, devenind parcă lichid. Nimeni nu produsese un asemenea efect asupra ei, nici măcar Josh, logodnicul său. Cu ceilalți bărbați cu care se întâlnise după aceea, îi fusese foarte ușor să păstreze distanța și să evite manifestările

fizice. Se întrebase deseori dacă nu cumva era natura ei să fie o persoană singuratică, și nu avea nevoie de pasiune fizică.

Acum nu mai gândea astfel pentru că descoperise pasiunea ce zăcuse latentă în ea.

Aflată în mica bucătărie de la serviciu, Therese își prăjise o felie de pâine și o mânca acum cu unt și gem. Kate, asistenta sa, o urmărea din dreptul ușii cu un zâmbet curios.

– Te caută cineva la telefon, Therese. Vrei să preiau eu mesajul?

– Este bărbat sau femeie? întrebă Therese.

Kate ridică mirată din sprâncene.

– Bărbat. Are o voce foarte caldă. Pare nerăbdător. Cred că este în zodia Gemenilor.

Brusc, Therese simți că i se înmoaie genunchii. Era sigură că o căuta Milo. Conform primului impuls, ar fi vrut să se repeadă la telefon, dar se stăpâni.

– Întreabă-l dacă poate să aștepte puțin.

Kate o privi nedumerită și apoi dispăru pe ușă.

Therese aruncă o privire spre oglindă, studiindu-și chipul. Se atinse cu degetele pe obraz, acolo unde o sărutase Milo. El aștepta acum la telefon, dar ea nu se simțea capabilă să-i răspundă.

Privi din nou reflexia din oglindă, studiindu-se din toate părțile. Voia să arate cât mai bine, de parcă Milo ar fi putut s-o vadă prin telefon.

Până la urmă, prinzând curaj, se hotărî să se ducă și să-i răspundă.

– Scuză-mă că te-am făcut să aștepți, spuse ea încet.

– Sunt Milo. Întotdeauna lași oamenii să te aștepte atât de mult la telefon?

Ea râse, oarecum încântată de efectul întârzierii sale.

– Numai pe tine. Ce s-a întâmplat? Suni de la atelier?

– Nu, de acasă. Cum ai dormit?

– Bine. De ce?

– Eu abia am reușit să închid ochii. Parcă eram paralizat. Cu greu te-am lăsat să pleci aseară.

Therese zâmbi.

– Mulțumesc pentru picnic.

– Numai la mâncare ți-e gândul?

Îi plăcea cum suna vocea lui, pe jumătate supărată, pe jumătate glumeață. Părea că se simțea singur.

– Bunica m-a învățat să fiu întotdeauna politicoasă după prima întâlnire. Spunea că pe a doua o pot refuza, dar trebuie să fiu politicoasă.

Milo mormăi ceva de neînțeles.

– Ce-ai spus? întrebă Therese.

– Nimic. Te-am sunat să-ți spun câteva noutăți. Beatrice și fiica sa sosesc astăzi aici.

Therese rămase surprinsă.

– Te așteptai să vină? întrebă ea.

– Nu. Cel puțin nu acum.

Therese privea absentă o coală de hârtie aflată pe birou, încercând să-și dea seama ce putea însemna vizita Beatricei și cum va influența relația ei cu Milo.

– Vii diseară la atelier? întrebă ea.

– Tocmai asta este problema. Va trebui să iei un taxi. Bert va sta cu tine.

Ea încercă să-și stăpânească dezamăgirea. Bert era unul dintre paznicii care rămâneau în atelier atunci când Milo nu se afla acolo. Nu prea îi acordase mare atenție, în afară de obișnuitul salut. Compania lui nu se putea compara în nici un caz cu a lui Milo.

– Therese?

– Sunt aici.

– Îmi pare rău. Beatrice este bătrână și probabil se va simți obosită după călătorie. Trebuie să o duc la un hotel și să mă asigur dacă are nevoie de ceva. Vrea să iau legătura cu niște prieteni de-ai săi și să le fac rezervare la un restaurant.

Therese râse.

– N-ar fi mai bine să stea la tine acasă?

– Fără serviciile oferite la hotel? Mă tem că nu. De fapt, e mai bine așa. Îngrijitoarea vine la mine abia diseară, iar sera este încă... Ei bine, are nevoie de puțină ordine.

Therese își putea imagina cum arăta sera la lumina zilei, cu pernele aruncate pe jos și cu mobila mutată pe margini.

– Aș fi putut rămâne să te ajut să faci ordine, spuse ea.

– Dacă ai fi rămas, am fi făcut și mai multă dezordine. Probabil că acum ai mai fi încă acolo.

Ea zâmbi la gândul că ar fi petrecut o noapte și o dimineață împreună cu Milo. Ar fi fost interesant să se trezească alături de el, să-i vadă chipul somnoros și părul în dezordine.

Therese se mișcă încet pe scaun, uimită de direcția în care i se îndreptau gândurile.

– Deci cum rămâne cu ziua de mâine? Te voi vedea?

– Beatrice a invitat niște prieteni și trebuie să mă duc la ea.

Therese se simți cuprinsă din nou de dezamăgire.

– Dar sâmbătă?

– Mergem la un concert.

Situația devenea aproape amuzantă.

– Dar duminică?

– Mergem la prietenii Beatricei, care locuiesc în Newport.

– Te referi la Newport, Rhode Island? La acel orășel frumos unde se află o mulțime de case și vile vechi?

– Prietenii Beatricei au o casă de vară acolo. Are zece camere.

– Un loc mic și intim, spuse Therese pe un ton înțelegător.

Și-l putea imagina pe Milo stând în salon împreună cu prietenii bogați ai Beatricei. Nu-i trebuise prea mult pentru a reveni la vechile obiceiuri: program încărcat, prieteni de elită, stil de viață sofisticat. La un moment dat, caracterizase acest stil drept formal și lipsit de umor. Cu toate acestea, se încadra în el. Therese nu trebuia să fie geniu pentru a-și da seama că ea nu avea nici un loc în această lume.

– Vei vedea oceanul? întrebă ea.

– O, Therese!

Ea își mușcă buzele, conștientă că-și trădase singurătatea. Și-ar fi dorit să petreacă măcar o jumătate de oră plimbându-se cu Milo pe plajă, admirând valurile ce se spărgeau de țărm, mergând

alături, ținându-se de mână. Așa ar fi petrecut o zi la Newport, dacă ar fi ajuns acolo. Bineînțeles, dacă el ar fi invitat-o.

– Hai să ne întâlnim luni seara, la cină, spuse el.

Therese nu-și dădea seama în ce fel, dar realiză că situația se schimbase de când era vorba să vină Beatrice și Veronique.

– Am mai ieșit o dată împreună, îți amintești? Atunci când voiai să diminuezi tensiunea ce plutea între noi.

– De data asta ne vom întâlni într-un restaurant adevărat. Doar noi doi. Fără tensiune. Îți promit.

– Spune-mi un motiv întemeiat pentru care aș accepta invitația ta.

– Îți place să mănânci.

Ea zâmbi.

– E adevărat.

– Poți mânca prăjituri cu brânză și glazură de ciocolată câte vrei.

Therese rămase impresionată de faptul că-și amintise preferințele sale.

– Ai o memorie bună.

– Pe deasupra, nu trebuie să plătești partea ta de consumație, adăugă el.

– O, acesta este într-adevăr un motiv convingător.

– Te aștept la muzeu, la ora șase.

– Ce-i cu tonul acesta autoritar? obiectă ea. Vrei să pari dur? Așa procedezi de obicei? Vorbești la fel cum conduci?

– Nu vrei să spui odată da?

– Nu, răspunse Therese, dar știa că el înțelesese ideea.

*
* *

Therese petrecu serile următoare lucrând în atelier. Bert îi ținea companie. Era prima oară când unul dintre paznici stătea cu ea. Până acum, Milo fusese mereu prezent, iar ea văzuse paznicii, de obicei pe Bert, doar la plecare.

Bert era un bărbat liniștit, tăcut, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani. Îi plăcea să tricoteze. Soția sa era însărcinată și el lucra acum la un pulovăr alb pentru copil.

Theresei i se părea ciudat să vadă un bărbat atât de robust și rezervat tricotând. Cu toate acestea, nu se îndoia de faptul că el lua în serios treaba de paznic. Intra în alertă la fiecare zgomot care se auzea și pusese jaluzele la șase dintre cele opt ferestre. Celelalte două aveau nevoie de jaluzele diferite, iar Therese știa că Bert îi menționase lui Milo acest lucru. Ei personal, îi plăcea ca jaluzelele să fie ridicate chiar și noaptea. Îi plăcea să vadă ferestrele clădirii din față, care-i aminteau de oamenii care lucrau și trăiau acolo. Astfel, atelierul nu mai părea atât de pustiu.

I se părea îngrozitor să stea acolo fără Milo. Încerca să se concentreze asupra portretului. Cu toate acestea, îi lipsea prezența lui Milo, cafeaua oferită de el, micile sunete scoase de el când lucra concentrat la calculator.

Spera ca Beatrice să se întoarcă mai repede la Paris, pentru ca ea și Milo să poată fi din nou împreună în atelier.

În cea de-a treia seară, când sosi la atelier, Therese îl găsi pe Bert îmbrăcat cu haina și stând în picioare, cu telefonul în mână.

– Slavă Domnului că ai venit, spuse el. Soția mea trebuie să nască. Am încercat zadarnic să-l găsesc pe Milo. Îmi răspunde numai robotul. Nu l-am găsit nici pe celălalt paznic. Trebuie să plec. Orice ai face, nu scăpa tabloul din ochi, da?

Therese râse.

– Tabloul este ultimul lucru pentru care trebuie să-ți faci griji acum. Hai, du-te!

Bert o privi cu un aer zăpăcit și apoi plecă grăbit. Therese îl auzi alergând pe scări și speră să ajungă întreg la spital.

Entuziasmul lui o făcu să zâmbească multă vreme după ce Bert plecase.

Nașterea primului copil era într-adevăr un eveniment important, gândi ea. Stătea la masă încercând să lucreze, dar nu se simțea în largul ei. Era prima oară când stătea singură în atelier.

Amintindu-și avertismentul lui Bert în legătură cu tabloul, spera ca nimeni să nu încerce să-l fure.

La un moment dat, telefonul sună, iar Therese tresări speriată.

– Milo? întrebă ea, ridicând receptorul.

Linia era însă moartă și nu-i răspunse nimeni.

Neliniștită, căută numărul lui Milo și îl sună, dar în locul lui răspunse robotul. Oare se afla la concert sau în Newport? se întrebă, încercând să-și amintească.

– Te rog, sună-mă când te întorci, spuse ea robotului. Este important.

Spera că nu exagerează.

Se plimbă apoi prin atelier, asigurându-se că ușa era încuiată și privind pe fereastră să vadă dacă remarca ceva neobișnuit. Lăsă jaluzelele ce acopereau cele șase ferestre din dreptul patului.

Își spuse că nu se întâmpla nimic și că nu avea nici un motiv de îngrijorare.

Privi cu atenție pe una din ferestrele neacoperite. Fiind martie, copacii începuseră să înmugurească. Deși crengile lor ajungeau până în dreptul geamului, Therese putea vedea destul de bine strada și clădirea de vizavi. Majoritatea ferestrelor erau luminate și asta o încurajă puțin. Apoi, la una dintre ele, observă un telescop îndreptat spre clădirea în care se afla ea. Prezența acestuia o făcea să se simtă stânjenită.

Aruncă o privire spre patul lui Milo, gândindu-se să acopere cele două ferestre cu cuvertura acestuia. Râse în sinea ei de această idee.

„Acum chiar că exagerezi", se dojeni ea. „Găsește-ți o ocupație și nu te mai gândi atât."

Se așeză în fața portretului, apucându-se de lucru. Din când în când, neliniștea o cuprindea din nou și se ducea să privească pe fereastră. În apartamentul unde era instalat telescopul lumina era stinsă și asta i se părea un semn bun.

Două ore mai târziu, chiar atunci când Therese ar fi dorit să plece acasă, cineva ciocăni la ușă. O senzație plăcută de ușurare o cuprinse. Se gândi că poate Milo își uitase cheia, sau poate se

întorsese Bert. Abia aștepta să vadă expresia de pe chipul proaspătului tătic.

Se uită pe vizor și rămase împietrită de uimire. În fața ușii se afla un bărbat necunoscut. Era înalt, cu părul blond, îmbrăcat cu un costum. Inima Theresei începu să bată cu putere.

– Cine este? întrebă ea.

– Numele meu este Tony Miller. Lucrez uneori împreună cu Bert Winston. M-a rugat să-l înlocuiesc în seara asta. Soția lui tocmai a născut o fetiță.

– Grozav, spuse Therese, ezitând încă. Bert nu-i pomenise de nici un Tony, deși menționase faptul că încercase să-l găsească pe celălalt paznic. Totuși... Poate că vă par paranoică, dar aveți vreun act de identitate? îl întrebă pe străin.

– Sigur că da, răspunse bărbatul, ducând mâna la buzunar.

Oarecum ușurată, Therese privea prin vizor. Bărbatul dispăru din fața ei și într-o clipă apăru pe sub ușă permisul de conducere.

Ea îl ridică, verificând fotografia. Era într-adevăr Tony Miller. Chiar în acel moment, sună telefonul.

– Așteptați o clipă, spuse ea, adresându-se străinului.

Ridică receptorul și se îndreptă din nou spre ușă, deblocând iala.

– Alo?

– Este băiat! îl auzi pe Bert.

Nu era fată așa cum spusese bărbatul aflat la ușă. Realizând acest lucru, pentru o fracțiune de secundă, Therese rămase paralizată. Apoi, revenindu-și din surprindere, bloca din nou grăbită ușa, împiedicându-l pe străin să intre.

Capitolul 5

Therese luă din nou receptorul.

– Bert? șopti ea.

– E băiat! strigă el. Îți dai seama? Și Nancy se simte foarte bine! E incredibilă! N-ai mai văzut așa ceva!

– Bert! spuse Therese, urmărind cu groază ușa de la intrare. Îi era teamă că bărbatul aflat de cealaltă parte a ei își va da seama dintr-o clipă în alta ce se întâmpla. Spune-i lui Milo să vină aici, acum. La ușă se află un bărbat pe nume Tony Miller. Spune că l-ai trimis tu.

– N-am trimis pe nimeni. Stinge luminile și stai liniștită. Vei fi în siguranță. Nu-ți va face nici un rău. Probabil că dorește doar tabloul.

– Hei? Sunteți acolo? se auzi vocea bărbatului de afară.

– O, Bert, te rog! Therese se lăsă în jos și se îndepărtă ghemuită de ușă.

– Nu vreți să-mi dați voie să intru? întrebă bărbatul.

– Imediat! strigă Therese încercând să pară cât mai firească. Bert, șopti ea. Ce mă fac?

– Încearcă să-l reții. Vin acolo în cinci minute, spuse Bert și închise.

„E nebun?“, gândi ea.

Se târî către cel mai îndepărtat colț al apartamentului și se ridică o clipă să stingă lumina. Asculta neliniștită, așteptând și încercând să se obișnuiască cu întunericul. Nu auzea însă nimic.

Oare se mai afla încă acolo? Nu-l auzise îndepărtându-se.

Ținea telefonul în mână și reuși să formeze 911.

– Trebuie să mă ajutați, șopti ea când cineva răspunse.

Dintr-o dată, se auzi un zgomot la ușă, de parcă bărbatul ar fi bătut cu putere. Therese țipă. Ușa nu se deschise.

– Este un bărbat care încearcă să intre în casă! strigă ea la telefon. Trimiteți repede pe cineva!

– Vom trimite o mașină imediat, spuse dispecerul poliției. Stați liniștită. Trebuie doar să-mi dați adresa.

– Liniștită? izbucni ea, după care îi spuse repede adresa.

Privi îngrozită în jur, amintindu-și brusc de ieșirea de incendiu. Traversă în grabă camera și încercă să deschidă fereastra. Se aștepta ca dintr-o clipă în alta ușa să se deschidă. Lăsă telefonul jos pentru a se folosi de ambele mâini.

Ridică fereastra și o adiere rece intră în apartament. Se întinse din nou după telefon și-l luă cu ea când ieși pe fereastră. Aruncă o privire în cameră, dar ușa era încă închisă și nu se mai auzea nici un zgomot.

– Mai sunteți la telefon? întrebă polițistul.

– Sunt la ieșirea de incendiu! O, vă rog! Trimiteți pe cineva repede!

Therese auzi sunetul sirenei înainte ca polițistul să-i răspundă. Se simți atât de ușurată încât era gata să cadă de pe scara de incendiu. Vedea luminile mașinii de poliție reflectându-se pe clădiri în timp ce se apropia. „Slavă Domnului!“ își spuse în sinea ei și îl anunță pe dispecerul poliției că soseau. Așteptă până ce polițiștii ajunseră la ușă și apoi intră din nou în cameră să le deschidă.

Nu fusese niciodată mai fericită să vadă pe cineva.

– Bună ziua, îi salută cu vocea tremurândă.

– Vă simțiți mai bine? A plecat intrusul? întrebă unul dintre polițiști.

Ea mormăi aprobator și apoi aprinse lumina. Tremura din tot corpul, dar în sinea ei se mai liniștise.

– A venit un bărbat și a spus că este înlocuitorul paznicului nostru. Mi-a arătat actele.

Ofițerii intrară în apartament. Unul dintre ei luă permisul de conducere lăsat de intrus și-l puse într-o pungă.

Therese tremura din ce în ce mai tare. Simțea nevoia să stea jos. Se îndreptă spre pat și se așeză pe margine, împreunându-și mâinile pentru a le opri tremuratul.

La un moment dat, pe scări se auzi zgomot de pași. Cei doi polițiști se pregătiră să-l întâmpine pe eventualul atacator, dar în apartament intră grăbit Milo. Părea furios și îngrozit, de parcă era gata să omoare pe cineva. Când văzu polițiștii, se opri și le arătă că nu era înarmat. Polițiștii își lăsară pistoalele jos, iar Milo, dintr-o mișcare rapidă, o luă pe Therese în brațe.

– Te simți bine? o întrebă el neliniștit.

Ea dădu din cap și apoi închise ochii. Nu dorea decât să-și scoată din cap această întâmplare.

Milo o strânse cu putere în brațe.

– Ce s-a întâmplat? Tocmai am vorbit cu Bert. Cât ai stat aici singură?

Therese se retrase un pas, iar Milo o eliberă din brațe.

Unul dintre ofițeri luase o hârtie și un pix și începuse să-i pună întrebări. Ea se așeză din nou pe pat și-i relată polițistului întreaga întâmplare. Îi explică de ce era deschisă fereastra de la ieșirea de incendiu. Pe ușă se afla un semn de noroi, lăsat de pantoful străinului, dar în rest nu existau alte urme.

Theresei nici nu-i venea să creadă că se întâmplase cu adevărat. Își duse o mână la gât, simțindu-și pulsul încă accelerat. Nu îndrăznea să se uite la Milo pentru că furia de pe chipul lui ar fi speriat-o și mai tare.

– Dacă mai vine, sunați-ne, spuse ofițerul. Vom supraveghea

apartamentul cu un telescop instalat peste drum. Poate ar fi mai bine să stați în altă parte câteva zile. Dacă individul revine pentru tablou, așa cum a sugerat domnul Dansforth, ar trebui să mutați și tabloul. Vom cerceta dacă acest Tony Miller are cazier și vom începe investigațiile. Vom pune o patrulă să supravegheze clădirea, dar luați-vă și dumneavoastră măsuri de prevedere.

Therese dădu din cap. Se simțea parcă violată, deși bărbatul acela nici nu intrase în apartament. Dacă poliția n-ar fi venit atât de repede? Dacă ar fi fost nevoită să coboare pe scara de incendiu? Dacă ar fi deschis ușa de la început, așa cum fusese gata s-o facă?

Ofițerul clătină din cap înțelegător, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Îmi pare rău, domnișoară Caroll. Ne vom da silința să avem grijă de dumneavoastră.

Therese se ridică și întinse mâna.

– Vă mulțumesc pentru promptitudine, spuse ea.

Polițiștii testară încuietoarea ușii înainte să plece. După aceea, închiseră ușa, lăsându-i pe Therese și Milo singuri în apartament.

Vântul intra încă pe fereastra deschisă, iar Milo se duse repede s-o închidă. Liniștea domnea acum din nou în apartament, dar atmosfera nu mai era la fel ca înainte.

Therese închise ochii, încercând să alunge teama ce încă o mai stăpânea. Respiră adânc pentru a se liniști.

– Aproape că s-a întâmplat, spuse ea.

– Unde este Bert? întrebă Milo cu voce calmă, deși pe chipul lui se citea încă mânia.

– La spital cu soția sa, care tocmai a născut. Parcă spuneai că ai vorbit cu el.

– I-am închis telefonul. Trebuia să rămână aici.

Therese rămase surprinsă de cuvintele lui și apoi o cuprinse mânia.

– Dar tu unde erai? întrebă ea. Eu și Bert am încercat să te găsim toată seara. Știai că soția lui este însărcinată. Doar nu te așteptai s-o lase singură tocmai într-un astfel de moment, nu-i așa?

– Nu știam că soția lui naște în seara asta.

– Așa ceva nu poți programa! izbucni Therese.

El își pusese mâinile în șolduri și se uita la ea.

Dintre toți oamenii, Milo i se părea acum cel mai rău. Îl acuza pe Bert pentru că era un soț bun.

– Tu ești cel mai interesat de acest tablou, spuse ea dând frâu liber mâniei. Tu ar fi trebuit să-l păzești în seara asta, nu eu!

– Oricum tocmai veneam aici atunci când m-a sunat Bert.

Ea continuă la fel de furioasă.

– Puteam să-mi rup gâtul încercând să scap pe ieșirea de incendiu. Ce s-ar fi întâmplat atunci cu tabloul?

Milo făcu câțiva pași spre ea.

– Dacă aș fi ajuns aici cu zece minute mai devreme, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

– Urăsc înălțimea! Și dacă l-aș fi lăsat să intre? Aproape că i-am deschis ușa.

– Bert primise instrucțiuni să nu te lase singură.

– Încetează să mai dai vina pe Bert! izbucni ea. E vorba de un simplu tablou!

Ochii lui Milo o fixau cu intensitate.

– Bert ar fi trebuit să-ți spună să pleci o dată cu el. Nu pentru tablou îmi fac griji, ci pentru tine.

Inima Theresei tresări brusc.

– Cum? murmură ea.

El se apropie, încă furios.

– Ai auzit ce am spus. Ar fi trebuit să lași tabloul nesupravegheat decât să te pui în pericol.

Therese rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă că era mai importantă pentru el decât portretul Louisei de Plentagon. Oare Milo își dădea seama ce spunea?

Ea observa mânia și teama întipărite încă pe chipul lui. Maxilarele îi erau încordate, iar privirea tăioasă și întunecată.

Therese lăsă privirea în jos, inima bătându-i cu putere. I se întâmplau prea multe. Mâinile începuseră să-i tremure din nou.

La un moment dat, Milo stinse luminile. Therese își ridică privirea și-l văzu cum stătea în întuneric, așteptând.

– Încă mai ești speriată? întrebă el.

„Puțin", își spuse în sinea ei, dar nu-i răspunse.

– Thomas este nebun, continuă Milo. Nu am nici cea mai mică îndoială că el este în spatele acestei întâmplări. Îl voi suna chiar mâine pentru a-l opri de la asemenea gesturi necugetate. Nu trebuie să-ți faci griji, Therese. Acum ești în siguranță. Îți promit.

Therese oftă și simți că ultimele rămășițe de spaimă i se risipesc. Indiferent cine era Thomas, Milo putea să se descurce cu el.

– Știu, murmură ea.

Era în siguranță pentru că se afla alături de el.

Toate jaluzelele erau lăsate în afară de ultimele două. Pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric, Therese începea să distingă din ce în ce mai bine silueta lui Milo, care aștepta încă nemișcat. Tensiunea dintre ei se diminuase, dar nu dispăruse în întregime.

– Nu vreau să fim urmăriți prin telescop, spuse el încet, explicând astfel de ce stinsese lumina.

Therese simți inima cum îi bate din ce în ce mai tare. Îl urmărea cum se îndreaptă spre ea, lumina de afară relfectându-se pe corpul lui. El își lăsă haina de piele pe scaun și se apropie câțiva pași.

– Te-am dorit neîncetat în ultimele trei zile, spuse el încet. Acum știu de ce.

Therese simți că pieptul îi explodează de teamă amestecată cu speranță.

– De ce?

– Chiar nu știi?

Ea clătină din cap, iar el se apropie și mai mult, fără să facă nici un zgomot. Părea ca o umbră. Degetele lui calde și puternice îi mângâiară obrajii, iar Therese se aplecă instinctiv spre el. Nu era în brațele lui, dar totuși atât de aproape...

– Spune-mi sincer, chiar nu simți ce se petrece între noi?

– Nu... începu ea, dar înainte să-și poată exprima îndoielile, buzele lui erau pe ale ei și se trezi îmbrățișată cu putere.

În acel moment, Therese simți dorința zăvorâtă în adâncul ființei sale ieșind la iveală ca un strigăt disperat. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, lipindu-se de el și sărutându-l cu intensitate. Buzele ei se deschiseră, lăsând limba lui să le mângâie și simțind fiori de plăcere.

– Trupul tău nu minte, Therese, spuse Milo, privind-o în ochi, cerându-i parcă să recunoască adevărul. Trebuie să fim împreună în seara asta.

Therese schiță o mișcare pentru a se retrage, dar brațele lui puternice refuzară s-o elibereze. O uimea ușurința lui de a-i citi gândurile și felul în care se opunea retragerii ei. Încercă să-și pună ordine în amestecul de senzații și sentimente ce o stăpâneau. Nu se punea problema că Milo n-o atrăgea. Dimpotrivă. Nici nu avea impresia că nu ține la ea. Știa că cele petrecute între ei produseseră un efect puternic asupra lui. Propria sa minte era cea neîncrezătoare. Atâția ani se bazase doar pe sine și se retrăsese în carapacea sa atunci când se simțise vulnerabilă. Acum devenise cu adevărat vulnerabilă.

– Trupul meu trebuie să conviețuiască și de acum încolo cu mintea mea, spuse ea, încercând să pară liniștită.

El oftă.

– Și crezi că vei regreta dacă vei petrece noaptea cu mine? De ce?

– Nu sunt sigură, răspunse ea cu sinceritate.

– Îți este teamă să nu te rănesc?

– Nu din punct de vedere fizic.

Fizic, era chiar foarte curioasă, iar el probabil știa acest lucru. Emoțional, însă, nu știa dacă era pregătită să riște, să-și împărtășească intimitatea cu el. De fapt aceasta era principala problemă.

– Dar te-aș putea răni în alt fel doar dacă ar conta foarte mult pentru tine, spuse el.

Ea bombăni ceva de neînțeles, iar Milo o trase mai aproape, sprijinindu-i capul pe umărul său.

Therese închise ochii, străbătută de un fior provocat de atingerea lui tandră.

– De aceea trebuie să fim împreună, Therese. Pentru că și pentru mine contează.

Îi ridică bărbia cu un deget, căutându-i privirea. Therese citi în ochii lui profunzimea ascunsă în spatele pasiunii, asemeni unei pietre întunecate pe fundul unui râu învolburat.

Milo zăbovi câteva clipe, lăsând-o să se gândească, apoi buzele lui se îndreptară spre ale ei. Therese realiză că nu mai exista cale de întoarcere.

Ultima rămășiță de ezitare cedă, iar Therese se simți inundată de un val de dorință. Era sigură că făcuse alegerea potrivită, chiar dacă nu cunoștea încă motivele. Toată pasiunea zăvorâtă până atunci în adâncul ființei sale ieși la suprafață. Se agăță de Milo și-l sărută cu o intensitate aproape disperată. Îl dorea atât de mult încât parcă această dorință o mistuia pe dinăuntru. Ar fi vrut ca totul să se petreacă foarte repede între ei, pentru că nu mai avea răbdare să aștepte.

Milo, însă, părea să aibă alte idei. Buzele lui alunecau pe chipul ei, pe tâmple, spre bărbie și apoi căutând zona sensibilă a gâtului. Therese suspină încleștându-și mâinile pe spatele lui, pipăind mușchii încordați sub materialul subțire al cămășii. Nu avea nici o șansă în fața lui. Trebuia să-și adapteze ritmul după al lui, să se bucure de fiecare mângâiere subtilă, chiar dacă voia sau nu.

Therese își strecură degetele sub gulerul cămășii lui Milo, atingându-i pielea caldă și apoi sărutând-o. Știa că acum putea explora în detaliu trupul lui și asta îi producea o infinită plăcere.

Milo întinse o mână spre a ei, iar cu cealaltă îi explora șoldurile, talia... Therese era îmbrăcată cu o pereche de blugi negri, o bluză

simplă de mătase neagră și deasupra o jachetă albastră de cașmir. Milo strecură degetele sub jachetă, într-o mângâiere tandră și răscolitoare.

– Nu te-am mai văzut în blugi până acum, murmură el.

– Suntem la sfârșit de săptămână.

O sărută din nou, provocându-i o senzație plăcută de căldură. Sânii Theresei tresăltau sub bluza subțire, iar jacheta începea s-o stânjenească din ce în ce mai mult. Întinse o mână pentru a o scoate, iar el o ajută.

Părul strâns în coadă se desfăcu. Therese observă că privirea lui urmărea fiecare mișcare cu atenție. În lumina difuză, chipul lui era umbrit, dar ochii o urmăreau posesiv, cu o dorință nerostită.

Therese îi simțea mâinile pe talie, apăsând încet pe marginea pantalonilor. Apoi, urcară din ce în ce mai sus, oprindu-se în dreptul sânilor acoperiți de sutien.

Therese respiră adânc, arcuindu-se sub mângâierile înnebunitoare. Degetele lui Milo abia dacă atingeau sfârcurile sânilor, pipăindu-i prin materialul subțire al sutienului. Therese devenea din ce în ce mai nerăbdătoare. Se apropie de el, lipindu-și trupul de al lui până ce simți sexul lui tare strivindu-se de ea. Timidă, coborî mâinile spre cureaua pantalonilor. Trase ușor de cămașă, iar Milo își supse abdomenul, lăsând-o să iasă cu ușurință din pantaloni.

O sărută pe ureche, murmurându-i:

– Mă faci să nu mai pot sta în picioare.

Therese îl sărută la rândul ei, simțind că propria dorință îi înmuiase genunchii.

Cu un strigăt sălbatic, Milo își strecură brațul sub genunchii ei și o ridică încet. Forța lui o făcea să aibă impresia că era foarte ușoară în timp ce el o ducea spre pat. O lăsă ușor acolo, așezându-se lângă ea, privind-o intens. Își scoase cămașa, dezvelind bustul musculos pe care Therese tânjea să-l atingă.

– Nici nu-ți imaginezi în câte nopți am vrut să te aduc aici, spuse el. Iar tu nu te-ai fi oprit să bei nici măcar o cafea cu mine.

O mângâie din nou, iar Therese se întinse spre el, dorind să-l simtă mai aproape. El rămase departe de ea, cu o mână mângâind-o și cu cealaltă împiedicând-o să se apropie. Când în sfârșit îi scoase bluza și-i atinse sânii, Therese strigă de plăcere și-l trase lângă ea. În loc să-i sărute buzele, Milo se opri asupra sfârcurilor, strivindu-le prin dantela sutienului. Therese avea impresia că nu mai poate rezista.

Voia să-l atingă peste tot, să-i exploreze întreg trupul. Îl urmărise de atâtea ori în diferite ipostaze încât aproape știa cum arăta corpul lui gol. Duse o mâna la cureaua pantalonilor lui, dar aceasta rezistă încercării de a o desface. Între timp, Milo desfăcu foarte ușor nasturele și fermoarul blugilor ei, trăgându-i apoi în jos și aruncându-i pe podea. Aerul rece atinse pielea caldă a Theresei înfiorând-o.

În sfârșit, Milo își desfăcu propriii pantaloni. Se ridică și-i scoase o dată cu lenjeria intimă. Pentru câteva clipe destul de lungi, el rămase în picioare în lumina difuză, urmărind-o.

Privirea Theresei coborî de la ochii lui spre piept și apoi mai jos, spre sexul lui magnific. Milo părea mândru și complet stăpân pe el sub privirile ei, iar Therese tânjea să afle cum va reacționa când îl va atinge.

Milo se așeză lângă ea, iar Therese întinse mâna spre el, mângâindu-i abdomenul și alunecând din ce în ce mai jos. La un moment dat, se opri și se uită la el pentru a-i vedea reacția.

Ochii lui Milo o priveau rugător. O atinse pe mână, parcă încurajând-o să continue. Therese îi mângâie sexul cu o mișcare lentă și-l auzi suspinând, copleșit de plăcere.

Milo rămase o clipă nemișcat sub atingerea ei, apoi o trase sălbatic lângă el, asaltându-i din nou simțurile.

Therese realiza de ce se abținuse Milo mai devreme. Dorința lui era mult mai intensă acum. Mâinile lui dădură la o parte sutienul, dezvelindu-i sânii rotunzi și tari. Se lipi cu întreg trupul de al ei, iar Therese suspină fericită la atingerea pielii lui calde.

Continuând s-o mângâie, Milo ajunse în dreptul chiloților ei, zăbovind acolo până ce Therese desfăcu picioarele, invitându-l parcă să meargă mai departe. Îl dorea cu o ardoare ce aproape o speria. Simțea că ceva în ea se schimbase pentru totdeauna de când acceptase noua realitate ce i se revelase. Știa că o dată ce va fi a lui, viața ei nu va mai fi niciodată la fel ca înainte.

Într-o clipă, lenjeria ei intimă dispăruse aruncată pe podea și nimic nu mai stătea în calea celor două trupuri ce ardeau consumate de dorință.

Therese fremăta grăbindu-l, în timp ce degetele lui Milo descoperiseră feminitatea ei. El o opri cu un sărut, întinzându-se apoi după un prezervativ aflat în sertar.

În câteva momente, el se afla din nou deasupra ei, privind-o cu o intensitate și o pasiune mistuitoare. Ea îi atinse masculinitatea, simțind căldura și intensitatea dorinței lui. Avea senzația că nu mai poate aștepta nici o secundă.

El o pătrunse treptat, iar Therese nu simți nici o durere, doar dorința nebunească de a-l simți adânc în ea. Se ridică puțin să-l primească, apropiindu-se din ce în ce mai mult, știind că asta i-ar satisface nevoia arzătoare ce o mistuia. Totuși, Milo era încă reținut, controlându-se.

Therese ar fi vrut să-l aducă mai aproape și își încolăci picioarele în jurul taliei lui, împingându-se cu putere, strivindu-și sânii de pieptul lui. Milo nu mai era capabil să se împotrivească. Pătrunse adânc în ea cu o intensitate ce-i provocă Theresei un strigăt de durere.

Observând tensiunea ei, Milo rămase nemișcat. Ea își încleștă mâinile pe talia lui, împiedicându-l să iasă, încercând să-și liniștească tremurul trupului.

Milo aștepta, urmărind-o cu o grijă infinită, privind-o pătrunzător de parcă ar fi vrut să-i citească adânc în suflet.

Apoi, treptat, o senzație minunată începu să crească în ea și se trezi mișcându-se ritmic sub el, invitându-l să continue. Milo

închise ochii, aplecându-se s-o sărute. Durerea dispăruse, iar în locul ei apăruse o senzație nouă ce o făcea pe Therese să simtă că trăiește cu adevărat. Strigă de plăcere, iar Milo pătrunse mai adânc în ea, împrăștiind o căldură binefăcătoare în ființa ei, conducând-o printre stele.

După un dans sălbatic și plin de pasiune, Therese suspină, relaxându-se brusc, savurând frumusețea momentului în care trupul ei atinsese plăcerea maximă. Continuă să se miște ritmic până ce un nou val de plăcere o inundă, anunțând-o că Milo atinsese la rândul său extazul.

*
* *

Câteva ore mai târziu, Therese se strecură jos din pat și-l înveli cu grijă pe Milo. Se retrase un pas pentru a nu-l trezi, dar el deschise ochii atât de repede încât ea crezu că era treaz dinainte.

– Unde te duci? întrebă el.

– Mă întorc imediat.

– Doar nu vrei să pleci?

– Nu, murmură ea.

Se duse la baie să se spele, după care își puse pe ea un prosop mare și alb pe care-l găsise agățat în cuierul din spatele ușii. Când se întoarse în cameră, Milo stătea încă în pat și aprinsese o lampă.

– N-ai putut să dormi? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Sunt prea amețită. E rău să te dai jos din pat după ce...? Știi tu.

El zâmbi și întinse o mână spre ea. Therese lăsă prosopul să cadă și se întinse lângă el sub pătură. Strecurându-și un braț pe umerii ei, Milo o luă în brațe.

– De ce nu poți dormi? Ce te ține trează? întrebă el.

– Totul. Seara asta. Faptul că ți-am cedat, că sunt cu tine. S-au întâmplat atâtea.

El o sărută pe umăr și-i luă mâna într-a lui. Jucându-se cu degetele ei, spuse:

– Te simți bine? O întrebase cu voce joasă, pe un ton foarte calm.

Ea murmură aprobator.

– N-am vrut să-ți fac rău, spuse el. Îmi pare rău, Therese.

– N-a durat decât o clipă. Apoi totul a fost în regulă. Ba chiar mai mult decât atât...

El îi sărută degetele.

– Și pentru mine a fost bine.

Părea că ar mai fi avut ceva de adăugat. Îi era teamă că dacă el va continua să vorbească pe tonul acela seducător, ar auzi ceva ce nu voia să audă, vreo minciună drăguță pe care oricum n-ar fi putut s-o creadă. N-ar fi suportat să-l audă spunând cât de deosebit fusese pentru el. Făcuseră dragoste. Ceva din sufletul ei se rupsese în două și apoi se unise mult mai bine decât înainte. Trupul ei o purtase departe, dincolo de rațiune și gândire.

Nu putea suporta gândul că Milo împărtășise această experiență minunată cu multe alte femei.

– Mai mult decât bine, repetă ea cu glas coborât.

Milo întoarse capul spre ea. Therese îi simțea privirea, dar refuza să se uite la el. Obrajii i se îmbujoraseră sub intensitatea privirii lui.

– Ce s-a întâmplat, Therese? întrebă el.

Ea clătină din cap, dar el nu renunță.

– A fost mult mai intens decât m-am așteptat, spuse el. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat, dar vreau să înțeleg.

O mângâie ușor pe față, oprindu-se în dreptul bărbiei.

– Doar nu vei pretinde că suntem din nou ca la început, nu-i așa?

Ea își dădu seama de nota amuzată din vocea lui, dar nu-i răspunse.

Ar fi dorit să-i spună că o iubește, ar fi dorit să-l creadă. Atunci

totul ar fi căpătat sens. Oare asta însemna că se îndrăgostise? Inima îi tresălta de fericire, dar mintea îi răspundea cu un fel de spaimă. Se întoarse să-l privească cu ochii mari și întrebători.

Milo o trase brusc mai aproape și o sărută.

– Nu te uita așa la mine, Therese.

Îi netezi cu grijă zulufii de păr ce-i cădeau pe față, iar ea închise ochii simțind atingerea palmei lui reci pe obraji.

– Vino aici, murmură el deși se aflau aproape unul de altul. Avem zilele următoare la dispoziție pentru a ne da seama ce s-a întâmplat.

O așeză mai bine în brațe și îi sprijini umerii pe pernă. Ea îl simțea cum respira adânc și știa că și el îi simțea ritmul respirației.

– Hai să-ți spun o poveste, începu el.

– O poveste ca să adorm?

– Da. O întâmplare de demult care a avut loc la mare distanță de aici.

– Este vorba despre dragoni?

– Nici chiar așa...

Ea râse, relaxându-se. Închise ochii pregătindu-se să-și imagineze ceea ce-i va povesti el. Milo îi mângâie încet părul.

– A fost odată un tânăr cinic, începu el. Își pierduse părinții, petrecuse o vreme în închisoare și nu-i păsa că se autodistrugea. Ei bine, acest băiat avea un bătrân antrenor de fotbal care l-a oprit într-o zi pe stradă și i-a ordonat să-și vină în fire. A găsit un serviciu pentru băiat, la vărul său din Paris. Băiatul nu voia să se ducă, dar bătrânul antrenor l-a forțat să plece.

Therese realiză imediat că povestea era desprinsă chiar din trecutul lui Milo. Se întreba de ce vorbea despre asta ca și cum s-ar fi întâmplat altcuiva.

– Cum s-a descurcat la Paris? întrebă ea.

Milo respiră adânc.

– La început nu i-a plăcut. Zugrăvea case și se murdărea. Avea prea mult timp de gândire. Totuși, Orrin, bărbatul pentru care

lucra, era un om de treabă. Era scrupulos. Avea o soție și două fiice. Erau oameni foarte deschiși, spontani, și se purtau de parcă toanele tânărului ar fi fost doar o glumă. Îl tachinau și-i dădeau mult mai mult de lucru. Cele două fetițe se țineau mereu după el.

Therese râse.

– Pun pariu că el nu știa cum să se poarte cu ele.

Milo își plimbă degetele pe brațul ei, abia atingându-i pielea.

– Da, la început așa era. Oricum, erau destul de dezghețate.

Therese își imagina cum fusese impresionat de prietenia și afecțiunea oferită de această familie. Probabil că ținuse foarte mult la ei.

– Povestea continuă? întrebă ea.

– Într-o zi, Orrin și tânărul cinic zugrăveau o fermă veche. Fiica cea mare îi însoțea. Era de-a dreptul sălbatică. Nu avea stare deloc. Voia să joace fotbal cu băiatul în acea zi, dar el îi spunea că este ocupat cu zugrăvitul. Auzindu-l, ea a căutat o scară și s-a urcat să-l ajute.

– Câți ani avea? întrebă Therese.

– Nu știu. Nouă sau zece.

Milo tăcu, iar mâna sa se oprise pe brațul ei.

Therese se întoarse încercând să-i vadă chipul, dar el privea pierdut spre un colț al camerei, de parcă ar fi dorit să vadă în trecut.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

– Fetița a căzut. Scara a alunecat încet pe spate când fetița a ajuns în vârful ei și apoi s-a prăbușit. Nici măcar n-a apucat să țipe.

Therese simți o strângere în stomac.

– O, nu. A pățit ceva grav?

Milo clătină încet din cap.

– A trebuit să-i duc cu mașina la spital. Am mers patruzeci și cinci de minute și în tot acest timp Orrin a stat în spate, încercând s-o țină în viață rugându-se să mai respire.

Therese simți durerea din vocea lui și aștepta în tăcere continuarea. Probabil că fusese înspăimântător pentru amândoi.

În sfârșit, el îi oferi un zâmbet abia schițat.

– Până la urmă s-a făcut bine. A avut o contuzie și un braț rupt, dar apoi s-a ridicat din pat mai sălbatică ca niciodată.

Therese simți un val de ușurare și-i zâmbi lui Milo.

– Și tânărul cinic? întrebă ea. El se simțea bine?

Milo râse, de parcă abia acum făcea legătura între povestire și propriile sale amintiri.

– Credeam că Orrin mă va învinui pe mine, dar n-a făcut-o niciodată.

Therese îi privi chipul, urmărindu-i linia bărbiei și bucurându-se de tonul intim al vocii lui. Știa că el încerca să-i spună altceva, mai important.

– De ce îmi spui toate acestea? întrebă ea.

El o urmărea cu atenție.

– Nu voi uita niciodată drumul spre spital, spuse el. Îi vedeam în oglinda retrovizoare și n-am putut uita acea imagine. Ceva din felul în care Orrin o ținea pe fiica sa m-a tulburat atât de mult încât abia dacă mai puteam conduce. E greu de explicat.

Therese credea că înțelesese.

– O iubea foarte mult și era foarte îngrijorat.

– Da, spuse Milo. Cred că atunci a fost prima oară când am realizat cu adevărat că părinții mei muriseră.

Therese nu avea curajul să vorbească. Era ca și cum el i-ar fi spus că nimeni nu-l va mai iubi niciodată. Se întoarse spre el și-l cuprinse cu brațele, strângându-l aproape de ea până ce obrajii lui se sprijiniră pe pieptul ei. O durea sufletul când se gândea la suferința lui.

– Știi să asculți, spuse el în sfârșit.

Ea îi sărută părul.

– Probabil că a fost o perioadă grea pentru tine.

El schiță o mișcare, iar ea îl eliberă din brațe. Ochii lui erau calzi și serioși.

– Acum înțeleg mai bine, spuse el. Cred că până în ziua aceea nu mi-a păsat ce se întâmpla cu mine pentru că nu exista nimeni căruia să-i pese. Când i-am văzut pe Orrin și pe fiica sa, am realizat

că părinții mei mă iubiseră la fel de mult. Am înțeles că le-aș fi sfâșiat inimile dacă m-ar fi văzut cum ajunsesem. A fost ca și cum aș fi apăsat pe un buton. Trebuia să-mi asum responsabilitatea vieții mele, nu neapărat de dragul părinților mei, dar mai ales pentru mine însumi. Într-un fel, trebuia să fiu propriul meu părinte. Chiar dacă nimănui nu-i păsa. Nu mai avea rost să inventez scuze și pretexte.

Therese înțelegea mai bine acum cum se transformase el dintr-un băiat tulburat și nesigur într-un om de afaceri cu succes, și totuși se întreba dacă nu cumva pierduse ceva în ziua aceea. Povestea lui o impresionase și-i amintea de părinții pe care la rândul ei îi pierduse.

Îi mângâie ușor cu degetul sprâncenele și încercă să zâmbească.

– Mi-ai spus foarte multe după o singură privire aruncată în trecut, spuse ea.

Milo îi apucă degetele, le duse la buze și le sărută. Zâmbetul lui era cald și fermecător.

– Vrei să spui că nu mă crezi?

Therese îl credea cu adevărat.

– S-ar putea să te cred, spuse ea.

– S-ar putea?

– Ai mai spus cuiva această poveste?

Ochii lui erau ațintiți asupra ei. O privea direct, oferindu-i parcă posibilitatea de a se uita adânc în sufletul său.

– Nu, răspunse el.

– Nici nu credeam, spuse ea încet.

Instinctiv, Therese știa că intimitatea emoțională pe care el i-o împărtășise era la fel de prețioasă ca și unirea trupurilor lor. Știa, în timp ce el îi așeza încet capul pe umărul lui, că amintirea acestor momente n-o va părăsi niciodată.

Capitolul 6

– Cu mult timp în urmă, între cele două războaie, când Beatrice era copil, trăia cu familia ei în sudul Franței, lângă Pirinei, spuse Milo. Bunica sa din neamul Plentagon, doamna Sophie, era foarte autoritară. Îi plăcea să aibă întreaga familie în jurul său. Toți verii Beatricei petreceau vacanțele de vară la castelul doamnei Sophie. Înotau, se jucau și făceau tot felul de năzdrăvănii.

– Pare foarte distractiv, constată Therese.

Se plimbau prin parcul din fața muzeului unde lucra Therese. Era ora prânzului. Theresei îi plăcea să se plimbe alături de Milo, să se bucure de soarele ce strălucea pe cer, în ciuda frigului de afară. Era suficient să întoarcă ochii spre Milo ca să vadă noua expresie a chipului lui. Zâmbi și gândi în sinea ei: „Am făcut dragoste cu acest bărbat cu câteva ore în urmă". Era într-adevăr ceva surprinzător.

– Doamna Sophie îl prefera pe unul dintre verii Beatricei, un băiat pe nume Thomas. Era cel mai năzdrăvan dintre toți. Când doamna Sophie a murit, în 1949, i-a lăsat aproape toată averea lui Thomas, care se căsătorise de curând. Celorlalți nepoți le-a lăsat foarte puțin și ei s-au simțit nedreptățiți. Beatrice a suferit foarte mult pentru că o adorase pe bunica sa, iar aceasta se pare că-i lăsase moștenire doar o perlă.

– Se pare? întrebă Therese.

Milo se aplecă și luă o piatră apoi o aruncă în micul lac de lângă alee.

– Madame Sophie era nepoata Louisei, cea din tabloul la care lucrezi. I-a lăsat prin testament portretul Beatricei. „Dragei mele Beatrice îi las moștenire portretul Louisei împreună cu bijuteriile aflate în interiorul lui." Asta a fost tot ce i-a lăsat. Nici o altă explicație. Cel mai rău a fost că portretul Louisei a dispărut de ani de zile, încă din timpul primului război mondial.

Therese oftă, surprinsă.

– De unde știi toate astea? întrebă ea.

Tocmai ajunseseră pe un mic pod. Therese se opri, sprijinindu-se de margine. Milo se opri lângă ea.

– Mi-a spus Beatrice, răspunse el. Am văzut și o copie a testamentului lăsat de doamna Sophie.

– Dar nu are sens. De ce ar fi trecut doamna Sophie în testament un tablou pe care nici măcar nu-l mai avea?

Îl vedea pe Milo contemplând strălucirea apei de sub pod. Povestirea era mult mai complicată decât își imaginase, dar îi plăcea să se întoarcă în alte vremuri, să afle amănunte despre o familie care trăise pe atunci.

– Se pare că odată, Thomas a luat portretul ca să facă o glumă, explică Milo. Când a dispărut în timpul războiului, doamna Sophie probabil a crezut că Thomas l-a luat din nou. Unii dintre verii Beatricei își aminteau că-l tachina deseori pe această temă. Părea că îi aprecia gluma dar se aștepta să primească tabloul înapoi atunci când îl va cere.

Therese râse.

– Pare ceva cam nebunesc.

El întoarse capul spre ea și-i zâmbi. Lumina soarelui i se reflecta în păr.

– În testamente se scriu deseori lucruri trăsnite.

– Deci până la urmă ce au făcut? întrebă Therese. Cum a ajuns Beatrice să aibă doar o perlă?

– Verii Beatricei au fost nevoiți să se străduiască să-și aducă aminte cum arăta portretul. Toți și-au amintit de colierul de perle pe care-l purta Louisa. Doi dintre veri erau de părere că Louisa

purta un inel, dar nimeni nu-l putea descrie cu exactitate. Până la urmă toți l-au lăsat pe Thomas să decidă, iar el își amintea doar perla.

Therese își imagina încercarea lor zadarnică de a se pune de acord în privința portretului.

– Și Beatrice a fost mulțumită? întrebă ea.

Milo îi atinse ușor bărbia.

– Ești foarte drăguță astăzi, spuse el. Ți-am mai spus?

Ea zâmbi.

– Încearcă să te concentrezi. Ce s-a întâmplat cu Beatrice?

– Beatrice își amintea de niște smaralde.

– Smaralde? întrebă surprinsă Therese.

– Da.

Milo îi mângâie din nou bărbia, apoi se aplecă și o sărută ușor pe buze. Therese roși fericită. I se părea foarte erotic faptul că, deși vorbea despre altceva, Milo îi arăta că se gândea la ea.

– Smaralde? îl îndemnă ea să continue.

Privirea lui era ațintită asupra buzelor ei și zâmbi.

– Da, Beatrice își amintea despre un set cu colier și inel, asemănător celui pe care Thomas l-a dăruit soției sale.

Therese ridică din sprânceană.

– Mi se pare mie, sau era invidioasă?

– Invidioasă sau nu, Beatrice a pretins că Thomas luase colierul și inelul pentru a le dărui soției sale.

Therese fluieră încet.

– Nu e o acuzație prea plăcută.

– De atunci Beatrice a cam căzut în dizgrație. Îmi place când fluieri, spuse Milo.

Ea zâmbi, dar nu mai fluieră încă o dată, chiar dacă el își țuguiase buzele, ca și cum ar fi vrut s-o încurajeze.

– Tu nu poți să fluieri, nu-i așa? întrebă ea.

– Niciodată n-am reușit. Nu vrei să mă înveți?

Ea își umezi buzele, privindu-l. Ochii lui era încă ațintiți asupra buzelor ei.

– Poate mai târziu.

– În schimb, te-aș putea învăța și eu un truc.

– Despre ce este vorba?

El se aplecă puțin pe spate, cu ochii strălucindu-i, iar ea se simți cuprinsă de un fior ciudat.

– Deci, spuse Therese foarte încet, de aceea dorea Beatrice să recupereze tabloul? Din mândrie? De aceea l-a trimis Thomas pe bărbatul acela aseară?

Milo se sprijini de balustradă, cu mâinile în buzunare.

– A fost foarte evaziv când l-am sunat de dimineață, dar sunt sigur că așa este. În afară de smaralde, care sunt neprețuite, întreaga reputație a lui Thomas depinde de acest tablou. Oamenii au fost întotdeauna nedumeriți de testamentul doamnei Sophie, iar unii dintre veri chiar credeau că Thomas era cel care furase portretul Louisei.

– O, bine, spuse ea. Thomas părea gata să-l fure într-adevăr aseară.

– Beatrice se temea de acest lucru. Cu siguranță Thomas știe ceva în legătură cu tabloul și nu vrea ca ceilalți să afle.

– Despre un inel, poate? întrebă Therese gândindu-se la suprafața restaurată din dreptul mâinii Louisei.

– Da.

Therese realiză că Milo o urmărise cu atenție. Probabil că fusese foarte interesat când îi arătase prima oară suprafața de pe degetul Louisei, deși nu lăsase să se vadă. Dorise ca restaurarea să decurgă normal. Acum, însă, era curioasă.

– Poate că tatăl meu știa ceva despre Thomas, spuse ea. Poate că asta lipsește.

– S-ar putea. Niciodată n-am înțeles de ce tatăl tău nu i-a dus tabloul înapoi Beatricei. Nu are sens. Cunoscându-l pe Harry, știu că ar fi putut scoate tabloul din România, acum cincisprezece ani, dacă ar fi vrut. Totuși, dintr-un anume motiv, după ce s-a străduit să-l găsească el s-a hotărât să-l lase acolo. De ce?

Therese își împreună degetele, oftând.

– Unde l-ai găsit?

– La vreo optzeci de kilometri de casa unde l-am lăsat pe tatăl

tău în noaptea aceea. El a reușit cumva să ajungă la o casă din apropiere. Conform celor spuse de bărbatul pe care l-am întâlnit acolo, părinții lui l-au găzduit pe Harry timp de o lună, până ce și-a revenit. El le-a oferit tabloul în semn de mulțumire, fără să le spună cât de valoros era. Persoana respectivă ținea tabloul în bucătăria casei sale de vânătoare, la munte. Am fost extrem de norocos că l-am descoperit.

– Probabil că tata a fost nebun să-l lase acolo. Chiar că nu are nici un sens. Ar fi trebuit să aibă mare grijă de tablou.

– Nu, spuse Milo. Ținând cont de împrejurări, era probabil cel mai potrivit să se asigure că portretul s-a pierdut din nou. Era hotărât să nu-l înapoieze Beatricei.

Therese clătină din cap oftând.

– Pur și simplu nu înțeleg. Doar îți amintești ce simțea tata pentru artă. Portretul Louisei este unic. Probabil că tata a fost foarte impresionat de frumusețea lui, aproape îndrăgostit. Nu știu dacă asta ajută la ceva, dar sunt sigură că este adevărat.

– Poate că răspunsul e simplu. Tatăl tău iubea într-adevăr acest tablou, dar din întâmplare știu și de ce. Louise seamănă cu tine, spuse el încet.

Therese râse.

– Nu, spuse ea. Nu semănăm deloc.

Milo aruncă un băț în apă și apoi se întoarse spre ea. Therese își încrucișase brațele la piept și îl privea. Ceea ce observă o impresionă profund. Milo se schimbase mult în cele șase săptămâni de când îl cunoștea. Întreaga lui înfățișare îi dovedea că are dreptate. Era mult mai plin de viață acum când renunțase la atitudinea sa rece și formală. Avea un fel de grație, o energie ce-i accentua magnetismul personal și-l făcea mult mai atrăgător. Părea ca și cum schimbarea anotimpurilor îl afecta și pe el, îndepărtând răceala iernii și înlocuind-o cu optimismul molipsitor al primăverii. Therese spera ca această schimbare să i se datoreze într-o mare măsură ei. Milo arăta ca o persoană cu adevărat fericită. Pe deasupra, acum o compara pe ea cu o fată incredibil de frumoasă ca Louisa.

– Nu mă refeream la o asemănare totală, spuse Milo. Era vorba despre ceva mai mult. Știi ce se întâmplă cu Louisa când o privești de la o anumită distanță, nu? Ai văzut cât de frumoasă este și cum te impresionează chipul ei? Nu te poți sătura privind-o. La fel se întâmplă și cu tine, Therese, dar mult mai intens.

Therese simți că roșește.

– Milo, începu ea.

El se aplecă mai aproape, vorbindu-i cu un glas coborât și enigmatic.

– Ce să fac, Therese? Nu pot pretinde că nu se întâmplă nimic. Mă gândesc la tine tot timpul. Acum, după noaptea trecută, vreau să fiu cu tine în permanență. Niciodată n-am rezistat obsesiilor mele. Zâmbi privind-o semnificativ. Întotdeauna le-am cedat până la urmă.

Therese simți un nod în gât și încercă să-și controleze bătăile inimii. El se apropie mai mult, atingând-o ușor. Ochii și buzele lui erau la câțiva centimetri de ea.

– Deci să înțeleg că sunt doar una dintre nenumăratele tale obsesii? întrebă Therese.

El întârzie intenționat răspunsul, privind-o intens.

– Tu, Therese, ești ultima mea obsesie.

Therese izbucni în râs și se îndepărtă de el pentru a rupe vraja creată de apropierea lui. Putea să spună mai bine că era cea mai recentă obsesie a lui, gândi ea. Era același lucru.

Își reluară plimbarea prin parc, mergând încet unul lângă altul.

– Nu mă crezi? întrebă el la un moment dat.

– Ba da, te cred că așa gândești acum.

– Dar nu ai încredere în mine.

– Ce pot să spun, Milo? Să fiu sinceră, mă înspăimânți. Ești atât de pasional. De unde să știu că săptămâna viitoare nu vei avea altă obsesie?

El se opri, iar ea se văzu nevoită să facă același lucru. Se întoarse și se uită la el.

– Nu poți crede așa ceva, spuse el.

Therese lăsă privirea în jos. Nu mai știa ce să creadă. Se trezise

dintr-o dată altă femeie, într-o lume plină de culoare și viață. Totuși, când își analiză cu atenție sentimentele, era în același timp încântată și îngrozită. Nimeni nu văzuse atât de adânc în sufletul ei precum o făcuse Milo cu o seară înainte. La rândul lui, el îi împărtășise cele mai intime amintiri. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu vorbise despre iubire.

Golul pe care-l simțea în suflet o surprindea și o făcea să sufere.

– Nu știu ce să cred, spuse ea. E atât de grav?

Îl simți cum se apropie, cum o apucă de umeri și cum o trage încet spre el. Își întoarse fața spre a lui, iar ochii lui parcă o devorau. Therese simți că i se înmoaie genunchii. Se sprijini de el. Buzele li se întâlniră iar trupurile lor fremătau de aceeași dorință ce-i stăpânise cu o seară înainte. Chiar dacă erau îmbrăcați, Therese simțea magnetismul puternic emanat de trupul lui. Se lăsă purtată de această senzație plăcută și-i răspunse cu aceeași pasiune.

Suspină, eliberându-se parcă, și îl privi, căutând în ochii lui confirmarea faptului că era la fel de excitat ca și ea. Milo o sărută din nou, răspunzându-i parcă la întrebarea nerostită.

Câțiva adolescenți aflați pe un teren de baschet din apropiere începuseră să fluiere și să strige.

Therese râse, retrăgându-se un pas.

– Nu putem face asta aici, spuse ea rezemându-se de brațul lui.

– Atunci hai să mergem acasă.

Ea clătină din cap.

– Trebuie să mă întorc la serviciu, ai uitat?

Milo se strâmbă nemulțumit.

– Îmi poți rezista, spuse el. Ăsta nu e semn bun.

Ea îl lovi ușor peste braț, dojenindu-l.

– Milo!

El zâmbi vesel.

– Știu că trebuie să te întorci la serviciu, dar asta înseamnă că nu te voi mai vedea până mâine seară. Diseară trebuie să ies în oraș cu Veronique și Beatrice, deci nu voi veni la atelier. M-a sunat

poliția și au spus că au luat telescopul instalat vizavi. Înseamnă că Thomas a renunțat pentru moment la încercarea de a fura tabloul. Oricum, vei fi în siguranță cu Bert.

Spunând acestea, o luă de braț și se îndreptară împreună spre muzeu. O adiere proaspătă îi spunea Theresei că primăvara se apropia, deși iarba era încă uscată și câteva frunze maronii zăceau pe jos în noroiul uscat. Trecură pe lângă o grădină de trandafiri împrejmuită de un gard și Therese o privi, dorind se meargă acolo împreună cu Milo, chiar dacă trandafirii nu înfloriseră încă. Își aminti că nu exista nici o promisiune a unui viitor împreună cu el și gândul ăsta o întrista. Oare era atât de rău dacă reprezenta pentru el doar o obsesie de moment? Dacă nu putea avea decât o aventură cu Milo, nu era mai bine decât nimic?

Traversară aleile în tăcere, apoi trecură peste pod și urcară panta lină ce ducea spre muzeu. Therese privi clădirea mare și fumurie. Pentru prima oară simți o părere de rău gândindu-se că va intra acolo. Până acum, întotdeauna fusese dornică să meargă la serviciu, pentru că își iubea munca. Astăzi i se părea că munca sa era ceva care-o împiedica să facă ce și-ar fi dorit.

Degetele ei se strânseră instinctiv pe brațul lui Milo.

– Tocmai m-am gândit la ceva, spuse ea. Acel Orrin din povestirea ta este același cu sculptorul Orrin du Bois?

– Da. Și-a expus sculpturile în prima galerie deschisă de mine. De fapt, atunci s-a lansat.

Ea zâmbi.

– Presupun că nu ți-a prins rău.

El râse.

– Nu, a fost benefic pentru toată lumea.

– Și ce s-a întâmplat cu fiica lui năzdrăvană care a căzut de pe scară?

– Alvina? S-a măritat și are doi copii nebunatici. N-a învățat nici până acum să zugrăvească.

Alvina, gândi Therese. Deci Milo își numise galeriile după acea fetiță sălbatică. Îi plăcea ideea. O făcea să zâmbească.

Milo îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Rămâne valabil pentru mâine seară?

– Te referi la întâlnirea la care nu trebuie să-mi plătesc nota de plată?

– Asta dacă nu ții neapărat, răspunse el vesel.

Ea zâmbi și se întinse să-l sărute repede pe buze.

El o prinse și o ținu aproape, iar ea observă că o privea cu o infinită căldură.

– Cred că de fapt voiai să faci așa, spuse el șmecherește, sărutând-o apoi atât de intens încât Therese fremătă de dorință. I se păru o adevărată tortură să plece de lângă el și să se ducă la serviciu.

– Dumnezeule, murmură, intrând în muzeu încă amețită. Bărbatul acesta e într-adevăr periculos.

Restul zilei petrecute la muzeu a fost chinuitoare, Therese rezistând doar datorită cafelei.

Directorul muzeului era foarte entuziasmat de un triptic sosit din Germania și adusese toți specialiștii să-l vadă. Tripticul sosise cu o lună mai devreme decât era programat și era într-adevăr magnific.

În mod obișnuit, Therese ar fi fost nemaipomenit de încântată, dar acum, văzând tripticul, realiză că nu mai avea timp să se ocupe și de el. Mickey dorea ca ea să înceapă imediat restaurarea, iar Therese se văzu nevoită să-i amintească de proiectele la care lucra deja. Mickey se aștepta probabil să lucreze peste program și ea era sigură că uitase de faptul că lucra pentru Milo în timpul liber.

Therese încercă să-și recapete starea ei obișnuită, ritmul obsesiv de muncă, dar ceva o făcea să nu mai aibă răbdare, să nu se mai poată concentra. Nu se putea gândi decât la Milo, la sărutul lui răscolitor și la faptul că tânjea să-l vadă din nou. Oare va putea rezista timp de treizeci de ore până când se vor întâlni? Ce semnifica faptul că tânjea să fie cu el, dar în același timp se temea când erau împreună? Dorea să creadă că Milo se îndrăgostise de ea, deși el nu-i spusese nimic în legătură cu acest lucru. Dar oricum, ce însemna iubirea pentru Milo? Pentru ea, iubirea însemna un viitor împreună cu cineva, pasiune și viață obișnuită, vise și realități, toate

reunite într-o singură persoană. Poate că era prea idealistă. Poate că în lumea reală, asemenea iubire nici nu există. Totuși, în adâncul sufletului, voia să creadă că exista și asta o speria cel mai tare.

Mai târziu, spre seară, Therese lucra la portretul Louisei, încercând să nu se mai gândească la Milo. Bert se afla și el în atelier și stătea pe un scaun citind o carte despre cum se îngrijesc bebelușii.

Therese curățase deja cu meticulozitate suprafața tabloului pentru a îndepărta stratul de rășină, folosind vată și o soluție specială. Acum se concentra asupra părților pictate peste original, suprafețelor închise la culoare. Vedea clar că undeva pe mâna Louisei, pictura fusese refăcută. Spera ca stratul de dedesubt să fi protejat pictura originală. În seara aceasta era hotărâtă să îndepărteze stratul pictat deasupra originalului și avea nevoie de mare concentrare.

– O, Dumnezeule! murmură ea, înmărmurită.

De sub stratul de culoarea pielii de pe degetul Louisei ieșiseră la iveală nuanțe de mov și verde ce semănau a bijuterie. Therese presupuse că era vorba de un inel. Un inel cu smarald! Pictura originală avea un inel! Milo va fi cu siguranță încântat să afle.

Therese chicoti fericită. Îi veni în minte o poezioară pentru copii.

Compătimește scoica ce nu ascunde nici o perlă
Pentru că oricum lăcomia cuiva o va distruge.

Therese rămase nemișcată în timp ce aceste cuvinte îi veneau în minte, ieșite parcă din mormânt, șoptite de vocea tatălui său. Suna ca o poezie pentru copii dar nu era așa. Nici unul dintre prietenii ei nu cunoștea poezia. Tatăl ei i-o spusese de nenumărate ori. Probabil că o compusese chiar el. Brusc, totul căpătă sens. Aceasta era amintirea! gândi Therese entuziasmată. Acesta era mesajul tatălui său. Dar ce însemna el?

Reluând lucrul, se aplecă să vadă mai bine suprafața unde se afla inelul. Îndepărtă cu grijă ultimele rămășițe de vopsea de deasupra și apoi stratul de rășină. Operațiunea a durat ore întregi, dar Therese lucra cu pasiune și i se părea că timpul trecu cu o viteză

ameţitoare. Până la urmă reuşi să termine, scoţând la iveală două smaralde mici şi unul mai mare, la fel de frumoase şi de strălucitoare ca şi Louise.

– Gata, şopti ea retrăgându-se câţiva paşi pentru a putea admira tabloul. Acum portretul căpătase mai mult sens. Inelul explica poziţia mâinii stângi a Louisei, aşezată oarecum ostentativ deasupra mâinii drepte. În strălucirea inelului era un fel de promisiune, speranţă şi mândrie tinerească. Therese putea să jure că acela era inelul de logodnă al Louisei.

Dar de ce fusese acoperit? Când şi de către cine? Putea să fie înainte sau după ce tatăl ei ascunsese tabloul în pivniţa aceea.

Milo va fi cu siguranţă foarte fericit, gândi Therese. Acum însă era cinci dimineaţa. Trebuia să mai aştepte câteva ore ca să-i poată spune. Zâmbi şi acoperi tabloul cu o husă protectoare.

Abia când se ridică de pe scaun, realiză cât de extenuată era. Toţi muşchii ei erau înţepeniţi, iar genunchii îi amorţiseră atât de tare încât abia putea să se ţină pe picioare. Nu dormise de aproape douăzeci şi patru de ore şi oboseala acumulată în ultimele săptămâni îşi spunea cuvântul.

Se gândi ca va merge acasă şi va dormi puţin. Apoi, seara, după întâlnirea cu Milo, va dormi suficient pentru a se odihni.

Când ajunse acasă, se duse să facă un duş, sperând că o va mai înviora, dar ieşi din baie mai adormită decât intrase. Se îmbrăcă cu un halat de baie şi se aşeză în pat.

La un moment dat, Therese se trezi în sfârşit, dar nu datorită ceasului deşteptător ci soneriei de la uşă. Dezorientată şi adormită, se ridică din pat şi se uită la ceas.

– Patru! strigă ea sărind din pat. Patru după-amiază!

Ratase întâlnirea cu Milo şi lipsise de la serviciu. Pierduse practic toată ziua.

– O, Dumnezeule! exclamă ea încheindu-şi halatul şi coborând scara. Deschise uşa chiar când se auzi un nou ciocănit.

Milo Dansforth stătea în faţa uşii, îmbrăcat cu haina sa preferată, descheiată de parcă s-ar fi grăbit. Arăta atât de atrăgător încât Therese se abţinu cu greu să nu se arunce în braţele lui.

– Deci, aici erai, spuse el. Ești bolnavă?

Therese își strânse halatul mai bine la gât, conștientă că nu purta nimic pe sub el. Îl invită înăuntru cu un gest al mâinii.

– Nu, dar am dormit mai mult, răspunse ea zâmbind timid. De fapt, am dormit enorm de mult. Ce faci aici?

– Când te-am sunat la muzeu, Mickey mi-a spus că este prima oară când lipsești de la muncă. De aceea am venit să văd dacă te simți bine.

– Mickey? O, Doamne! Era furios?

Milo râse, închizând ușa în urma lui.

– Nu, a spus doar că era și timpul.

Holul de la intrarea în apartamentul Theresei era foarte îngust și Milo se văzu nevoit să-și strângă puțin umerii pentru a putea trece. Therese o luă înainte ca să-l conducă. Își trecu o mână prin păr, simțindu-se nepregătită pentru vizita lui. Milo nu intrase niciodată în apartamentul ei până atunci. Pe deasupra, nici nu era aranjată. Gândi că probabil arăta groaznic, cu părul răvășit și cu ochii somnoroși. Și ce va gândi el despre apartamentul ei? Nici măcar nu avusese timp să facă ordine.

Închise ușa dormitorului înainte ca el să poată vedea înăuntru și apoi îl conduse în sufragerie. Îl privi pe furiș, sperând că nu considera încăperea prea ciudată.

Sufrageria era orientată atât spre sud cât și spre vest și avea ferestre foarte mari pe ambele părți. Lumina pătrundea din plin. Therese vopsise pereții în alb-crem, tavanul în albastru deschis, cu o dungă indigo și maro, și auriu în partea de sus a pereților. Podeaua era din bucăți mari de parchet din lemn de brad. Theresei îi plăcea să meargă desculță pe acolo și nu o acoperise cu nici un covor. Singurele piese de mobilier din încăpere erau un pian și un balansoar mare, dublu, cu câteva perne pe el. Theresei îi plăcea să se legene în balansoar și considera că acel colț era cel mai relaxant și liniștit. Putea petrece ore în șir acolo, doar uitându-se pe fereastră, citind un roman sau scriind. Cu toate acestea, știa că încăperea li se părea ciudată prietenilor săi, care obișnuiau să vină cu scaune pliante la ei. Dar Theresei nu-i păsa.

Deși nu mai era nici un alt obiect de mobilier, pereții camerei erau acoperiți cu poze, picturi în ulei de diferite dimensiuni și cu diverse peisaje. Se afla acolo și un tablou mare în ulei reprezentând un câmp plin cu liliac înflorit. Altul reprezenta Saint Croix River Valley și fusese odinioară în casa bunicilor ei. Pe lângă tablouri, erau și fotografii alb-negru ale unor copii din Brazilia. Therese avea multe preferate, dar cel mai mult îi plăcea micul tablou ce reprezenta o fetiță cu părul negru care se plimba într-o grădină plină de culori vii. Tatăl ei îi dăruise pictura cu ocazia aniversării vârstei de treisprezece ani. Îi plăcea și acum să se imagineze în acea grădină, împreună cu tatăl său. Știa că spatele tabloului ascundea o inscripție scrisă de tatăl ei: „O iubesc pe draga mea Therese mai mult decât orice pe lume. La mulți ani!"

Milo intrase în cameră și se oprise lângă balansoar, rotindu-și privirea spre toate tablourile și fotografiile aflate pe pereți. Therese îl urmărea și inițial observă surprindere pe chipul lui. Surprinderea se transformă în admirație și apoi într-un amestec ciudat de tristețe și dor. În sfârșit, el zâmbi enigmatic.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă el.

– Voiai să-i spun unui om de artă că am câteva tablouri? Clătină din cap. Aceasta este o colecție foarte personală.

– Dar ai o avere pe pereții aceștia, spuse el. Ai fi putut să-ți cumperi o casă de trei ori mai mare decât apartamentul tău, dacă ai fi vândut numai câteva dintre tablouri.

– De ce? Ce-aș fi făcut cu mai mult spațiu? Eu voiam doar să am mai multe tablouri și asta e tot ce mi-am permis pentru moment.

Milo o urmărea cu vădită surprindere.

– Ești incredibilă, spuse el.

Therese râse.

– Mda. De aceea am dormit atât de mult astăzi. Poți să te faci comod până mă spăl puțin?

El își scoase haina și se așeză pe balansoar. Privirea lui devenea din ce în ce mai intensă în timp ce privea halatul ei și părul ciufulit.

– Se pare că deja te-ai spălat, spuse el.

Ea zâmbi, încrucișându-și mâinile la piept.

– Se presupune că ar trebui să te faci că nu observi dezordinea și înfățișarea mea neglijentă.

– Așa cum te-ai făcut și tu că nu vezi în dimineața aceea, la atelier?

Therese își aminti brusc dimineața când îl găsise îmbrăcat doar cu pantalonii negri de pijama.

– Cam așa ceva, spuse ea roșind.

Cu un aer timid și oarecum încurcat, Therese deschise o ușă, arătând spre mica sa bucătărie.

– Vrei să faci puțină cafea? îl întrebă ea pe Milo care o urmase. Nu prea am făcut cumpărături în ultimul timp, dar cafea cred că mai este. Spunând acestea, se uită în dulap și scoase o pungă cu boabe de cafea. Este de pe plantația mătușii mele, spuse ea uitându-se la el. Găsești o râșniță lângă prăjitorul de pâine.

Lumina soarelui pătrundea prin mica fereastră de deasupra chiuvetei, reflectându-se într-o vază venețiană. Faianța și gresia albastră și albă de pe pereți și podea dădeau bucătăriei un aspect mistic. Mirosea a piper și ciocolată, un amestec de iute și dulce în același timp, iar Therese realiză că nu mai gătise de mult timp.

Milo luă punga cu boabe de cafea și apoi se întinse după râșniță.

– Îmi place bucătăria ta, spuse el.

– Mulțumesc.

Era gata să se ofere să-i pregătească o dată o cină, dar apoi realiză că el nu va rămâne prea mult timp în țară.

O tăcere supărătoare se lăsă între ei. Therese înțelese brusc situația. Milo Dansforth stătea în bucătăria ei, cu o pungă de cafea în mână, arătând în aceeași măsură domestic și exotic. Privirea ei era în mod inexplicabil ațintită asupra degetelor lui. Îi era greu să respire în voie. Ceva lipsea, de exemplu un sărut. Și totuși, era nepotrivit să se arunce în brațele lui. În schimb, căută ceva de spus pentru a risipi tensiunea.

– Ai văzut-o pe Louise? întrebă ea în cele din urmă.

Milo zâmbi.

– Vin direct de la atelier, spuse el. Este incredibil. Absolut incredibil.

– Sunt de aceeași părere, spuse ea bătând din palme. N-am mai văzut așa ceva. Inelul Beatricei! I-ai spus?

– Voiam să vorbesc întâi cu tine.

– Va fi încântată, spuse Therese, dar simți brusc o strângere de inimă. Se forță să pară entuziasmată. Exact asta spera. Va lămuri situația cu vărul ei.

Milo râse.

– Îți place ideea de răzbunare, nu-i așa?

– Dreptate, îl corectă ea. După atâția ani, Beatrice va face în sfârșit dreptate.

El bombăni ceva, iar Therese îl urmărea, simțind o oarecare ezitare din partea lui.

– Nu te bucuri? întrebă ea.

– Ba da, bineînțeles, răspunse el repede. Hai să sărbătorim.

Ea se întoarse spre ușă.

– Mă întorc repede. Este un casetofon pe frigider, dacă vrei să asculți muzică. Cești le sunt deasupra cuptorului cu microunde.

El zâmbi.

– Mă descurc eu.

Therese era sigură că ceva se schimbase. Poate datorită descoperirii inelului sau poate faptului că Milo se afla în sfârșit în propriul ei spațiu. Oricum, indiferent de motiv, ceva se schimbase cu adevărat. În cele cincisprezece minute de când Milo intrase în apartamentul ei, nu făcuse nici o tentativă de a o săruta.

Capitolul 7

Când ajunse în dormitor pentru a se îmbrăca, Therese își aminti din nou prima zi în care-l întâlnise pe Milo la atelier. Atunci, el fusese cel care făcuse un duș, iar ea așteptase. Acum, situația se inversase. Ea era cea care se hotărâse să facă un duș rapid pentru a se înviora după somn. Intră în baie, trase perdelele de plastic și dădu drumul la apă. În timp ce se săpunea, gândi că niciodată nu fusese atât de încântată de o întâlnire. Așteptarea o făcea să simtă plăcere chiar și datorită unor lucruri simple, ca de exemplu atingerea prosopului cald și aspru.

Când ieși din baie, Therese alese una dintre rochiile sale preferate și se îmbrăcă. Era o rochie roșie, elegantă, și spera din tot sufletul să-i placă lui Milo. La un moment dat se opri, ascultând. Din sufragerie se auzea pianul, la care Milo începuse să cânte o melodie.

După ce se îmbrăcă, se așeză în fața oglinzii pentru a se machia și pentru a-și aranja părul. Apoi, privindu-se satisfăcută, porni spre sufragerie, cu inima bătându-i puternic de emoție. Ar fi dorit să fie măcar pentru o clipă o zână răpitor de frumoasă care să-l seducă pe Făt-Frumos.

Probabil că dorința ei fusese auzită pentru că, imediat ce intră în sufragerie, Milo se întoarse de la pian și exclamă de încântare. Ea zâmbi timid, mulțumită de reacția lui.

– Îți place roșul, nu-i așa? întrebă ea.

Rochia roșie, mulată pe corp și scurtă până la genunchi, îi scotea în evidență formele feminine.

Milo înghiți în sec.

– Da, îmi place.

Therese râse satisfăcută. Se simțea ca o zeiță frumoasă și atotputernică.

– Nu știam că te pricepi să cânți la pian, spuse ea.

– Nu mă prea pricep. N-am mai cântat de foarte multă vreme. Mama m-a obligat să iau lecții când eram copil.

– Dar îți mai amintești câte ceva, nu-i așa?

– Cred că da. Suficient cât să nimeresc notele. Nu vrei să-mi cânți și mie puțin?

Ea îl refuză, clătinând din cap.

– Cânt îngrozitor. Toată lumea mi-a spus asta. N-am simțul ritmului, dar îmi place. Sunt perioade în care cânt în fiecare seară. Apoi, nu mai ating pianul timp de câteva luni. E trist, nu crezi?

Milo râse, ridicându-se în picioare.

– Nu e trist. Doar natural și sincer.

Therese ridică privirea, urmărindu-l.

– Sau leneș. Presupun că tu ești prea perfecționist și nu faci un lucru dacă nu-l stăpânești pe deplin.

– Cam așa ceva, răspunse el și cuvintele sale păreau ca un ecou al celor spuse de ea mai devreme.

Therese îl privi cu atenție. Poate că el trebuia să stăpânească orice întâlnea, gândi ea, străbătută brusc de un fior. Crezuse că începuse să-l cunoască destul de bine, dar acum descoperea că nu era chiar așa. Acest lucru o intriga, dar în același timp era din ce în ce mai convinsă că aveau nevoie de timp ca să se cunoască mai bine. Totuși, timpul era un element de care nu mai dispuneau acum, că descoperiseră smaraldele Beatricei.

Stând în mijlocul colecției ei de artă, Milo părea neobișnuit de înalt și tridimensional, de parcă una din picturi ar fi prins viață și nu s-ar mai fi putut încadra în ramă.

Therese realiza că Milo o putea cunoaște la un nivel mult mai profund acum, când era înconjurat de obiecte ce aveau legătură cu trecutul ei.

– Totuși, mi-ar plăcea să te aud cântând la pian, spuse el.

Ea clătină din cap în semn de refuz, îndreptându-se apoi spre ușă.

– Trebuie să am dispoziția necesară sau să nu-mi pese de audiență.

Milo ridică din sprâncene și traversă încăperea spre ea.

– Nu prea ai de ales.

– Presupun că nu.

Milo se opri în fața ei, privind-o. Therese simți cum ochii lui alunecau pe trupul ei și tânjea să întindă mâna să-i mângâie părul.

– Îmi place rochia ta, spuse el ridicând privirea. Chiar mai mult decât blugii tăi.

Therese roși, amintindu-și cum îi scosese blugii când făcuseră dragoste cu două seri înainte. Și totuși, acum el nu făcea nici o mișcare s-o atingă.

Ochii lui străluciră privind-o cu atenție, iar ea se apropie puțin de el. Therese îi simțea căldura respirației mângâindu-i buzele, dar Milo rămase la fel de nemișcat.

Un sentiment ciudat și intens de dorință o cuprinse, combinat cu o senzație subtilă de pericol. Realiza că era un fel de joc de-a tentația, în care încerca să vadă cât de mult va rezista Milo departe de ea. De fapt, își dorea ca el să cedeze, s-o dorească și să facă primul pas. Până când va sosi clipa aceea, ea va rămâne acolo, aproape de el.

Ochii lui se întunecară puțin.

– Mai vrei cafeaua aceea? întrebă el pe un ton ce se dorea neutru.

– Nu. Dar tu?

El clătină din cap, murmurând ceva de genul:

– La naiba cu cafeaua!

Ea zâmbi, privindu-l.

– Atunci, mergem?

Milo se retrase un pas, îndepărtând tensiunea ce plutea între ei.

– Sigur.

Therese opri filtrul de cafea, luându-și apoi haina și geanta. Se îmbrăcă înainte ca Milo să-i poată oferi ajutorul.

– Sunt gata, spuse ea. Ieșiră apoi afară pe verandă.

Therese tremura puțin pentru că o dată cu căderea serii, se lăsase frig. Soarele tocmai apunea, împrăștiind ultimele raze ce colorau cerul în nuanțe portocalii și purpurii.

– Ai nevoie de ceva care să-ți țină cald la gât, spuse Milo. Își scoase fularul și i-l puse ei. Deși acesta era deja cald, Therese se înfioră. Nici acum n-o atinsese. Fusese foarte atent să n-o atingă cu degetele atunci când îi pusese fularul. Ea credea că știa motivul purtării lui. Cel puțin așa spera. Dacă ar fi atins-o, probabil n-ar mai fi fost capabil să se oprească.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Cu plăcere.

*

* *

Câteva ore mai târziu, la finalul unei cine plăcute, Therese se așeză mai confortabil pe scaun și zâmbi, încrucișându-și brațele la piept.

Ospătarul strânse tacâmurile și resturile de mâncare.

Therese aruncă o privire în restaurantul plin de oameni eleganți. Candelabrele dădeau o lumină difuză, intimă, iar pe fiecare masă erau aprinse lumânări.

Therese și Milo stăteau la o masă aflată pe un podium. De acolo se vedea pianul unde un bărbat cânta piese de Gershwin și Berlin, melodii romantice care evocau vremuri de mult apuse.

– Ești sigur că ai rezervat această masă înainte de a ști că-mi place pianul? întrebă ea.

– Ți se pare chiar atât de ciudat?

– Nu neapărat. Dacă aici ar fi avut și prăjiturile mele preferate, locul acesta ar fi fost perfect.

– Ei bine, poți comanda ce-ți place. Eu am sunat dimineața și

am cerut un anume desert. Am fost asigurat că va fi preparat special pentru noi.

– Doar nu vorbești serios!

Milo zâmbi, și chiar atunci ospătarul aduse două prăjituri cu brânză și glazură de ciocolată, împreună cu două cafele.

– N-aș fi fost mai impresionată nici dacă le făceai cu mâna ta, spuse Therese.

El râse.

– N-am ajuns încă la această performanță.

Therese mușcă din prăjitură, închizând ochii și savurând-o. Milo îi întinse tăcut și porția sa, iar ea o acceptă râzând.

– Îți amintești fotografia aceea aflată deasupra vazei albastre, la tine acasă? întrebă el. Cine sunt oamenii aceia? Familia ta? De mult voiam să te întreb.

Ea îl privi surprinsă și continuă să mănânce prăjitura.

– Am o mulțime de veri în St. Paul, Minnesota, și Sao Paulo, Brazilia. Ce coincidență, nu-i așa? Ne întâlnim la fiecare doi ani și ultima oară am fost în Brazilia.

– Dar ce s-a întâmplat cu bunicii tăi? Mai locuiesc și acum în St. Paul?

Therese mai luă din prăjitură, pregătindu-și în minte răspunsul.

– Au murit împreună cu tatăl meu. Toți trei călătoreau cu mașina spre vest, în concediu. Au fost loviți de un camion mare și nici unul n-a supraviețuit.

Figura lui Milo deveni gravă și preocupată.

– Nu știam că bunici tăi se aflau împreună cu tatăl tău când a avut loc accidentul. Îmi pare rău.

Therese întoarse privirea în altă parte.

– Încerc să nu mă mai gândesc la această întâmplare nefericită, spuse ea încet. Nimeni nu putea face nimic.

Privirea ei fixa absentă globul de sticlă aflat pe masă, deasupra căruia ardea o lumânare. Întinse degetele spre flacără. Nu putea exprima în cuvinte cât de singură se simțise în acea primă iarnă petrecută fără bunicii și tatăl ei. În acea perioadă se străduise cu

greu să se trezească dimineața și să plece la școală. Josh murise abia cu un an în urmă, iar apoi își pierduse și familia... Fusese mai mult decât putea îndura.

Acum, după cinci ani, ajunsese să accepte ceea ce nu putea schimba. Portretul Louisei adusese o oarecare liniște în viața ei.

– A.K. mi-a fost de mare ajutor, spuse ea. M-a controlat în permanență și a avut grijă de mine. Întotdeauna îi voi fi recunoscătoare. În afară de el, restul familiei mele mi-a fost mereu alături.

– Mai sunt și acum? întrebă Milo.

Ea murmură ceva de neînțeles, simțindu-și singurătatea din inimă, dar și încrederea care o făcuse să meargă mai departe. Închise ochii și lăsă capul în jos, apoi ridică privirea și zâmbi.

– Bineînțeles că mai sunt și acum alături de mine. Ieri mi-am amintit ceva legat de tatăl meu. Probabil că nu mi-aș fi amintit dacă nu m-ai fi angajat să restaurez tabloul.

Milo era vizibil curios.

– Despre ce este vorba?

– Despre o poezioară veche, *Compătimește și scoica ce nu ascunde nici o perlă/ pentru că oricum lăcomia cuiva o va distruge.* Mi-a venit în minte imediat ce am descoperit smaraldele.

Milo deveni brusc agitat.

– Ce crezi că înseamnă?

Therese oftă.

– Nu știu. Întotdeauna am crezut că se referă la faptul că și lucrurile simple pot fi distruse dacă stau în calea unei persoane lacome.

– Dar ce legătură are cu Louisa?

– Nu știu. La început am crezut că e ceva important, dar acum nu înțeleg de ce.

Milo aruncă o privire nedumerită prin încăpere. Pianistul terminase o melodie și începuse alta mai veselă.

Therese simți o oarecare teamă și nesiguranță.

– Milo?

El dădu din cap.

– Probabil că ai dreptate. Și totuși, este ciudat, nu-i așa?

Ea râse.

– Sunt obișnuită să se întâmple lucruri ciudate, mai ales când mă aflu în preajma ta.

Milo îi zâmbi. Ochii lui erau din nou calzi, iar Therese avea impresia că privirea lui îi încălzea sufletul.

Câteva momente, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Therese se bucură de liniștea pe care o împărtășeau, realizând legătură ce se stabilea între ei, chiar și atunci când nu vorbeau. Nu era vorba doar de ceva liniștit, calm și confortabil, ci de o tensiune asemeni unei energii subtile ce plutea între ei.

Privirea ei se opri din nou asupra micuței lumânări și mângâie ușor cu degetele globul de sticlă. Milo își ținea mâinile pe masă, la câțiva centimetri de ale ei. Therese se întreba dacă o va atinge.

– Știi că exista o teorie despre uragane, spuse el cu glas coborât. Are legătură cu starea vremii.

– Care este teoria?

– Se numește „Teoria probabilității uraganului".

– Inventezi, ca-ntotdeauna.

– Ba nu. Așa se întâmplă. Urmărești izobarele ca să vezi evoluția. Milo trase cu degetul linii imaginare pe fața de masă. Apoi programezi calculatoarele să prevadă un anumit uragan. Controlezi anotimpurile, migrația balenelor. Ai impresia că știi totul. Te gândești că uraganul va izbucni într-o anumită zi, la o anumită oră, într-un anumit loc. Apoi, vezi că într-adevăr vine un astfel de uragan. La început ești încântat pentru că ți-a confirmat presupunerile. Pe urmă, însă, îți dai seama că este un uragan adevărat care-ți aduce haos în viață. Nu mai poți dormi, nu mai poți face nimic pentru că ești paralizat. Până și gleznele îți trosnesc.

Therese îl urmărea, încercând să ghicească dacă vorbea serios sau nu. Figura lui era foarte serioasă, dar în expresia lui exista și o oarecare strălucire ciudată.

– Totuși, nu înțeleg, de ce îți trosnesc gleznele? spuse el.

– Mi se pare mie, sau e doar o metaforă? întrebă Therese.

Privirea lui deveni mai serioasă și mai profundă.

– Cred că am fost lovit de un astfel de uragan.

Auzind ultimele lui cuvinte, Therese se trezi asaltată pe neașteptate de un șuvoi de emoții. Își umezi buzele, fără să poată vorbi. Se străduia să-și dea seama dacă interpretase corect cuvintele lui Milo. Era sigură că el nu se referise nicidecum la un uragan adevărat. Avea o nefastă presimțire că el îi va oferi o bijuterie, dar mâinile lui Milo rămaseră pe masă, în timp ce el o privea așteptând.

Văzând că ea nu spune nimic, Milo schiță o ușoară mișcare a capului.

– Poate vom dezbate această teorie cu altă ocazie, spuse el pe un ton neutru.

Poate chiar prea neutru, gândi Therese, realizând că Milo suferea și îi împărtășea starea de confuzie. Respiră ușurată când îl văzu pe ospătar venind cu nota de plată.

După aceea, Milo începu o discuție din care Therese nu înțelegea nimic. Niciodată nu-i vorbise pe un ton atât de politicos și impersonal. Atitudinea lui o nedumerea și fu mulțumită când ieșiră din restaurant și urcară în mașină. Milo se cufundase în tăcere, iar Therese privea pe geam străzile întunecate.

Când porniră spre casa lui Milo, Therese se simți din nou cuprinsă de emoție, pe jumătate teamă, pe jumătate așteptare. Spera că vor avea ocazia să lămurească situația. În cazul acesta, de ce se temea?

Milo parcă în fața casei și opri motorul.

– Intri puțin, nu-i așa? întrebă ea.

– Mi-ar face plăcere.

El îi deschise ușa, iar ea îl urmă în casă. Milo aprinse lampa din hol. În liniștea ce se lăsă, Therese aproape că-și putea auzi bătăile propriei inimi.

– Milo... începu ea.

– Ce s-a întâmplat?

Ea își umezi buzele, încercând să rostească întrebarea ce i-ar fi liniștit poate tulburarea. Totuși, era speriată și nu știa ce să facă observând expresia posesivă de pe chipul lui.

Milo se apropie pas cu pas, până ce ajunse lângă ea. Părea că îi cerea ceva, dar Therese nu-și dădea seama ce. Tot ce știa era că dorea să fie în brațele lui.

El o privi din nou lung și intens, apoi murmură ceva și o trase în brațe. În sfârșit, Therese simți buzele lui sărutându-le pe ale ei cu o pasiune ce aproape îi tăie răsuflarea. Își trecu degetele prin părul lui, uitând de toate.

Therese închise ochii, dar celelalte simțuri îi erau atât de ascuțite încât compensau lipsa vederii. Palmele lui Milo îi mângâiau trupul prin materialul subțire al rochiei, făcând-o să freamăte de plăcere. Când buzele lui se opriră din nou pe ale ei, gustul lor i se păru nemaiîntâlnit.

– Milo, șopti Therese.

– Dumnezeule, Therese. Nici nu-ți dai seama ce-mi faci, spuse Milo, îmbrățișând-o din nou, îngropându-și fața în părul ei.

Se retrase apoi s-o privească în ochi, iar inima Theresei tresări văzând iubirea și dorința de pe chipul lui.

Ultimele urme de rezistență cedară. Îi încolăci talia cu brațele, iar el o prinse de mână, ducând-o apoi la buze.

– Uraganul meu, o tachină cu blândețe. Ținând-o de mână, o conduse prin casă. Vreau să-ți arăt ceva.

– Ce?

Milo aprinse lumina într-o bibliotecă micuță. Trei dintre pereți erau acoperiți cu rafturi pline cu cărți, mici sculpturi și o colecție ciudată de ceainice. Pe al patrulea perete se afla un șemineu, iar deasupra lui, o altă serie de ceainice, mici și mari, vechi și noi. Therese era încântată.

– Ce cameră încântătoare! exclamă ea. Aceste ceainice sunt minunate.

– Le-am adus de la Paris.

– Sunt ale tale? întrebă surprinsă. Crezuse că tot mobilierul aparținea proprietarului de la care închiriase casa.

Milo râse.

– Am considerat că mă vor face să mă simt ca acasă.

Ceva din tonul lui o făcu pe Therese să se oprească exact atunci

când voia să admire unul dintre ceainice. El răscolea printre hârtiile aflate pe birou, găsind până la urmă ceea ce căuta.

– Uite.

Ea luă hârtia din mâna lui și aruncă o privire pe ea. Citi câteva rânduri și rămase fără suflare, înțelegând brusc despre ce era vorba.

– Vreau să cumpăr această casă, spuse el zâmbind.

– *Această* casă? întrebă ea șocată.

Milo se îndreptă spre birou, încă zâmbind.

– Ai spus că-ți place. Și mie îmi place. Are nevoie de mai multe ceainice și poate câteva tablouri.

Mintea ei refuza să creadă că era adevărat.

– Vrei să cumprei într-adevăr casa aceasta? repetă ea. Dar tu locuiești la Paris.

– Locuiam la Paris, spuse el și o luă de mâini.

Therese închise ochii, clătinând uimită din cap. Instinctul îi spunea să fugă, să se retragă, dar întregul trup i se înmuiase datorită atingerii lui.

– Credeam că te vei bucura.

Ea deschise ochii, remarcând din glasul lui că îl rănise.

– Mă bucur, Milo. Dar asta înseamnă că vei rămâne.

– Cel puțin așa intenționez.

Therese nu mai suporta să stea atât de aproape de el pentru că inima îi bătea nebunește. Se retrase câțiva pași pentru a pune o oarecare distanță între ei.

Milo își încrucișă brațele la piept și oftă, studiind-o.

– Bine, observ că nu ești încântată. Totuși, nu mă așteptam să fii îngrozită. Poate vrei să-mi explici.

– Ce să-ți explic?

– Nu face asta, Therese. Trebuie să știu ce se întâmplă.

Therese simți că teama i se strecoară din nou în suflet. Era timpul să fie sinceră, indiferent de consecințe.

– La început am fost reținută pentru că știam că vei pleca și nu avea rost să mă implic într-o relație fără viitor.

– Îmi amintesc. Continuă.

– Apoi, mi-am permis luxul de a mă implica, știind că totul va

trebui să se termine când vei pleca. Nu este vina nimănui. Asta e realitatea. M-am gândit că puteam suporta cu bine această încercare. Oricum, nu prea aveam de ales.

Îl privi, sperând că o înțelesese. Îi reveniră în minte frânturi de amintiri ale nopților petrecute în atelier.

Milo aștepta, cu o expresie de nepătruns pe chip.

– Acum se dovedește că nu ești doar un bărbat exotic și fantastic, gata să mă inițieze în plăcerile... Se opri confuză, încercând să se concentreze. Acum vrei să transformi relația noastră în realitate. Dacă te muți aici, există posibilitatea să rămâi în viața mea pe termen lung, Milo. De fapt asta mă sperie.

El lăsă privirea în jos. Stătea nemișcat, fără să spună nimic, iar Therese începuse să tremure de teamă.

– Un bărbat exotic, fantastic, repetă el încet.

– Nu asta am vrut să spun. Adică de fapt așa ești, dar nu numai atât.

– Atunci de ce te îngrozește atât de mult ideea de a rămâne în viața ta pe termen lung? Ai nevoie de un angajament clar?

– Nu!

– Atunci? Te temi că nu te iubesc suficient de mult?

Therese rămase împietrită de uimire. El rostise ultimele cuvinte cu atâta ușurință, cu atâta siguranță, de parcă între ei s-ar fi pus vreodată problema iubirii.

– Nu, răspunse ea în sfârșit.

– În cazul acesta, rămâne o singură variantă. Tu nu mă iubești, nu-i așa?

– Este prea curând, Milo. Eu și Josh ne cunoșteam de multă vreme înainte să ne dăm seama că voiam să fim împreună.

– Ți se pare că eu semăn în vreun fel cu Josh? întrebă el cu furie în glas. Spune-mi. Trebuie să știu dacă mă aflu în competiție cu o stafie.

Ea clătină din cap.

– Nu. Nu semeni cu Josh.

Ochii lui o străfulgerară ciudat.

– Pun pariu că nici tu nu mai ești copila care s-a logodit cu el

atunci. Oamenii se schimbă, Therese. Ceea ce se petrece între noi este unic. Nu pretinde că vrei să mă cunoști așa cum l-ai cunoscut pe Josh.

Cu acestea, Therese realiză că subiectul referitor la Josh se încheiase pentru totdeauna între ei.

– Nu pretind.

– Atunci spune ceea ce gândești cu adevărat. Crezi că mă iubești, dar nu ești convinsă.

Aceste cuvinte i se păreau Theresei atât de reci, dar totuși atât de aproape de adevăr. Încercă să-i explice mai bine ce simțea.

– Cum aș putea să te iubesc dacă niciodată n-am știut că tu colecționezi ceainice? Abia astăzi ai aflat că îmi place să cânt la pian. Trebuie să cunoști o persoană înainte de a spune că o iubești cu adevărat. De ce nu putem să avansăm în această relație pas cu pas?

Milo traversă camera spre ea, privind-o direct.

– Pentru că acestea sunt doar detalii exterioare. Pentru că reținerile și precauția ta sunt doar pretexte care te împiedică să vezi realitatea. Pentru că timpul nu-ți poate oferi mai mult decât îți pot da eu acum.

Întinse brațele spre ea, strângându-i mâinile într-ale sale.

– Sunt profund îndrăgostit de tine, Therese. Cu fiecare clipă a ta de ezitare mă simt din ce în ce mai singur.

– O, nu, șopti ea.

Nu știa dacă regreta durerea pe care i-o provocase sau dacă el se folosea de ea pentru a-i înfrânge reținerile. Într-o clipă, se trezi sărutată cu o intensitate amețitoare ce-i îndepărtă orice urmă de logică din minte.

De data aceasta era mai mult decât un joc, mai mult decât un simplu experiment. El îi mărturisea iubirea sa și părea pregătit să se folosească de trupurile lor pentru a-i dovedi că și ea îl iubea. Sărutul lui era plin de pasiune, iar trupul ei lipit de al lui se arcuia de plăcere. Therese își trecu degetele prin părul lui, simțindu-i apoi mâinile explorându-i liniile feminine ale corpului.

Milo o ridică puțin, așezând-o apoi pe birou. Buzele lui alunecară pe pielea ei sensibilă. Therese închise ochii, sprijinindu-și

obrazul în părul lui, străbătută de fiori calzi. Până acum fusese curioasă, își urmase doar instinctul, dar de data aceasta știa cum să-și miște trupul pentru a-i sugera mângâierile. Inima începuse să-i bată în piept într-un ritm senzual.

Milo zăbovi asupra gâtului ei, în timp ce mâinile sale alunecau pe trupul ei, ajungând până acolo unde se termina rochia. Îi mângâie genunchii cu o mișcare tandră, despărțindu-i și așezându-se între ei. Palmele lui îi atingeau acum pulpele, iar Therese simți că întreg corpul i se relaxează. Milo se lipi de ea, iar Therese se lăsă pe spate, aruncând pe jos hârtiile de pe birou. Buzele lui îi sărutară pieptul, până ce ea simți căldura lor plăcută prin materialul fin al rochiei și al sutienului.

Întinse brațele spre el și începu să-i descheie nasturii cămășii, nerăbdătoare să-i simtă pielea caldă lipită de a ei. Ultimul nasture ceda, iar Therese îi scoase cămașa, dezvelindu-i pieptul puternic și bronzat ce strălucea în lumina difuză a lămpii. Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată. Corpul lui musculos, puternic și zvelt părea o creație perfectă a naturii.

Therese se ridică puțin să-i sărute buzele, apoi coborî spre piept, gustând aroma pielii înfierbântate. Era într-adevăr exotic și fantastic, gândi ea. Era chiar mai mult decât atât. Dacă va face dragoste cu el în seara aceasta, știa că va fi o experiență de neuitat.

Simțea cum el îi ridica rochia din ce în ce mai mult, atingându-i apoi pielea dezgolită de deasupra ciorapilor. Un fior de plăcere o străbătu.

Milo se opri o clipă, iar ea deschise ochii, văzând că o urmărea cu atenție, zâmbind.

– Am mai trecut o dată prin asta, spuse el.

Doar că atunci se opriseră, gândi ea. Apoi, fremătând de plăcere, simți degetele lui alunecând pe marginea chiloților ei. Zăboviră acolo câteva clipe, într-o mângâiere înnebunitoare. Cu o mișcare de nerăbdare, Therese își lipi corpul de el în dreptul șoldurilor, simțindu-i masculinitatea. Suspină înfiorată de acest contact intim, realizând că totuși dorea mai mult.

Brațele puternice ale lui Milo se strecurară sub ea și o strângeau lângă el.

– Așteaptă puțin, șopti el

Se opri să-și recapete suflarea, după care o ridică în brațe, cu picioarele încolăcite în jurul taliei sale. Ea își lipi buzele de gâtul lui, inhalând mirosul masculin și încercând să-și mențină echilibrul în timp ce el o ducea sus pe scări.

Ajunși sus, Milo o așeză încet pe un pat. Therese observă în treacăt că se aflau într-un dormitor mic, luminat difuz, dar apoi toată atenția i se concentră din nou asupra lui Milo. Acesta îi trase rochia în sus, trecându-și palmele pe trupul ei. Se opri în dreptul taliei și o trase spre el, sărutând-o. Într-o clipă, îi scoase rochia, aruncând-o pe podea cu un gest nerăbdător. Sutienul fin de dantelă cedă ușor sub degetele lui, iar Therese se arcui cu o grație felină când simți limba lui mângâindu-i sfârcurile sânilor.

Milo o culcă pe spate, iar ea îl privi dezbrăcându-se în grabă. În câteva clipe, el se întinse din nou alături de ea și dorința din ochii lui o înfioră. Therese se lipi de el, strivindu-și sânii goi de pieptul cald și fremătând la atingerea masculinității lui. Degetele căutătoare ale lui Milo descoperiră feminitatea ei, iar Therese desfăcu picioarele primindu-i mângâierea cu un strigăt neajutorat. Orice urmă de rațiune dispăruse din mintea ei pe măsură ce degetele lui pătrundeau în ea. Își îngropă fața în părul lui, inhalând mirosul profund masculin. Când în sfârșit Milo îi scoase chiloții, ea se lipi de el, incapabilă să mai aștepte. I se părea că trecuse o veșnicie de când o atinsese prima oară și fiecare părticică a trupului ei era înfiorată de dorință.

Ținând-o de talie, Milo o trase deasupra lui, desfăcându-i apoi cu o mână părul ce se revărsă senzual pe umerii Theresei.

Therese dorea ca el să simtă aceeași nerăbdare, aceeași nevoie arzătoare de a se uni cu ea. Îi mângâie pieptul cu degetele, și zâmbi atotputernică observând că el închisese ochii și o strângea mai puternic de talie. Degetele ei alunecară mai jos pe trupul lui, explorându-i abdomenul și coborând spre sex. Când mâna ei îl

mângâie, Milo rămase nemișcat, de parcă fiecare fibră a corpului său se concentra cu mișcări lente și înnebunitoare, simțind că Milo era asemeni unui vulcan înainte de erupție.

La un moment dat, el o opri cu mâna.

– Trebuie să ne oprim o clipă.

– Nu, se împotrivi Therese.

– Ba da, monstrule, replică el, întinzându-se să ia un prezervativ dintr-un sertar.

Therese aștepta, urmărindu-l cu interes.

Câteva clipe el n-o atinsese, dar ea încă îl mângâia. Când degetele lui pătrunseră în feminitatea ei, Therese era pregătită să-l primească. Șoldurile lor lipite se mișcau acum ritmic, ca într-un dans primitiv. Apoi, Milo se așeză deasupra ei și cu o mișcare blândă o pătrunse.

Therese strigă de plăcere, trupul ei primindu-l cu încântare. Se agăță de umerii lui, arcuindu-se, dorind parcă să se apropie mai mult de el.

Ultimele lui rămășițe de control cedaseră. Milo devenise acum pură energie, mișcându-se deasupra ei într-un ritm senzual, pătrunzând-o adânc, până ce Therese simți că inima îi va exploda în piept. Trupurile lor se contopiseră și păreau că îndeplinesc un ritual ancestral, un dans menit să-i conducă pe culmile plăcerii și extazului.

Milo continua să se miște sălbatic în ea, până ce Therese simți că întreg trupul i se relaxează și o senzație de pur extaz o poartă printre stele.

Știa că și el atinsese orgasmul pentru că se oprise și o strângea cu putere în brațe, strivindu-i sânii de pieptul său, în timp ce ultimele valuri ale extazului se revărsau între ei. Apoi, cele două trupuri se despărțiră, relaxându-se și bucurându-se de senzația minunată care-i inundase și de intimitatea pe care o împărtășiseră.

Capitolul 8

Therese stătea lângă Milo, încolăcită de brațul lui și sprijinindu-și capul pe pieptul lui gol. Se simțea ușoară și relaxată. Zâmbi, întinzându-și picioarele sub pătură.

Aruncă o privire curioasă prin dormitor, observând în lumina zilei detaliile pe care nu le remarcase în seara precedentă. Camera, frumos mobilată, avea o fereastră mare și un balcon. Mobilierul era confortabil și ales cu bun gust. Totuși, spre dezamăgirea Theresei, decorul părea impersoanl. Își dădea seama că Milo nu schimbase cu nimic dormitorul așa cum făcuse cu biblioteca unde se afla colecția de ceainice. Draperiile acelea trebuie să dispară, gândi ea, imaginându-și cum ar fi arătat ferestrele cu niște perdele subțiri, de un verde mai cald, mai deschis. Apoi, privirea i se opri asupra unui vas mic aflat pe noptieră. În el era o bucățică de hârtie albă alături de câteva pietre și o scoică. Privi peticul de hârtie și brusc realiză că era probabil răvașul din prăjitura ei. Îl păstrase.

Zâmbi, plăcut impresionată de gestul lui. Privi figura adormită a lui Milo, încercând să-și dea seama cât de adânc dormea. Se ridică încet, așteptând, dar el nu se mișcă. Întinzând mâna peste pieptul lui, luă încet răvașul din vasul aflat pe noptieră. Îl apropie mai mult și citi:

Călătoria care contează nu are hartă.

Oftă, întorcând răvașul pe partea cealaltă, de parcă ar fi căutat acolo o explicație.

– Ce faci acolo? întrebă încet Milo.

Ea tresări și puse la loc răvașul, cu un aer vinovat. El o văzuse și ridicase întrebător din sprâncene.

Ea zâmbi.

– Este răvașul meu?

– Spune-mi tu, răspunse el.

Dar ea știa.

– L-ai păstrat, spuse ea impresionată.

– Tu l-ai înghițit pe al meu.

– La ce crezi că se referă? Călătoria vieții?

– L-ai înghițit și apoi m-ai sărutat, continuă el de parcă n-ar fi auzit-o.

Ea se apropie mai mult.

– Cred că se referă la călătoria vieții.

– Te-aș putea privi toată ziua cum mănânci răvașe.

Ea chicoti și-l sărută pe bărbie.

– Înainte ca răvașul să-mi distragă atenția, mă gândeam la noua ta casă, spuse ea.

– Deci, acum îmi permiți să mă mut în orașul tău?

Ea își sprijini obrazul de umărul lui și îl mângâie ușor pe piept. Îi plăcea faptul că nu era prea păros. De fapt îi plăceau multe lucruri la el.

– Therese?

– Nu mă deranjează, spuse ea.

– Puteai să te arăți mai entuziasmată.

– Mă bucur, șopti ea. Asta înseamnă că stai pe termen nelimitat?

El nu răspunse, iar ea îl privi direct. Bucuria, amuzamentul și plăcerea din ochii lui erau acum înlocuite de un aer gânditor. Therese observă pe chipul lui o oarecare tensiune.

– Trebuie să-ți vorbesc despre ceva, spuse el în sfârșit. Beatrice te-a invitat sâmbătă la prânz. Crezi că restaurarea va fi terminată până atunci?

– Aproape, răspunse ea, surprinsă de schimbarea subiectului. Cu siguranță că până săptămâna viitoare va fi gata. De ce?

– Beatrice va dori să-l ia la Paris.

Deci acesta urma să fie sfârșitul proiectului, gândi ea. Știuse că această clipă va sosi mai devreme sau mai târziu, dar nu-și putea stăpâni dezamăgirea.

– Pleci și tu o dată cu ea?

– Trebuie să plec, dar vreau să mă întorc, Therese. Depinde de tine, dacă mă voi întoarce sau nu.

– Ce vrei să spui?

Milo se ridică puțin și o privi în ochi.

– Tu niciodată n-ai avut inițiativa, spuse el încet. Chiar și atunci când ne doream atât de mult încât mă durea să stau departe de tine, tu ai păstrat distanța. Pare că pentru tine este doar un joc. Pentru mine nu este deloc un joc, Therese. Nu este un experiment. Nu pot menține relația noastră de unul singur. Trebuie să mă dorești și tu tot la fel de mult ca și mine. Altfel nu va merge.

– Dar te doresc, obiectă ea neînțelegându-i atitudinea. Noaptea trecută a fost cea mai impresionantă experiență a vieții mele. Doar știi asta, Milo. El clătină din cap, strângându-i mâinile într-ale sale.

– Eu mă refer la un nivel mult mai profund. Te doresc în viața mea pentru totdeauna. Vreau să știu că dacă voi pleca săptămână viitoare la Paris, vei veni și tu cu mine; sau dacă tu îți vei vizita familia în Brazilia, te voi putea însoți și eu.

Ea simți la el o ușoară ezitare, dar Milo continuă:

– Îmi doresc o familie, Therese, spuse el cu glasul sugrumat de emoție. Doresc să avem un copil al nostru care să alerge prin casă și s-o umple cu râsul lui cristalin...

– Oprește-te, spuse ea, imaginându-și un copilaș cu părul negru urcându-se în brațele lui Milo. Ar fi trebuit să fie extrem de fericită de cuvintele lui, dar inima îi era cuprinsă de teamă și suferință. Îți dai seama ce spui?

El continuă, ignorându-i întrebarea:

– Vreau toate acestea să le împart împreună cu tine, Therese.

Inima ei bătea cu putere și respirația îi era îngreunată de emoție și teamă. Își retrase mâna dintr-a lui, îndepărtându-se puțin.

– Nici nu-ți dai seama ce-mi ceri, Milo, protestă ea. Este prea curând pentru așa ceva. Pur și simplu prea curând.

Milo părea să n-o audă. Ochii lui o priveau cu o intensitate ce aproape o hipnotiza.

– Întinde-mi o mână, spuse el simplu, iar cuvintele aveau o rezonanță ciudată.

– Nu pot!

– Întinde-mi o mână! Fă un pas către mine, draga mea. Te rog!

Un sentiment brusc de panică o cuprinse pe Therese. Se îndepărtă mai mult de el, încercând să scape de privirea lui plină de iubire și rugăminte. Milo îi părea asemeni unui tigru gata s-o devoreze și s-o distrugă, alungând orice urmă de liniște și independență din viața ei. El întinse brațele spre ea, dar ea se retrase, sprijinindu-se de marginea patului și acoperindu-se cu pătura. Simțea aceeași frică pe care i-o provocase incidentul de la atelier, când bărbatul acela încercase să intre. Dar acum i se părea că nu mai avea scăpare.

Aproape că strigă, împotrivindu-se:

– Nu!

Pentru o clipă, privirea lui o fixă cu intensitate, apoi o umbră de suferință și surprindere îi acoperi chipul și întoarse capul în altă parte. Mușchii pieptului său gol se încordaseră, ochii îi erau întunecați, iar figura serioasă și împietrită.

– Nu trebuie să fugi de mine, spuse el. Este suficient că nu mi-ai întins o mână. Strânge-ți lucrurile. Te duc acasă.

*

* *

După cele întâmplate, Milo n-a mai sunat-o.

Știa de ce, dar asta o înnebunea acum. Se gândise că o va suna la serviciu, dar nu se întâmplase asta. Ajunsă acasă, controlă grăbită robotul telefonic, dar nu avea nici un mesaj.

Trecuseră trei zile. Se apropia sâmbăta în care trebuia să ia prânzul împreună cu Beatrice, dar Milo tot nu sunase.

Nu se putea duce la atelier, chiar dacă promisese că va finaliza restaurarea Louisei. Dacă se întâlnea acolo cu el? Dacă-i cerea un răspuns la ultimatumul lui? Dacă o săruta, sau mai rău, dacă n-o mai dorea?

Nu știa ce să facă și nici cui să ceară sfatul. Nu putea suporta senzația neplăcută ce o stăpânea și nopțile nedormite și pline de gânduri care o chinuiau. Dacă aceasta era iubirea, i se părea groaznică. Nu semăna cu ceea ce simțise pentru Josh, nici pe departe. Asta n-o mai deranja însă. Acceptase că sentimentele sale pentru Milo erau diferite. Dar, oare, era suficient? Era oare iubire sau doar o nebunie provocată de cele întâmplate între ei? Ar fi preferat să se întoarcă în Brooklin, să trăiască în casa lui minunată, să facă dragoste și să-și acorde o șansă pentru a se cunoaște mai bine. Abia apoi își va da seama dacă-l iubește cu adevărat.

Totuși, în sinea ei știa că nu acesta era răspunsul pe care-l aștepta Milo. El își asumase un risc atunci când îi povestise despre Orrin și fiica sa. Avusese încredere în ea, iar cu o seară înainte își asumase un risc și mai mare, așteptându-se ca ea să-și împartă viața cu el.

Îi venea mereu în minte figura lui plină de suferință și nedumerire din clipa când îl refuzase. Milo crezuse că ea îi împărtășise dorințele. Era foarte hotărât și știa ce voia. Nu lua niciodată o decizie fără să reflecteze îndelung asupra ei. Probabil că de aceea avusese atâta succes în viață.

Dar și ea reușise, se revoltă o voce în interiorul ei. Nu se putea lăsa forțată să facă ceva dacă nu era convinsă.

În mintea Theresei se dădea o luptă între două idei contrare. Nu-i rămânea decât să se gândească la clipa când îl va revedea pe Milo.

*
* *

Sâmbătă dimineața, în loc să-și urmeze planul de a evita portretul Louisei, Therese decise să lucreze câteva ore la tablou înainte de întâlnirea cu Beatrice. O emoție ciudată o cuprinse în timp ce urca treptele spre atelier. Spera să-l găsească acolo pe Milo, dar în același timp o îngrozea această posibilitate. Petrecuseră atâtea clipe minunate în atelier. Poate că acolo va găsi o rezolvare la nesiguranța pe care o simțea.

Se opri în fața ușii, ciocăni și apoi așteptă ascultând. Bert sau alt paznic trebuia să fie acolo, chiar dacă Milo nu era. Auzi zgomot de pași, văzu iala răsucindu-se și simți un nod în gât când ușa începu să se deschidă.

La ușă apăru o femeie înaltă, blondă, cu ochelari de soare. Therese rămase mută de uimire.

– Cine sunteți dumneavoastră? întrebă ea. Aruncă o privire în spatele femeii, zărindu-l pe Bert.

– Sunt Veronique du Blanc, răspunse femeia. Beatrice este mama mea. Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Carrol. Veronique zâmbi politicoasă și deschise ușa larg, lăsând-o pe Therese să intre.

Veronique era îmbrăcată într-o rochie ce-i amintea Theresei de Jackie Kennedy. Purta cercei de aur și sandale aurii. Arăta ca o femeie cu adevărat bogată.

Uimirea Theresei se transformă în surprindere când observă că Milo nu se afla acolo.

– Unde este Milo? îl întrebă pe Bert.

– Acasă la el, presupun, răspunse Veronique înainte ca Bert să poată spune ceva.

– Atunci, dumneavoastră ce faceți aici?

– Aș vrea să-i vorbesc lui Milo. Ce-ar fi să mergem împreună la el?

Therese se apropie de portretul Louisei, devenind din ce în ce mai suspicioasă.

– Intenționam să lucrez la tablou câteva ore, înainte să mă întâlnesc cu mama dumneavoastră. Cum ați intrat aici?

Veronique râse, uitându-se spre Bert.

– Domnul Bert mi-a fost de mare ajutor. Iar fotografiile cu copilul său sunt adorabile.

– Mi-a spus că a trimis-o mama dânsei, explică el. A aruncat doar o privire. N-a făcut nici un rău.

Therese închise ochii, revoltându-se în sinea ei. Privind-o atent pe Veronique, cu chipul ei frumos și cu comportamentul amabil și studiat, Therese realiză imediat că ceva era în neregulă.

– Bert, spuse ea, sună-l pe Milo și spune-i ce s-a întâmplat. Anunță-l că voi veni la el personal. Acum.

Pe figura lui Bert se citea surprindere și îngrijorare. Ultimul lucru pe care îl dorea Therese era să-l pună pe Bert într-o situație neplăcută față de Milo. Totuși, instrucțiunile acestuia fuseseră foarte precise. Nimeni nu trebuia să intre în atelier în afară de ea și Milo. Absolut nimeni, inclusiv această frumoasă franțuzoaică atât de convingătoare.

Bert se îndreptă spre telefon și începu să formeze numărul. Therese se gândi puțin și apoi ieși din atelier.

– Așteptați! strigă Veronique. O ajunse din urmă pe Therese, tocmai când aceasta oprea un taxi. Dați-mi voie să vă însoțesc.

– I-ați spus lui Milo că veniți aici? întrebă Therese.

– Câtă ostilitate! exclamă Veronique. Nu cred că este cazul să vă alarmați atât.

Therese puse mâinile în șolduri, tocmai când un taxi opri în fața ei.

– Acest tablou a fost sub supraveghere permanentă încă din prima clipă când a sosit în țară. Aproape că era să fiu ucisă din cauza lui. I-ați spus lui Milo că veniți aici, sau nu?

– O, dar sunteți încântătoare, spuse Veronique. Absolut perfectă. Nu e de mirare că Milo a stat atâta timp departe de Paris.

Therese fierbea de furie și frustrare. Era clar că nu va obține un răspuns de la această femeie. Deschise ușa taxiului și se așeză pe scaun, revoltându-se când o văzu pe Veronique alăturându-i-se.

Îi spuse șoferului adresa lui Milo, rugându-se ca acesta să fie

acasă. Apoi, intenționat, privi pe fereastră, încercând s-o ignore pe Veronique. În sinea ei simțea față de această femeie antipatie și suspiciune.

Veronique făcu o mișcare, iar Therese auzi un clinchet de bijuterii. Mirosea a parfum fin, de parcă ar fi avut nevoie să demonstreze cât de feminină era. Cum de nu-i vorbise Milo mai mult despre Veronique? Era oare căsătorită? Probabil avea cam patruzeci și cinci de ani, cu zece ani mai în vârstă decât Milo. Oare acesta era motivul pentru care se purta cu el ca o soră? Therese se îndoia.

Când ajunseră, Milo le aștepta afară. Therese îi observă silueta zveltă în timp ce cobora treptele și inima îi tresări văzând expresia serioasă de pe chipul lui. Era îmbrăcat cu un costum asemănător celui pe care-l purtase prima oară când îl cunoscuse. Simți instinctiv că ultimele trei zile își lăsaseră amprenta asupra lui. El deschise ușa mașinii și plăti șoferului în timp ce Therese și Veronique coborau.

– Am cunoscut-o pe experta noastră în restaurări, spuse Veronique. Ce păcat că nu i-am întâlnit niciodată tatăl. Există vreo asemănare între ei?

Milo o privi pe Veronique cu o expresie de nepătruns și apoi le conduse spre casă.

– M-a sunat Bert, i se adresă el Theresei. Nu m-a surprins deloc ceea ce mi-a spus.

Deschise ușa și Therese o urmă pe Veronique înăuntru. Simți brusc o oarecare ezitare amintindu-și de ultima ei vizită acolo, când Milo făcuse dragoste cu ea și o rugase să se apropie mai mult de el. Roși, dar Veronique îi distrase atenția, admirând casa. Când aruncă o privire spre Milo, Therese observă că acesta părea rezervat față de Veronique. Îi răspundea reținut și politicos.

– O! Ceainice! exclamă Veronique când intră în bibliotecă. Ce colecție! Nu există o poveste despre ceainice și Boston Harbor?

Expresia împietrită a lui Milo păru să se mai îmblânzească atunci când o privi în treacăt pe Therese.

– Ba da, răspunse el.

Therese zâmbi.

Veronique se apropie de colecție, apoi își puse ochelarii, examinând cu atenție unul dintre ceainice. Realiză că se înșelase.

– O! exclamă el. Niciodată n-am la mine ochelarii care-mi trebuie.

– Sper că la atelier i-ai avut, spuse Milo.

– A fost fascinant să ascult povestea acestui tablou. Știam că vom discuta despre asta la prânz și nu m-am putut abține să-i arunc o privire.

Therese începuse să se acomodeze cu stilul lui Veronique de a nu răspunde niciodată la întrebări.

– Sper că ai fost satisfăcută de ceea ce ai văzut, spuse Milo.

Veronique zâmbi, punându-și o mână în șold, dorind parcă să sublinieze subțirimea taliei sale.

– Într-adevăr. Portretul Louisei a fost restaurat extraordinar. Măcar de am putea și noi beneficia de asemenea retușuri.

Milo clătină din cap amuzat. Therese se relaxase și ea, renunțând la prudența adoptată față de Veronique.

– Am doar o singură întrebare, spuse Veronique. În legătură cu inelul. Când intenționezi să-i spui mamei tale că i-ai găsit smaraldele?

O tăcere adâncă se lăsă între ei. Therese îl privi pe Milo, al cărui chip era din nou rece și de nepătruns. Era imposibil să nu-i fi spus Beatricei despre smaralde. De fapt acesta fusese scopul restaurării.

– Milo? întrebă ea, împietrită de uimire.

Chipul lui se întunecă, dar nu răspunse. Observându-i cu atenție pe cei doi, Veronique râse.

– O, dar este o neînțelegere la mijloc! Sunt atât de stângace.

– Nu ești stângace, spuse Milo. Ești la fel de surdă și insensibilă ca-ntotdeauna. Ce mai ai de spus, Veronique? Să auzim.

Ea ridică brațele într-un gest exagerat de nevinovăție.

– Doar că mama va fi foarte fericită să afle. E greu să ascunzi astfel de vești unui om care-și pierde vederea atât de repede. Nu poți amâna multă vreme, chiar dacă sunt sigură că ai motive întemeiate.

– Foarte întemeiate, spuse Milo, încrucișându-și brațele la piept.

– Sunt sigură că mama va fi bucuroasă să le audă. Întotdeauna

reușești s-o convingi. Are încredere mare în tine, în multe privințe. Nici măcar dacă ai fi fost fiul ei nu s-ar fi încrezut atât de mult în tine.

Therese observă o ușoară roșeață pe chipul bronzat al lui Milo și realiză că Veronique atinsese o coardă sensibilă. Era nedumerită și în același timp uimită. Deci Milo nu-i spusese Beatricei despre tablou? Nu avea sens.

– Sunt sigur că ai și alte lucruri de făcut înainte de întâlnirea de la prânz, spuse Milo.

– O, da! răspunse Veronique. Acum că ți-am văzut încântătoarea casă, îi voi putea povesti mamei despre ea. Îmi amintește puțin de casa pe care ai cumpărat-o la Nisa. Totuși, ai păstrat-o doar șase luni, nu-i așa? Spunând acestea, Veronique se îndreptă spre ieșire.

– Nu seamănă deloc cu acea casă din Nisa, spuse Milo. Așteaptă aici, i se adresă apoi Theresei.

Therese îl auzi urmând-o pe Veronique și vorbind cu ea. Simțea că podeaua îi fuge de sub picioare în timp ce încerca să înțeleagă ceva din conversația la care tocmai asistase. Milo părea o altă persoană când era cu Veronique. Părea cinic și sec, defensiv și circumspect. Cât despre Veronique, nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea.

Când Milo se întoarse în bibliotecă și se îndreptă încet spre birou, Therese își aminti prima lor întâlnire din biroul lui A.K. I se părea că se întâmplase cu foarte multă vreme în urmă. Cu toate acestea, figura lui de acum semăna foarte mult cu cea a bărbatului autoritar, rece și rezervat pe care-l cunoscuse atunci.

– Nu i-ai spus Beatricei despre inel, zise ea încet.

Chiar și acum, spera că el o va contrazice. În schimb, Milo își trecu o mână prin păr.

– Voiam să-i spun astăzi la prânz, ca să fii și tu de față.

– Dar întreg scopul restaurării a fost găsirea acestor smaralde, spuse Therese păstrându-și tonul calm. De ce nu i-ai spus?

– Nu mi s-a părut momentul potrivit. După noaptea aceea în care a venit falsul paznic, Beatrice era foarte furioasă. Dacă i-aș fi

spus atunci, ar fi luat primul avion spre Franța ca să se confrunte cu vărul său, Thomas.

Therese nu credea nimic din cuvintele lui.

– Drept cine o iei? Crezi că este un copil în care nu poți avea încredere?

– Ar fi fost o greșeală să-i spun.

– Era alegerea ei dacă pleca sau rămânea. Tu trebuia să-i spui oricum. M-ai lăsat să cred că i-ai vorbit despre inel.

Încă o dată, el dovedea că era expert în a ascunde anumite amănunte. Milo nu avea nevoie să mintă. Putea înșela pe oricine, cu conștiință împăcată.

– N-am putut să-i spun. Ar fi luat portretul și eu ar fi trebuit s-o însoțesc. Ce ai fi crezut dacă plecam a doua zi?

Therese își mușcă buzele și lăsă capul în jos, încercând să-și amintească. Făcuseră dragoste în noaptea aceea, în atelier. Relația lor luase o altă întorsătură și dacă ar fi plecat atunci, ea ar fi fost într-adevăr nedumerită și rănită.

Cu toate acestea, crezuse că poate avea încredere în el, iar acum nu mai era sigură. Îl privi cu atenție, studiindu-i chipul.

– Încearcă să înțelegi, spuse el. Beatrice are încredere în mine că voi face totul cum trebuie. Nu va comenta faptul că nu i-am spus imediat ce am descoperit inelul. Totuși, este ceva în legătură cu tabloul, ce nu reușesc să înțeleg. E vorba despre un detaliu de care nu-mi dau seama. Nu știu de ce tatăl tău a refuzat să-i înapoieze tabloul și asta mă neliniștește. Am impresia că aici se află cheia întregii probleme.

– Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani! Acum e vorba de o femeie mult mai în vârstă, pe cale să orbească, și care depinde de deciziile tale. Unde-ți este loialitatea?

Milo rămase nemișcat, pălind.

– Vorbești la fel ca Veronique, spuse el încet. Doar că ea n-a fost atât de directă.

Therese simți un cuțit în inimă.

– Se pare că te cunoaște destul de bine.

El râse.

– Mă tolerează, dar nu-i sunt deloc simpatic. Crede că mama ei ține la mine mai mult decât la ea. Este absurd.

Acum, Therese înțelegea mai bine comentariile lui Veronique. Probabil că era geloasă pe el. Totuși ce însemna comentariul despre casa din Nisa? Oare cumpărase o proprietate pentru a încerca să impresioneze o femeie?

Milo o urmărea cu atenție, iar Therese privi în altă parte, sperând că el nu-i va putea citi gândurile.

– Ce este? întrebă el. Ce problemă mai există?

– Cumperi des case pentru perioade atât de scurte?

Ochii lui se îngustară, apoi râse și se îndreptă spre fereastră.

– Am cumpărat casa aceea pentru ca eu și prietenii mei cu care jucam fotbal să petrecem o vacanță de iarnă. Apoi unul dintre prietenii mei a cumpărat-o de la mine. N-a fost deloc aceeași situație cu cea de aici, din Brooklin, așa cum a insinuat Veronique. Dacă vrei neapărat să găsești motive pentru care să te îndoiești de mine, există nenumărate.

Therese își împreună mâinile, încercând să-și liniștească starea de agitație.

– Nu vreau să mă îndoiesc de tine, spuse ea, deși era evident că se întâmpla exact contrariul.

El se întoarse spre ea și Therese observă suferința sub masca lui rece și dură. Pentru o clipă, crezu că va sparge un obiect, că va striga la ea, dar el râse amar.

– Este înțelept din partea ta să te îndoiești de mine, spuse el. Înțelepciunea se potrivește cu integritatea de care ai dat mereu dovadă.

Ea tresări, parcă lovită. Milo fusese corect. Doar cu trei nopți în urmă, în această cameră, împărtășiseră intimitatea ce-i schimbase complet viața. Acum nu mai știa care era realitatea și cu siguranță n-o va afla de la el.

Se îndreptă încet spre ușă, pășind mândră.

– Te rog să-i spui Beatricei că nu pot veni la prânz.

– Cum?

– Mă duc la atelier. Îl privi în ochi. Trebuie să termin restaurarea Louisei cât mai curând posibil, ca să-mi îndeplinesc obligația.

– Asta nu va rezolva problemele dintre noi, o contrazise el.

– Am descoperit că ne putem răni reciproc. Chiar dacă tu practic nu minți, faptul că ascunzi anumite lucruri este la fel de rău. Probabil că ar fi foarte potrivit să punem acum capăt acestei relații.

– Nu este atât de simplu, Therese. Nu pleca așa, spuse el apropiindu-se de ea.

Ea se încordă, conștientă că, dacă ar fi atins-o, n-ar mai fi știut ce să facă.

– Nu ajută la nimic dacă rămân, spuse ea. Voi deveni mai derutată decât sunt acum.

El se apropiase mai mult, aflându-se acum doar la câțiva centimetri de ea. Privirea lui o tulbura. Ochii lui păreau că-i citesc adânc în suflet, că înțeleg ce se află sub confuzia de la suprafață.

– Acum te mai simți derutată? întrebă el.

Inima Theresei începu să bată cu putere. Milo întinse brațele spre ea și o mângâie pe umeri, trăgând-o mai aproape.

– Dar acum? întrebă el din nou.

Therese se simțea într-adevăr mai derutată, dar în același timp, o căldură plăcută o străbătea, alungând orice urmă de logică din mintea ei. Milo o trase și mai aproape de el, până ce piepturile lor se atinseră. Therese se sprijini de el, privindu-l neajutorată.

– La naiba! murmură el și o sărută.

Therese închise ochii, știind că tânjea să fie în brațele lui Milo, chiar dacă acesta urma să fie poate ultimul lor sărut. Brațele lui o strânseră cu putere, iar sărutul deveni din ce în ce mai intens. Therese îi răspunse cu aceeași pasiune, izvorâtă din adâncul sufletului său. Trupul ei își amintea momentele lor de intimitate și se lipi de al lui, simțindu-i căldura ademenitoare.

La un moment dat, Milo o eliberă brusc și se retrase un pas, vizibil șocat. În ochii lui se citea o urmă de iritare.

– Nu te poți abține să nu răspunzi mângâierilor mele, spuse el. Asta nu-ți dovedește nimic?

– Ba da. Sigur că da.

Therese se simțea frustrată de faptul că fusese îndepărtată atât de brusc. Întregul său trup tânjea să-l simtă pe al lui. Își mușcă

buzele, încercând să-și stăpânească bătăile inimii. Acum, confuzia părea că-și reluase locul în mintea sa și asta nu-i plăcea deloc Theresei.

– Dacă n-ai mai încerca să insiști, poate mi-aș da seama ce se întâmplă, spuse ea iritată. Observă că acest răspuns îi provocase și lui aceeași stare.

– Dar la ce te-ai gândit în ultimele trei zile? întrebă Milo.

„La tine", gândi ea, dar nu răspunse. Ridică o mână spre păr pentru a-l strânge mai bine și observă că privirea lui Milo urmărea mișcarea cu mare atenție, de parcă acest gest simplu îl fascina. Therese își dădea seama că el încă aștepta un răspuns.

– Ei bine?

– M-am gândit la realitate.

– Și care este locul meu în această realitate? întrebă el.

Ea nu cunoștea încă răspunsul la această întrebare, dar Milo părea că se încăpățâna să-l afle.

Therese realiză că nu el era cel care o speria, ci intensitatea propriilor sale sentimente o alarma și o deruta. Oare își putea permite să țină atât de mult la cineva? Cineva pe care abia îl cunoștea? Probabil era suficient să-și urmeze propriile instincte în detrimentul logicii care-o îndemna să reacționeze în sens opus.

Îi studie cu atenție chipul atrăgător, sprâncenele negre și privirea întunecată. Își întipări în minte conturul bărbiei lui, culoarea castanie a părului, de parcă aceste trăsături i-ar fi oferit răspunsul de care avea atâta nevoie. Totuși, nu-l găsi și nici nu putea pretinde contrariul.

– Spune-i Beatricei despre inel, zise ea în cele din urmă și apoi se întoarse să iasă din cameră.

Capitolul 9

Therese luă un taxi până la atelier. O dată ajunsă acolo, urcă grăbită treptele, două câte două, încercând parcă să-și mai consume din energia provocată de furie. Nu-i plăcea deloc să fie indusă în eroare sau să fie forțată. Ura faptul că dorise să-l sărute pe Milo, chiar dacă știa că nu trebuia s-o facă. El se folosea de propriul ei corp împotriva ei. Pur și simplu se juca cu ea cum dorea, și Theresei nu-i convenea deloc acest lucru.

– Te-ai întors, o întâmpină Bert deschizându-i ușa. Totul este în regulă? Nu trebuia să iei prânzul cu Milo și Beatrice?

– Totul este nemaipomenit, răspunse ea.

Bert se uita la ea de parcă ar fi avut în față o leoaică înfometată. Se așeză încet pe scaun, dorind parcă să se ascundă.

Therese își scoase haina cu un gest brusc, apoi se îndreptă spre portretul Louisei. Privi chipul dulce al copilei, la fel de liniștit ca întotdeauna. Triumful pe care-l simțise atunci când descoperise inelul dispăruse și în locul lui rămăseseră doar furie și confuzie. Milo ar fi trebuit să-i spună imediat Beatricei despre inel, indiferent de consecințe.

Probabil că ar fi fost nevoită să plece imediat la Paris, iar el nu

dorea acest lucru. Asta însemna oare că Milo punea relația lor mai presus de obligațiile față de Beatrice? Theresei nu i se părea posibil. Sau poate voia doar să se folosească într-un fel de amintirile ei pentru a afla de ce tatăl ei nu-i dăduse Beatricei tabloul înapoi?

Fiecare părticică a sufletului său se revolta la acest ultim gând. Deși realiza că nu era nici pe departe adevărat, se simțea totuși nesigură și supărată.

Luă o pensulă și încercă să se apuce de treaba abandonată cu cinci seri înainte, dar pentru prima dată în viață nu se putea concentra. Privi încruntată pictura și aproape că strigă de frustrare.

„Ce se întâmplă cu mine?" bombăni, aranjându-și câteva șuvițe ce-i căzuseră pe frunte.

Doar nu se îndrăgostise de el! gândi ea. Dragostea nu trebuia să fie așa. Trebuia să fie un sentiment frumos care să te facă fericit. Era nevoie de un bărbat devotat și atent care să-ți ofere flori, să se poarte frumos.

În schimb, ea îl avea pe Milo, un bărbat neliniștit, obsedat, care dorea s-o controleze. Când ea încerca să încetinească ritmul, el îl accelera. Când ea vorbea despre înțelepciune și integritate, el transforma aceste cuvinte în acuzații dureroase. Când ea spusese că au nevoie de mai multă vreme pentru a se cunoaște mai bine unul pe altul, Milo se simțise frustrat pentru că ea nu-i acorda încredere.

Dar cum putea să mai aibă încredere în el? se întreba Therese. Beatrice îi acordase încrederea sa, iar el nici măcar nu-i pomenise despre descoperirea inelului. În afară de asta, el se folosise de trupul său pentru a o intimida și deruta.

Therese închise ochii și încercă să-și elibereze mintea, dar fără succes.

Dacă nu-l cunoștea suficient, nu avea încredere în el și nici nu-l iubea, atunci de ce se gândea numai la Milo?

*

* *

Therese nu-și dădea seama cât timp lucrase, când auzi un zgomot la ușă. Ridică privirea și chiar atunci Milo deschise.

Pentru o fracțiune de secundă, văzându-l, se simți cuprinsă de bucurie. Apoi, când observă expresia sobră de pe chipul lui, neliniștea îi reveni în suflet.

Milo se retrase un pas pentru a lăsa o femeie în vârstă să intre. După aceea, se întoarse și închise ușa. Therese reuși să-și ascundă surprinderea printr-un zâmbet.

– Ea este Therese Carrol, se adresă Milo bătrânei. Dânsa este Beatrice de Blanc.

Beatrice înaintă un pas, cu chipul luminat de un zâmbet. Era o femeie micuță, îmbrăcată în verde.

Therese căuta o asemănare cu Veronique și o descoperi în poziția mândră a bărbiei. Se simțea atrasă mai ales de ochii albaștri ai Beatricei, care aveau pupilele dilatate în mod ciudat. Ramele ochelarilor săi erau tinerești, dar lentilele groase trădau o vedere foarte precară. Realiză că Beatrice distingea probabil mai mult contururile decât detaliile. Therese se simți cuprinsă de compasiune pentru bătrână.

– *Bonjour, mademoiselle,* i se adresă Beatrice.

– Beatrice înțelege englezește, dar nu vorbește prea bine, explică Milo.

– Bună ziua, o salută Therese la rândul ei, pregătindu-se să meargă lângă ea și să-i întindă mâna.

Beatrice o opri cu un gest, arătând spre locul unde lucra Therese.

– Ar vrea să-i arăți la ce lucrezi, spuse Milo.

În sfârșit, gândi Therese. Se duse lângă tablou, așezând-o pe Beatrice în așa fel încât să vadă cât mai bine. Îi explică apoi amănunțit ceea ce făcea, cum tratase pictura și cum îndepărtase stratul pictat de pe mâna Louisei. Nu-și putea stăpâni mândria din glas în timp ce-i arăta claritatea culorilor. Tabloul părea la fel ca atunci când fusese pictat prima dată, în urmă cu aproape două sute de ani.

– Uitați, spuse ea arătând o pată în colțul drept, lângă părul

Louisei. După ce am îndepărtat rășina, au mai rămas câteva mici suprafețe ce trebuie retușate. Nu va dura mai mult de câteva zile, după care voi aplica alt strat protector.

Cum Beatrice tăcea, Therese ridică privirea întrebătoare spre Milo, încercând să afle dacă bătrâna înțelesese ce-i spunea. Căuta un semn din partea lui care să-i amintească de ceea ce se întâmplase între ei. Chipul lui era însă de nepătruns.

Suferind în sinea ei, Therese își îndreptă din nou atenția spre Beatrice. Bătrâna stătea în fața tabloului, privindu-l cu atenție. Therese îi dăduse lupa, dar bătrâna nu se uita prin ea. În sfârșit, dădu din cap, entuziasmată.

– *Magnifique!* exclamă ea. *Elle devait être si pleine des ombres. Et maintenant – seulement la lumière*.

Milo îi zâmbi Beatricei, iar apoi îi traduse Theresei.

– Ai dat la o parte toate umbrele și i-ai redat lumina.

Spunând acestea, el ridică mâna și atinse buzunarul de la piept al cămășii.

Se referă la inima lui, gândi Therese. Deci până la urmă nu era complet indiferent față de ea, în ciuda comportamentului afișat. Un sentiment fragil se năștea în sufletul ei, dar Therese se temea.

Beatrice începu să-i vorbească lui Milo în franceză. Milo îi acorda toată atenția.

Therese observa că el își băgase mâinile în buzunare și ofta grav. Aștepta neliniștită să i se traducă.

La un moment dat, Milo se întoarse spre ea cu o expresie neutră pe chip.

– Beatrice vrea să știe dacă te-ai uitat sub perlă.

– Sub perla originală? întrebă ea nelămurită. Nu era nevoie. Suprafața aceea era în stare foarte bună. S-a curățat foarte frumos după ce am îndepărtat rășina de deasupra. Uitați-vă aici, spuse ea, arătând cât de uniformă era pânza.

Beatrice clătină din cap, adresându-se apoi din nou lui Milo.

Therese nu-l mai văzuse niciodată cu o expresie atât de împietrită. Parcă își pusese o mască pe chip. Ceva din expresia lui îi amintea de vechiul Milo, dar restul părea o cu totul altă persoană.

– Beatrice vrea să testezi perla așa cum ai făcut cu celelalte suprafețe, spuse el în cele din urmă.

Theresei nu-i venea să creadă.

– Dar acolo era altceva, spuse ea. Suprafața apărea neagră la ultraviolete pentru că fusese pictată peste original. Perla este însă originală, sunt sigură.

Milo începuse să-i traducă Beatricei, dar bătrâna îl întrerupse.

– Am înțeles ce a spus, vorbi ea și apoi continuă în franceză, adresându-se direct lui Milo.

Figura lui rămase la fel de imobilă, iar Therese simțea o neliniște crescândă.

– Scuză-ne un moment, îi spuse el Theresei și o conduse pe Beatrice lângă fereastră.

Cei doi continuară discuția în șoaptă, vorbind într-o franceză fluentă. Bătrâna nu mai era deloc amabilă și zâmbitoare acum. Adoptase o atitudine impunătoare, iar tonul îi era de neclintit. Milo răspundea respectuos, dar insistent, iar Beatrice replica din ce în ce mai tăios.

Therese aruncă o privire spre Bert, care se uita cu ochii mari de uimire. Acesta îi făcu un semn cu ochiul și se strâmbă, dorind parcă să-i spună că erau în încurcătură.

Therese nu putea face altceva decât să aștepte îngrijorată.

După un scurt moment de tăcere, bătrâna i se adresă din nou lui Milo în franceză.

– Prietena ta este încântătoare. La fel ca tatăl ei, Harry. Totuși, aici este vorba despre smaralde, înțelegi?

Beatrice îl apucă pe Milo de braț și Therese nu avea nevoie de translator pentru a observa condescendența gestului ei.

Therese nu înțelesese ce-i spusese Beatrice lui Milo, dar remarcase ușoara roșeață de pe chipul bronzat al acestuia.

Pentru o clipă, ochii lui se fixaseră asupra Beatricei, dar apoi întoarse privirea spre fereastră.

Therese simți un junghi în inimă. Milo pierduse, gândi ea. Oare ce însemna acest lucru pentru ei doi?

Beatrice se întoarse din nou spre Therese, zâmbind la fel de

grațios ca și până acum. Pe Therese o cuprinse un tremur ușor când observă că zâmbetul Beatricei era fals.

– Mulțumesc, draga mea, i se adresă Beatrice.

– Cu plăcere.

– O voi conduce jos la taxi, spuse Milo cu o voce stranie.

Într-o clipă, ei părăsiseră deja atelierul, îndreptându-se spre scări. Bert închise repede ușa în urma lor.

– Oh! exclamă el, întorcându-se spre Therese.

Și ea era la fel de uimită. Se sprijini de spătarul scaunului, ștergându-și fruntea.

– Este un adevărat monstru, remarcă Bert.

– Cred că va fi de rău, prevăzu Therese.

– Pentru Milo? El nu este atât de slab din fire. Probabil va trata ordinele ei ca atare.

– Nu știu ce să spun în legătură cu acest lucru.

Therese nu-și putea reveni din uimire amintindu-și cum roșise Milo în fața Beatricei.

Câteva minute mai târziu, Milo reveni în atelier. Văzându-i chipul, Therese realiză imediat că erau în încurcătură. Expresia lui era la fel de dură ca granitul, iar ochii îi străluceau de furie. Bert îl privi și apoi, luându-și haina în tăcere, plecă.

Milo își scoase încet fularul alb de la gât, cu privirea ațintită în podea. Therese avea impresia că o evita, încercând să tragă de timp. Simțea tensiunea ce-l stăpânea.

– Sper că Beatrice n-a fost prea supărată pentru că am lipsit la prânz, spuse ea.

El nu schiță nici un gest.

– Foarte bine, nu-mi răspunde. Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva rău. Hai să trecem peste asta. Nu le rămâne decât să ducă pictura neterminată înapoi în Franța.

– Va trebui să te uiți sub perlă, spuse în sfârșit Milo.

Această idee i se păru Theresei atât de neașteptată și mai ales ridicolă încât izbucni în râs.

– Dar, Milo, asta-i culmea! Îți amintești prima oară când ne-am uitat amândoi la tablou cu ultraviolete?

– Cum aș putea uita?

– Suprafața despre care vorbești apărea verde, îți amintești? Era una dintre părțile care nu suferise deloc deteriorări. Doar se decolorase puțin. Cu siguranță că nu s-a mai pictat pe acea suprafață. Îți voi arăta din nou, spuse ea dorind să-l ducă lângă tablou.

Milo rămase însă nemișcat lângă birou.

– Nu înțelegi. Trebuie să te uiți sub perlă oricum. Beatrice vrea să fie sigure că celelalte smaralde ale lui Thomas nu sunt ascunse acolo.

– Care celelalte smaralde?

– Cele din setul pe care Thomas le-a dăruit soției sale. Îți amintești?

Therese simți o strângere de inimă amintindu-și din nou poezioara tatălui său. Cu siguranță aceasta era lăcomia despre care vorbise el, doar că acum urma să distrugă perla pictată.

– Nu putem face asta, Milo! se împotrivi ea neliniștită. Ar distruge portretul Louisei! De aceea se temea tatăl meu cu ani în urmă. Sunt sigură de asta.

Milo nu părea însă că o ascultă.

– L-ai putea reface după aceea, dacă dorești, spuse el.

– Dacă doresc! Să-l refac! repetă ea înmărmurită. Pentru câteva clipe rămase fără replică. Este vorba de munca mea, Milo. Te asigur că nu se află nimic sub perlă. Mi-aș putea pune reputația chezășie pentru asta. Hm, să mă uit sub perlă! De ce nu mă pui să mă uit sub fond, ca să descopăr dacă nu se ascunde și altceva?

Milo privi exasperat spre tavan.

– Să nu-i spui Beatricei așa ceva.

– Zău, Milo, râse Therese. Explică-i tu ce am spus. Va înțelege. Dacă nu ar vedea atât de prost, aș convinge-o chiar eu.

Milo clătină din cap.

– Faptul că nu vede prea bine nu are nici o legătură.

Therese își încrucișă brațele la piept, într-un gest de exasperare.

– Ba mie mi se pare că acest amănunt înrăutățește situația.

– Nu-i adevărat. Mă obligă pe mine mai mult față de ea. Am făcut o greșeală atunci când nu i-am spus că ai decoperit inelul. Ai avut dreptate. Acum, indiferent că sunt sau nu de acord cu ea, sunt dator să-i îndeplinesc dorințele. Tabloul îi aparține, deci are dreptul să facă ce dorește cu el.

Therese adoptă o atitudine mândră și neînduplecată.

– Nu voi face acest lucru. Nu voi strica tabloul!

– Atunci va trebui să găsesc pe altcineva!

Cuvintele lui o împietriră de uimire. Apoi, un val de suferință îi inundă inima. Se întoarse cu spatele la Milo și se îndreptă spre fereastră. Niciodată nu se simțise atât de rănită. Această insultă era mai profundă decât își imaginase. Nu era vorba doar de planul profesional, ci de faptul că Milo părea că nu avea încredere în ea. Avea impresia că-i punea integritatea la îndoială.

Nu înțelegea cum putea permite Milo distrugerea tabloului doar pentru a satisface curiozitatea lacomă a Beatricei.

Recăpătându-și oarecum stăpânirea de sine, Therese se întoarse să-l înfrunte.

– Gândește-te mai bine, spuse ea, străduindu-se să-și păstreze calmul. Amintește-ți când am admirat portretul prima oară. Atunci arăta de parcă ai fi văzut raiul, Milo. Portretul are o putere a lui, unică, magică. Cine poate afirma că smaraldele Beatricei, indiferent cât de neprețuite sunt, se dovedesc mai valoroase decât această pictură deosebită? Chiar dacă am ști că sub perlă se află smaraldele, crezi că ar merita să stricăm frumusețea tabloului pentru ele?

Therese se îndreptă spre masă și dezveli tabloul, ridicându-l pentru ca Milo să-l poată vedea mai bine. Dorea ca el s-o privească pe Louise așa cum fusese prima oară, cu aceeași expresie plină de speranță și melancolie. Atunci înțelesese cu adevărat inocența ei. Frumusețea și puritatea copilei atinsese o coardă sensibilă a sufletului, îi furase inima și i-o înapoiase mai generoasă decât înainte. Dacă Milo ar fi observat din nou acea magie, nu i-ar mai fi putut cere să distrugă portretul.

Milo, însă, abia aruncă o privire spre tablou. În schimb, ochii

lui zăboviră asupra chipului Theresei, până ce aceasta se simți învăluită de o ușoară căldură.

El se apropie și întinse mâinile spre tablou, eliberând-o de greutatea lui. Apoi, îl așeză cu grijă pe masă.

– Îmi îngreunezi foarte mult situația, spuse el în sfârșit.

Therese se retrase un pas.

– Nu face figura asta de persoană trădată, o imploră el. Măcar pentru câteva clipe, încearcă să privești lucrurile dintr-o altă perspectivă. Nu cumva sentimentele tale legate de acest tablou te împiedică să vezi că perla poate să nu fie originală? Nu cumva ești influențată de părerile tatălui tău?

– Nu, cu siguranță că nu.

El încercă s-o convingă folosind alte argumente.

– Nu ți s-a întâmplat niciodată să te contrazici cu un alt restaurator în privința unui obiect de artă?

Therese ezită o clipă, sprijinindu-se de un dulap și încrucișându-și brațele la piept.

– M-am contrazis de câteva ori, recunoscu ea. Aproape întotdeauna s-a dovedit că am avut dreptate.

– Asta înseamnă că până și experții se pot înșela uneori.

– Da, dar cu cât sunt mai experimentați, cu atât există șanse mai mari să se pună de acord asupra restaurării unui obiect de artă. Și apropo de experiență, Milo. Să știi că sunt foarte pricepută în meseria mea. Întreabă-l pe Mickey. Nu mă înșel în privința perlei.

– Să-l întreb pe Mickey, repetă Milo, agățându-se de ultimele ei cuvinte. Deci crezi că a doua opinie n-ar face decât să-ți întărească presupunerea?

Therese oftă, neînțelegând unde voia să ajungă Milo. Totuși, era convinsă că avea dreptate. Toți colegii săi care ar fi examinat tabloul, i-ar fi susținut opinia.

– Într-adevăr, mi-ar confirma presupunerea, răspunse ea.

Milo răsuflă ușurat și zâmbi.

– Atunci nu avem motive de îngrijorare.

Therese rămase nemișcată.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că voi duce tabloul înapoi la Paris, la Beatrice. Acolo vom găsi un alt restaurator care să se ocupe de el.

Therese realiză că intuise corect. Milo intenționa să ia tabloul. Nici măcar nu putea să-și termine munca începută, ce să mai vorbească de a salva tabloul de la distrugere. Milo îl va încredința altui restaurator care nici măcar nu avea probabil experiența necesară.

– Dacă ți-a mai rămas vreo urmă de integritate, o vei convinge pe Beatrice să nu facă așa ceva.

Milo se îndreptă spre ea, ocolind masa, dar Therese se retrase. El se opri, oftând.

– Aici nu se pune problema de integritate, spuse el încet. Înțeleg că îți aperi munca, dar există și alte valori mai presus de artă. Tabloul aparține Beatricei. Chiar dacă ea nu procedează bine, se bazează pe mine să-i susțin drepturile. Este vorba de o altă formă de integritate, care vine atunci când faci ceea ce crezi că este corect, chiar dacă trebuie să sacrifici arta pentru acest lucru.

Therese refuza totuși să creadă că tabloul trebuia distrus.

– Atunci fă ceea ce este mai bine, Milo. Convinge-o pe Beatrice să nu strice portretul.

Milo își trecu o mână prin păr, exasperat de faptul că nu reușea s-o convingă.

– Te rog, înțelege. Nu pot face asta. Beatrice nu știe nimic despre munca ta. Când este vorba de ceva atât de prețios ca aceste smaralde, i se pare corect să ceară părerea unui al doilea restaurator.

– Și cum rămâne cu marele secret? întrebă Therese, agățându-se de orice urmă de speranță.

– Ai descoperit deja inelul. Beatrice și Veronique l-au văzut amândouă. Thomas nu va îndrăzni să strice sau să fure portretul acum. N-ar face decât să atragă și mai multe bănuieli asupra sa.

– Fii atent, spuse Therese pe un ton rece, dar furios, încercând să-și ascundă suferința. Există o mare diferență între un restaurator profesionist și unul amator. Dacă găsești o persoană

gata să facă treaba repede, atunci să știi că ai de-a face cu cineva care poate fi cumpărat. Va fi gata să strice tabloul pentru o sumă derizorie.

Milo clătină din cap, urmărind-o cu atenție.

– Lucru care nu-ți stă în fire.

Vocea lui era blândă, dar Therese avea impresia că remarcase o ușoară notă de sarcasm. Râse amar.

– Nu m-ai cumpărat niciodată, Milo. M-ai fermecat și sedus, dar nu m-ai cumpărat. Am făcut această restaurare pentru tata.

– M-ai înțeles greșit.

Ea se întoarse în altă parte, privind absentă pe fereastră. Simțea lacrimi în ochi și clipi des pentru a le stăpâni.

– M-ai folosit, Milo, spuse ea. M-ai lăsat să muncesc enorm la tablou, dar tu nu doreai decât să descopăr smaraldele. Nu ți-a păsat nici un pic de portretul în sine. Acum nici măcar nu ai bunul simț să mă lași să-mi termin munca începută. În cazul în care nu știai, aceasta este una dintre cele mai grave insulte pe plan profesional. Ca să nu mai vorbim de felul în care... Se opri, incapabilă să descrie ce-i făcuse pe plan personal.

Milo traversă camera, oprindu-se chiar în fața ei.

– Nu te-am înșelat niciodată în privința asta, Therese. Privește-mă în ochi.

Therese clipi des, apoi ridică privirea. Era impresionată de remușcarea și sinceritatea pe care le citi în ochii lui, dar nu-și putea permite să se lase din nou înșelată. Deși trupul ei tânjea să micșoreze distanța dintre ei, Therese rămase nemișcată, mândră, așteptând să vadă cât de departe va merge Milo cu încercările de a o convinge.

– Nu-ți mai cer să te uiți sub perlă pentru că îți înțeleg poziția, spuse el. Vreau doar să privești dincolo de tablou și de situația creată de Beatrice. Vocea lui era cu adevărat sinceră. Trebuie să vezi dincolo de munca pe care ai depus-o în acest proiect și dincolo de eventuala părere a tatălui tău în legătură cu această problemă. Vreau să privești în inima ta, Therese, să afli dacă ai încredere în mine.

Therese simți o strângere de inimă și parcă toată putere și hotărârea îi piereau atunci când avea cea mai mare nevoie de ele. Avea impresia că era manipulată. Voia să aibă încredere în Milo, dar asta însemna să distrugă tabloul și, o dată cu el, o parte din sufletul ei.

Clătină din cap, incapabilă să vorbească.

Milo se apropie un pas, așteptând apoi până ce ea ridică privirea spre el.

– Nu putem fi întotdeauna de acord, spuse el. Totuși, trebuie să avem încredere unul în celălalt, Therese. Te iubesc mai mult decât am crezut că pot iubi vreodată pe cineva.

Pentru câteva clipe ce părură o eternitate, ultimele lui cuvinte plutiră în aer. Theresei nu-i venea să creadă cât de mult o răneau. Era sigură că o mințea. Chiar dacă el credea că spune adevărul, faptele sale dovedeau că n-o iubise niciodată.

– Nu înțeleg de ce insiști cu această farsă, spuse ea încet. Cred că până și cel mai egoist om ar fi renunțat până la urmă.

Therese observă că Milo tresărise, dar nu simți nici o satisfacție pentru că-l rănise la rândul ei.

Tăcută, se întoarse și se îndreptă spre ușă. Aruncă o ultimă privire la obiectele din încăpere. Realiză că întotdeauna va dori să-și amintească acest spațiu și ultimele clipe alături de Milo, indiferent cât de dureroase fuseseră. Nu se întoarse totuși să vadă chipul chinuit al bărbatului care spusese că o iubește și care acum o privea neputincios cum pleacă.

Capitolul 10

Timp de trei zile, Therese se trezise foarte greu în fiecare dimineață. Își îngropa capul în pernă, iar ceasul trebuia să sune de nenumărate ori până o convingea să se dea jos din pat. Se plimba apoi de colo-colo fără rost, simțindu-se pierdută în propriul apartament, dorindu-și să nu fie nevoită să facă ordine și să plece la serviciu.

Mickey îi mărise salariul, concediul, și îi oferise și mai mult spațiu în laborator, dar ei nu-i păsa. Nu se putea gândi decât la Milo Dansforth. Zdrobitorul de inimi. Îi bântuia gândurile în timpul zilei, iar noaptea, când încerca să adoarmă, inima o trăda, dovedindu-i că-i era dor de el.

Îi răsuna și acum în urechi vocea lui atunci când îi spusese că o iubește. Dacă aceste cuvinte ar fi fost măcar parțial adevărate, ar fi sunat-o până acum, dar zilele treceau una câte una și nu primea nici o veste din partea lui. Nici măcar nu-i trimisese un cec prin care s-o plătească. El dispăruse, lăsând relația lor la fel de incompletă ca și restaurarea Louisei.

Într-o seară, Therese se îndrepta spre casă. Cumpărase o sacoșă plină cu mâncare deși nu-i era deloc foame. Era aprilie și natura începuse să revină la viață. În loc să se bucure de frumusețea primăverii, Therese mergea cu capul plecat, absorbită de gânduri.

Ajungând acasă, ea deschise cutia de scrisori și găsi o vedere de la o mătușă din Sao Paulo. Intră apoi în apartament și puse vederea pe masă.

Totuși, câștigase ceva din toată întâmplarea cu Milo, gândi ea. Își cunoscuse tatăl într-o lumină nouă.

Probabil el știuse că Beatrice dorea să-și recupereze smaraldele și că din această cauză va strica tabloul când va intra în posesia lui. Văzând puritatea și frumusețea surprinse în portretul copilei, tatăl ei preferase să lase tabloul în România pentru a-l scăpa de lăcomia Beatricei. Într-un fel, Therese ar fi făcut același lucru, dar asta o făcea să se simtă mai degrabă stânjenită decât mândră.

Despachetă cumpărăturile, gândind că tatăl ei, în ciuda eforturilor sale, nu reușise decât să amâne inevitabilul. Chiar în acest moment, Louisa zâmbea, probabil cu o gaură în piept.

– O, Milo! șopti Therese, alergând spre sufragerie și trântindu-se în balansoar. Se legăna, încercând să găsească o consolare înconjurată de obiectele sale familiare, dar sentimentul de singurătate era mult prea profund. Se gândi la prima ei întâlnire cu Milo la atelier. Fusese atât de surprinsă de aerul lui somnoros atunci când îi deschisese ușa. Își aminti apoi noaptea în care lucraseră împreună, când îi privise imaginea reflectată în geam și se simțise ca un spion fascinat. Tot atunci ea se speriase din cauza falsului paznic, iar Milo dăduse buzna în atelier, gata să cheme poliția. Zâmbi cu tristețe. Mai târziu, în aceeași noapte, făcuseră dragoste. Simțea și acum mângâierile lui ce-i topiseră orice urmă de rezistență în fața dorinței de a fi a lui.

– Nu are rost, murmură Therese.

Cu toată împotrivirea sa, amintirile continuau să curgă ca și cum ar fi avut o voință proprie. Îi reveniră pe rând în minte cina la care mâncaseră ca desert prăjitura ei preferată cu brânză, plimbarea prin parcul din fața muzeului și ceaiul pe care-l băuseră în biblioteca lui Milo. Oare el mai dorea încă să cumpere casa aceea? Deși era curioasă, nu îndrăznise să treacă pe acolo să vadă.

Se ridică brusc și se îndreptă spre tabloul ce reprezenta o fetiță în mijlocul unei grădini multicolore. Îl ridică cu grijă, îl întoarse și

citi inscripția de pe spate, scrisă de tatăl său: „O iubesc pe draga mea Therese mai mult decât orice pe lume. La mulți ani."

Dar tatăl său nu mai era lângă ea. Acum îl pierduse și pe Milo. Se așeză din nou în balansoar, privind absentă pe fereastră. Dacă până la urmă Milo avusese dreptate în legătură cu tatăl ei? Dacă pasiunea acestuia pentru artă fusese într-adevăr exagerată? Therese îl admirase întotdeauna pentru asta, dar oare era posibil ca această pasiune să-l fi determinat să ia decizii greșite?

Se gândi din nou la povestirea lui Milo despre noaptea petrecută în beciul din România, când tatăl ei fusese prins între dorința de a salva tabloul și aceea de a scăpa. Poate dacă ar fi abandonat picturile atunci când Milo realizase că sunt căutați de poliție, ar fi scăpat amândoi, iar Milo n-ar mai fi fost nevoit să petreacă trei ani în închisoare. Totuși, probabil că nu va ști niciodată cu certitudine ce s-ar fi întâmplat în această eventualitate.

Dar în legătură cu Beatrice? Tatăl ei pierduse intenționat tabloul acesteia, chiar dacă-i aparținea pe bună dreptate. Probabil știa că ea va distruge portretul de dragul smaraldelor. O dată căzut sub vraja Louisei, el se răzgândise și nu-l mai înapoiase. Procedase greșit sau se înșelase? Până în acest moment, Therese nu se îndoise de decizia lui, dar acum nu mai știa ce să creadă.

Dar ce se întâmplase cu ea însăși? Se lăsase atât de prinsă de restaurarea Louisei încât pictura contase pentru ea mai mult decât relația cu Milo. Oare semăna atât de mult cu tatăl ei? Oare punea o operă de artă înaintea oricărui lucru, chiar și înaintea iubirii?

Therese privi din nou tabloul cu fetița în grădină, amintindu-și de câte ori dorise în copilărie să se afle acolo, în locul ei. Acum, însă, nu mai era copil, iar viața nu semăna cu o pictură frumoasă.

Milo avusese dreptate în legătură cu un lucru. Trebuia să aibă încredere unul în celălalt. Nu conta că fusese insultată pe plan profesional, nu conta cât de trădată se simțise. Ar fi trebuit să-l ierte și să plece cu el dacă-l iubea cu adevărat. Asta încercase el să-i spună, dar ea fusese mult prea furioasă pentru a înțelege.

Aproape că-i auzea vocea, contrazicându-se cu ea, rugând-o. Și totuși, de atunci nu mai dăduse nici un semn de viață.

Realiză uimită că probabil Milo aștepta să facă ea primul pas. Era ca un fel de ultimatum nebunesc. Până și acum, mai ales acum, mândria sa nu era satisfăcută decât dacă îl căuta ea prima. Aproape că-i veni să râdă.

Aceasta trebuia să fi explicația tăcerii lui. Dar cum putea să-l găsească dacă nu se mai afla în Brooklin? Brusc, un gând neașteptat o făcu să rămână nemișcată. Și dacă s-ar fi dus ea la Paris? Închise ochii, încercând să-și dea seama dacă ar avea acest curaj. Știa unde se afla galeria Alvina și îl putea găsi acolo. Și dacă se ducea acolo ca să descopere că el n-o mai iubea?

Deschise ochii, privind în zare cum apune soarele. Probabil că era o nebunie, gândi ea. Totuși, trebuia să afle dacă mai exista vreo șansă pentru ei. Se hotărî să sune la aeroport și rezervă un loc pentru sâmbătă dimineața, patru zile mai târziu.

*
* *

În ziua următoare, Therese lucra în laboratorul muzeului, concentrându-se asupra unui triptic pe care voia să-l termine până la plecare. La un moment dat, asistenta sa o anunță că este căutată la telefon.

– Este o femeie, spuse Kate compătimitoare, de parcă ar fi știut că nu era vocea pe care Therese ar fi dorit s-o audă.

– Alo! răspunse Therese, iar un fâșâit slab o anunță că vorbea cu cineva la mare distanță.

– Alo? Domnișoara Caroll?

– Da.

– Beatrice du Blanc la telefon. Spre că nu deranjez.

– Nicidecum, răspunse Therese simțind că i se accelerează bătăile inimii.

Se întoarse cu spatele pentru a-și ascunde tulburarea de colegii săi. „Fii calmă", își spuse în sinea ei. „Probabil este vorba doar despre restaurare. Nu are nici o legătură cu Milo."

– Este ciudat, spuse Beatrice într-o engleză stricată. Știți, perla aceea... cum se spune? Era o greșeală.

– Adică v-ați uitat sub ea și n-ați găsit nimic?

– Exact, răspunse Beatrice, bucuroasă că a fost înțeleasă.

Therese zâmbi cu tristețe.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați anunțat. Oricum, mă bucur că v-ați recuperat inelul. Thomas vi l-a dat, nu-i așa?

– Thomas? A, da. Păstrează el inelul. I l-a dat soției lui. Eu nu-l mai vreau înapoi.

Therese râse, pentru prima oară în ultima vreme.

– Voiați doar să fiți sigură, nu-i așa? Probabil că acum vă simțiți ușurată. Sper că v-ați împăcat cu vărul dumneavoastră.

– După atâția ani de resentimente, acest lucru pare ciudat. Dar nu de asta v-am sunat. E vorba despre Louisa.

– Da? întrebă Therese, așteptând neliniștită o explicație.

– Trebuie s-o reparați.

– Vreți să repar eu portretul? Vreți să refac perla distrusă?

– Milo a spus că vă pricepeți. Aceasta este dorința mea.

Therese îngheță auzind numele lui Milo.

– A fost ideea lui Milo? întrebă ea.

– Nu, în nici un caz! M-ar omorî dacă ar ști că v-am sunat. E atât de mândru. Dar eu vă implor să restaurați pictura. Vă plătesc oricât de mult. Puteți veni să lucrați la Paris?

Therese simți o strângere de inimă când o auzi pe Beatrice pomenind de mândria lui Milo. El ar fi reacționat exact așa cum spusese aceasta. I se părea o ironie că Beatrice o ruga să meargă la Paris chiar atunci când se hotărâse ea însăși să facă acest lucru. Totuși, nu putea lucra acolo.

– O să vă fac o propunere, spuse ea. Trimiteți portretul aici, la muzeu, iar eu voi face tot ce pot. Mă interesează în mod special acest tablou și voi fi bucuroasă să-l restaurez.

– Ce bine! exclamă Beatrice bucuroasă. Sunt foarte mulțumită de propunere.

Cel puțin există și o persoană mulțumită, gândi Therese. Deși ideea de a avea din nou portretul Louisei alături o neliniștea, nu

putea refuza rugămintea Beatricei. Ar fi dorit atât de mult s-o întrebe de Milo.

– Dumneavoastră sunteți bine? întrebă Beatrice.

Therese zâmbi.

– Foarte bine, mlțumesc. Sper că boala dumneavoastră nu avansează prea rapid.

– E așa cum mă așteptam. Am început să învăț Braille pentru mai târziu.

Therese oftă. Bănuia că trebuia să fie o experiență foarte tristă pentru Beatrice. Cuprinsă de milă, se bucura că acceptase să restaureze portretul Louisei. Poate că va reuși să-l termine înainte ca Beatrice să-și piardă complet vederea.

– Atunci, vorbim curând, nu-i așa? spuse Beatrice.

Therese închise telefonul și o nouă speranță îi încolți în suflet. Oare Beatrice îi va spune lui Milo despre restaurare? Oare lui îi va păsa? Va suna? Va aduce chiar el tabloul?

*
* *

Tabloul sosi incredibil de repede. Therese privi cutia în care se afla, fără s-o deschidă. La un moment dat, asistenta sa o privi nedumerită și întrebă:

– Acesta este tabloul la care ai lucrat? În horoscopul tău scrie că astăzi ți se va întâmpla ceva important.

– Nu cred... nu cred că mă voi uita la el acum. Te rog să-l despachetezi tu, ca să verifici dacă a ajuns nevătămat. Mă voi ocupa de el mai târziu.

Kate îi îndeplini rugămintea, iar Therese își reluă locul la birou, incapabilă să se concentreze asupra tripticului la care lucra.

– O, vino să vezi! strigă Kate, iar Therese se grăbi să se ducă lângă ea.

În fața ochilor ei stătea Louisa, la fel de frumoasă și liniștită ca întotdeauna. Privi chipul încântător ca pe o veche cunoștință și atinse ușor marginile tabloului. Se uită apoi la perlă și clătină din

cap. Cel care o dăduse la o parte fusese totuși atent și încercase să strice cât mai puțin pictura. Cu toate acestea, perla fusese distrusă. O acoperi cu mâna, iar ochii i se umplură de lacrimi când privi din nou chipul frumos și pur.

„Este exact ca și când ți-ar fi smuls inima din piept, nu-i așa?“ întrebă în sinea ei. Totul arăta la fel, dar inima Louisei dispăruse.

– Te simți bine? o întrebă Kate, observându-i tulburarea.

Therese se întoarse, ștergându-și lacrimile în grabă.

– Simt nevoia de puțin aer curat, răspunse ea.

Nu-și putea stăpâni dezamăgirea. Sperase că Milo va aduce el însuși tabloul. Crezuse că va veni, în ciuda celor întâmplate între ei.

Traversă grăbită holul, ieșind apoi afară, la aer.

Soarele strălucea pe cer anunțând parcă sosirea primăverii. Un autobuz plin cu copii se opri nu departe de Therese și râsetele lor răsunau în jur. Therese se îndreptă grăbită spre parc, căutând solitudinea între copacii înmuguriți, urmând același drum pe care-l parcursese cu Milo.

Inima îi bătea cu putere. Lacrimile o năpădeau, dar le stăpâni, hotărâtă să nu plângă. Ca o consolare, simțea căldura plăcută a soarelui mângâindu-i obrajii. Brusc, se întoarse spre grădina cu trandafiri, o zonă liniștită cu alei înguste ce-i conduceau pașii printre șirurile de trandafiri abia înmuguriți. Chiar și acest loc îi amintea de Milo. Părea că trecuse o veșnicie de la ultima lor plimbare prin parc.

Tocmai se aplecase să atingă un boboc de trandafir, când auzi un zgomot de pași în spatele său. Privi peste umăr și rămase nemișcată, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Milo Dansforth mergea încet pe alee, cu o figură serioasă și puțin încruntată. Un val de bucurie amestecată cu teamă inundă inima Theresei.

– Mi s-a părut mie că tu erai, spuse el când se apropie. Tocmai voiam să intru în muzeu, dar te-am văzut...

Vocea i se stinse brusc.

Therese observă că slăbise foarte mult, iar părul îi era tuns parcă prea scurt. Haina sa de piele fusese înlocuită cu un pulovăr alb de lână. Purta pantaloni kaki și pantofi negri de piele. Uitându-se la el,

Therese încerca să calculeze câți pași îi trebuiau ca să ajungă în brațele lui. Doi. Dacă el o mai dorea încă.

Chipul lui era însă de nepătruns, iar ea nu-și putea da seama ce gândea. Nu știa cum să reacționeze, cu ce să înceapă.

– Beatrice mi-a trimis tabloul din nou, spuse ea în cele din urmă.

– Știu. Mi-a spus că a vorbit cu tine.

– Ai venit să rezolvi problema cu casa? întrebă ea.

– Într-un fel.

Lumina soarelui se reflecta în părul lui castaniu și-i dădea o strălucire aparte. De fapt, întreaga lui ființă o atrăgea ca un magnet. Ar fi dorit să-l atingă, dar se stăpâni, așteptând o explicație.

Privirea lui era calmă, dar nedefinită.

– Cât va mai dura această tăcere? întrebă el simplu.

– O, Milo! A fost îngrozitor. De ce nu m-ai sunat?

– Cum aș fi putut? Ai uitat că sunt cel mai egoist dintre bărbați?

Ea tresări.

– Îmi pare rău.

– Adevărat?

– Bineînțeles. N-ar fi trebuit să-ți spun așa ceva, indiferent dacă era adevărat sau nu. Și acum eu...

Therese se opri pentru că Milo izbucnise în râs.

– Monstrule! exclamă el entuziasmat.

Speranța licări din nou în sufletul Theresei.

– Ai avut atâta dreptate în legătură cu multe lucruri, spuse ea. Mi-au trebuit zile întregi ca să-mi dau seama. M-am simțit groaznic pentru că am putut să pun munca mea mai presus de orice. Ce-aș putea să-ți spun mai mult?

El zâmbi.

– Nu știu. Poate ceva mai umil.

– Probabil că ai și o sugestie.

– S-ar putea.

Ea îl privi așteptând. Milo oftă și coborî privirea. O pereche de prihori trecu chiar pe deasupra lor, iar Therese auzi ciripit într-un cuib din apropiere.

– Ce părere ai despre Louisa? întrebă Milo.

– Louisa arată groznic. Parcă cineva i-ar fi smuls inima din piept.

– Totuși, a meritat. Faptul că a căutat sub perlă a schimbat-o pe Beatrice. Nu știu de ce, dar și-a dedicat întreaga viață recuperării acelor bijuterii. Acum este o altă persoană – mult mai liniștită și mai generoasă. Nici măcar nu mai vrea înapoi inelul de la Thomas.

– Știu. Mi-a spus.

El o studie câteva clipe cu atenție.

– Nu crezi că a meritat să sacrificăm pictura pentru liniștea Beatricei? întrebă el.

– Ba da, răspunse ea încet, observând că Milo se mai relaxase.

– Deci până la urmă am procedat bine. Și acum, tu poți repara portretul. Astfel, în afară de tine, nimeni nu va ști că a fost parțial distrus.

– Exact cum ai prevăzut.

– Da.

Ce bine ar fi dacă ar putea să-și repare propria inimă cu atâta ușurință, gândi Therese.

O adiere ușoară îi deranjă câteva șuvițe de păr, dar ea le netezi cu mâna, conștientă de faptul că el o urmărea. Aproape că simțea cum privirea lui îi mângâia obrajii, părul. Îi lipsise atât de mult prezența lui încât acum, când îl avea lângă ea, îi era greu să suporte distanța dintre ei. Se mulțumea el oare cu o simplă reconciliere, când ea dorea mult mai mult decât atât? Tăcerea ce domnea între ei și așteptarea i se păreau de nesuportat.

– Doar pentru asta ai venit? întrebă ea.

– De fapt, mai există un motiv.

Ea observă în ochii lui că era emoționat.

– Therese, niciodată n-a fost o farsă.

Inima ei își accelera ritmul.

– Ce vrei să spui?

– Ai avut destul timp să te gândești la noi. Dacă nici acum nu știi la ce mă refer, atunci nu vei ști niciodată.

Emoționată, Therese privi chipul lui și citi pe el în același timp iubire, speranță și teamă. Dintr-un pas, ajunse lângă el. El rămase o

clipă nemișcat pentru a se asigura că ea va ajunge și apoi o strânse în brațe.

– Doamne, Therese, murmură el îngropându-și fața în părul ei. Prin ce chinuri m-ai făcut să trec!

– Voiam să vin mâine la Paris. Mi-am luat deja bilet.

El o privi, iar ea zâmbi, observând surprinderea zugrăvită pe chipul lui.

– Chiar voiai să vii să mă cauți?

– Mă hotărâsem încă înainte de a vorbi cu Beatrice. Nu știam însă dacă vrei să mă mai vezi.

El o strânse în brațe cu putere și o sărută atât de intens încât Therese simți că-și pierde suflarea.

– Vreau să-mi povestești despre această hotărâre a ta, spuse el. Credeam că ești furioasă pe mine, sau chiar indiferentă.

– Ha! râse ea. Indiferentă. Asta chiar că e o glumă bună.

Încercă apoi să-i explice gândurile sale din ultima vreme. Îi vorbi despre faptul că își înțelesese prea târziu greșeala de a pune munca mai presus de încredere și iubire.

– Nu mi-am dat seama ce făceam, spuse ea.

– Știam ce crezi despre munca ta. De aceea am vrut să te ocupi de restaurare. Știam că prețuiai arta mai presus de orice și că n-ai fi săpat niciodată după smaralde cu o lopată.

– Ai o memorie foarte bună.

El râse.

– Îmi place cum roșești când ești cuprinsă de remușcări.

– Dar nu sunt eu singura vinovată. A fost ideea ta să cerem și părerea altcuiva. Asta dacă vrei să vorbim despre insulte. Imitându-i vocea, Therese spuse apoi: „Retrageți imediat cuvintele, domnișoară!"

– Atunci nu prea m-am purtat cu tact, recunoscu el.

Ea izbucni în râs.

– Te vei căsători cu mine, spuse el pe un ton autoritar. Chiar acum.

Ea îl apucă de mâini râzând. Îi plăcea să-l simtă aproape, să știe că-l poate îmbrățișa în orice clipă. Era ca un joc fericit în care amân-

doi așteptau să vadă cât pot rezista departe unul de altul. Își imagina întreaga lor viață derulându-se ca un joc frumos.

– Scuză-mă, spuse el. Am auzit cumva „da"?

– Nu mi-am dat seama că m-ai cerut cu adevărat în căsătorie. Am crezut că doar îți exersai tonul acela autoritar.

El îngenunche în fața ei, privind-o cu o figurtă inocentă și sinceră, total diferită de obișnuita lui expresie dură. Era atât de înalt încât chiar și îngenuncheat, fața lui se afla puțin mai jos decât a ei.

Therese simți degetele lui Milo strângându-le pe ale ei în timp ce o privea cu o intensitate crescândă.

Oare acesta era bărbatul cu care dorea să-și petreacă restul vieții? Mai bine s-ar fi întrebat dacă ar fi îndurat să trăiască fără el.

– Nu trebuia să-ți faci probleme dacă te mai doresc, spuse el. Te-am dorit întotdeauna din tot sufletul. Ai devenit o parte din mine, asemeni secretelor pe care le port în inima mea. Vrei să te măriți cu mine, Therese? Vrei să mă iubești, să facem copii împreună și să îmbătrânești alături de mine?

Milo îi oferea dintr-o dată ceea ce-și dorise cel mai mult pe lume, iar Therese se simțea mai fericită ca niciodată.

– Putem începe chiar acum? întrebă ea.

El se ridică și o îmbrățișă puternic. Trupul ei se lipi instinctiv de al lui. Era fericită și protejată în brațele lui. Apoi, buzele lui le atinseră pe ale ei, trezind în ea o dorință arzândă de a face dragoste cu el acum, când descoperise că-l iubea cu adevărat.

Sfârșit